

Trần Thị Bảo Châu

Gợi Giấc Mơ Xưa

Tranh Lê Thụy Vinh

- 1 -

Người đàn ông đứng dưng quay lưng. Ông ta bước về phía cầu tàu bằng những bước chân lạnh lùng, dứt khoát, mặc gió biển thổi tạt đi lời van xin của cô gái:

- Đừng bỏ em... Đừng bỏ em...

Vừa nói, cô vừa chạy theo để giữ người đàn ông lại trong tay. Nhưng ông ta đẩy mạnh cô ra một cách phũ phàng rồi tiếp tục đi về phía biển.

Sóng gầm dữ dội, bọt biển tung trắng xoá như đang sôi trào. Cô gái nức nở khóc trong khi người đàn ông bật cười, tiếng cười nghe rất xa vì bị gió cuốn đi.

Ông ta nhấn mạnh bằng giọng khô khốc:

- Tôi không muốn gặp lại em. Không bao giờ muốn gặp lại em... Không bao giờ!

Cô gái lắc đầu và bước vội trên cát để cố theo kịp người đàn ông, nhưng cát dưới chân cô bỗng sụp xuống và trở nên một vực xoáy không lồ.

Trong gió cát dữ dội, cô gái nghe tiếng người đàn ông thảng thốt gọi mình. Nhưng đã muộn, cô đã bị cuốn trôi theo dòng xoáy vô tận. Cô xoay mãi trong cát sâu và trong tiếng gọi dồn dập, dồn dập:

- Thiên Lý! Thiên Lý... Dậy mau!

Hốt hoảng, Lý bật dậy, người mệt rũ với trái tim như đã rơi ra khỏi ngực.

Mai Nhiên cầu nhàu:

- Mơ gì mà hét nghe ghê thế?

Lý không trả lời. Cô nằm xuống và nhận ra nước mắt đầm cả hai thái dương mình. Cô kéo chăn che ngực và xoay vào vách.

Giọng Nhiên tò mò:

- Lại thấy người đàn ông đó nữa à? Chậc! Mơ giữa ban ngày, thế có khổ không chứ? Chắc mày phải đi coi bói để nhờ thầy giải mộng quá. Chớ cứ mơ như vậy hoài, chịu gì thâu.

Thiên Lý lau vội những giọt nước mắt của... giấc mơ rồi quay sang nhìn ra cửa sổ.

Đã chiều rồi, ánh nắng vàng vọt trên vách tường hoen ố rêu phong của nhà bên cạnh hắt vào căn phòng của Lý một màu tàn phai cũ kỹ. Cái màu chiều khiến người ta khó lòng rút mình ra khỏi một hoài niệm về quá khứ.

Thiên Lý không thể rút khỏi quá khứ, nên cô cứ mơ hoài giấc mơ bị ruồng bỏ. Người đàn ông đó đã ra khỏi cuộc đời Lý, song trong những giấc mơ không lối thoát, người ấy luôn hiện ra trước mắt cô, rồi bỏ đi khiến cô mệt mỏi cuộc đuổi bắt.

Bữa nay cũng thế, ông ta làm cô đau đớn đến mức khóc ướt cả gối.

Mai Nhiên vụt hỏi:

- Ông ta như thế nào hả Lý?

Cô ậm ừ:

- Tao không biết.

Lý trả lời cho qua chuyện, nhưng Nhiên vẫn không tha. Cô nàng ra chiều bí ẩn:

- Tao nghe nói, người ta có thể kiểm soát giấc mơ. Mà có muốn không?

Thiên Lý thờ ơ:

- Bằng cách nào? Mà giải thích trước đi đã.

Mai Nhiên lấp lửng:

- Muốn thế mà phải kiên nhẫn.

- Điều đó tao có thừa.

- Và thành tâm nữa,

Lý nhếch môi:

- Có cần phải ăn chay niệm phật không?

Nhiên gắt:

- Tao đâu bảo mày đi tu. Hừ! Không thích nghe thì thôi. Tao chỉ muốn tốt cho mày, chứ chẳng có ý gì khác mà mày bôi bác.

Thiên Lý nhăn nhó:

- Tao chỉ đùa một chút cho bớt căng thẳng mày cũng giận. Thôi... tao xin lỗi vậy.

Mặt Nhiên dịu xuống, nói:

- Mơ như mày liệt vào hạng liễu trai chí dị. Đó là những giấc mơ bệnh hoạn, làm cho tinh thần suy sụp, thân thể bạc nhược. Mày sẽ đổ bệnh mất.

Lý phân bua:

- Không đến nỗi như vậy. Mày chỉ giới suy diễn. Thỉnh thoảng mệt mỏi quá, tao mới mơ những cơn mơ không lối thoát, chứ không phải là những giấc mơ bệnh hoạn, liễu trai chí dị... kinh dị như mày nghĩ.

Mai Nhiên bĩu môi:

- Là con gái chưa chồng mà cứ mơ hoài một gã đàn ông, mày không bị quỷ ám cũng bị yêu bùa. Phải đi chuộc bùa về đeo thôi.

Thiên Lý vùng dậy. Cô rửa mặt cho tỉnh táo rồi soi gương, cố tìm lại một cô bé Thiên Lý của nhiều năm về trước. Nhưng đối diện với cô là một gương mặt mệt mỏi ưu tư. Lý nuốt tiếng thở dài khi nghe Nhiên rì rả hát:

"Làm sao giết được người trong mộng

Để trả thù duyên kiếp phũ phàng..."

Người trong mộng dĩ nhiên không thể nào giết được rồi, nhưng kiểm soát giấc mộng chắc Lý có thể làm được.

Cô nhìn Nhiên:

- Làm thế nào để làm chủ giấc mơ, mày nói thử xem?

Mai Nhiên khoái chí reo lên:

- Chà! Mày thích rồi hả? Để tao nói cho mà nghe.

Thiên Lý chống tay nghe Mai Nhiên tràng giang đại hải, rồi nói tóm tắt:

- Phải cố nhớ lại những giấc mơ của mình và nhận thức chúng. Trước khi ngủ, hãy tự nhủ: "Tôi sẽ điều khiển được giấc mơ của mình". Phải kiên trì lặp đi lặp lại điều đó, dần dà mày sẽ có giấc mơ theo ý muốn.

Thiên Lý hoài nghi:

- Có đúng vậy không?

Nhiên phẩy tay:

- Thì cứ làm thử. Nếu cần, nên viết lại giấc mơ khi vừa tỉnh dậy. Có thể mày mới nhớ và biết cần phải loại những hình ảnh nào ra khỏi cơn ác mộng của mình.

Thiên Lý chép miệng:

- Phức tạp quá, chắc tao không đủ kiên nhẫn theo... liệu pháp của mày.

Nhiên nhún vai:

- Vậy thì thua rồi. Chắc chắn mày sẽ tiếp tục mơ thấy gã đàn ông không rõ mặt ấy dài dài.

Thiên Lý chớp mi. Có phải đó là người đàn ông không rõ mặt không, hay ông ta là người cô đang phải quên? Giữa người đàn ông đó và Lý là một bí mật mà cô chỉ có thể quên đi chứ không có quyền nhớ. Lý đã nhủ lòng mình như thế bao nhiêu lần rồi? Lẽ ra cô không quên nói hay kể cho Nhiên nghe về những giấc mơ. Khổ nỗi, Lý mệt mỏi quá khi cứ phải ôm nỗi niềm riêng nhọc nhằn không ai là người chia sẻ. Chính vì thế nên bây giờ, Lý đành chịu

thêm một áp lực khác từ Mai Nhiên. Con bé vốn tò mò, nó sẵn sàng tìm hiểu để biết nhiều hơn về người ở chung phòng với mình, trong khi Lý lại muốn giấu tiệt quá khứ.

Thiên Lý thở dài. Thôi, đừng nghĩ ngợi rồi lo nhiều nữa. Mặc dù giấc mơ là điều bí ẩn, nhưng lắm lúc chìm đắm trong mơ vẫn hay hơn sống tỉnh táo giữa dòng đời đang lũ lượt trôi đi.

Sơn nhắc ông nghe. Giọng cô giáo của bé Phước vang lên:

- Dạ... Xin phụ huynh bé Phước tới trường đón bé về. Bé đang bị sốt ạ.

Sơn thẳng thốt"

- Vâng! Tôi đến ngay. Nhờ cô lau mát cho Phước hộ, vì thằng bé dễ bị co giật khi sốt cao lắm.

Gác máy, nhìn đồng hồ, Sơn biết mình không thể rời công ty vào lúc này. Có cuộc họp quan trọng đang chờ anh. Bữa nay, Sơn phải phổ biến những kỹ thuật thực tiễn, hướng dẫn cách làm thế nào thiết lập và điều hành nhóm có hiệu quả. Sơn không thể bỏ cuộc họp này được.

Gay thật! Sơn chân chừ vài ba giây rồi gọi điện cho mẹ mình, hy vọng giờ này bà có mặt ở nhà.

Chuông reo mấy hồi, anh mới nghe giọng bà Trà nhỏ nhẹ:

- Con hả Sơn?

- Dạ. Mẹ làm ơn tới trường đón bé Phước về giùm con, thằng bé đang sốt. Nếu cần, mẹ đưa nó tới cho chị Hạnh khám luôn.

Bà Trà kêu lên:

- Lại bệnh nữa rồi! Thật khổ thân thằng nhỏ. Tụi bây chăm con thế nào

không hiểu nổi. Thế... mẹ nó đâu?

Sơn âm ư:

- Đi Hải Phòng rồi mẹ ạ.

Bà Trà im lặng. Vài giây sau, bà mới phán một câu chắc nịch:

- Để thằng nhỏ mẹ nuôi. Hai đứa bây cứ lo công danh sự nghiệp đi.

Sơn chưa kịp phân bua gì, bà Trà đã gác máy. Bà rất dị ứng việc Kim Ngân cứ bỏ con ở nhà để đi công tác xa, nhưng biết sao bây giờ khi vợ anh là người của công việc. Ngân là mẫu phụ nữ hiện đại, nhiều tham vọng. Với cô, công việc là trên hết. Sơn không thể yêu cầu cô hy sinh một chút công danh cho hạnh phúc gia đình, vì bản thân anh cũng coi công việc là tất cả mà.

Nhấn máy gọi bà Trà lần nữa, Sơn kỹ lưỡng hỏi:

- Vậy mẹ đi rước Hồng Phước ngay hộ con, mẹ nhé.

- Vâng! Nó là cháu đích tôn của tôi, tôi không đợi anh nhắc. Nhưng tôi phải nói một câu, liệu mà dạy vợ đi. Cứ bỏ chồng con để đi biên biệt thế này thì gia đình còn là gia đình không?

Sơn nuốt nước bọt:

- Vâng! Con biết rồi. Mong mẹ thông cảm với Kim Ngân, cô ấy cũng đâu muốn thế.

Anh nghe tiếng bà Trà cười nhạt:

- Tôi đi guốc trong bụng vợ anh ấy chứ. Đàn ông vừa bênh vực vợ vừa sợ vợ thì chẳng làm nên đại sự đâu.

Sơn nhăn mặt vì tiếng gác máy điện thoại mạnh đến ê ẩm của mẹ. Đau đầu thật, nhưng cũng may bà đã stop "điệp khúc muôn đời" về Ngân, nếu không chắc Sơn điên mất.

Bước vào phòng họp với tâm trạng không thoải mái, Sơn điều hành cuộc họp một cách khô cứng khiến không khí chột trảm xuống nặng nề. Mọi người, kể cả Sơn đều mong cho mau để... thoát.

Cuối cùng cuộc họp cũng xong, Sơn nán lại kiểm tra một số văn bản. Ký tên xong xuôi, Sơn chạy xuống nhà để xe của công ty. Lấy xe, anh vút về nhà bà Trà.

Con bé Hường vừa mở cửa cho Sơn vừa báo cáo:

- Bà đưa bé Phước đi khám bệnh vừa về tức thời. Nó vẫn còn đang sốt và khóc đòi cậu.

Sơn bước vội vào phòng của bà Trà. Vừa thấy anh, bé Phước đã gượng ngồi dậy.

Anh ôm nó vào lòng, thương thất cả ruột khi thấy môi nó khô và đỏ hồng vì sốt.

Bà Trà dài giọng:

- Lại viêm họng. Thằng nhỏ lớn không nổi vì uống kháng sinh suốt bốn mùa. Thật khổ thân cháu tôi khi có bố mẹ như vợ chồng anh chị.

Sơn nhăn nhu:

- Bọn con có muốn thế đâu...

Bà Trà cười nhạt:

- Không nói nhiều nữa. Bắt đầu từ bữa nay, tôi sẽ nuôi thằng nhỏ.

Sơn cao giọng:

- Nó là con của con, mẹ không quyết định thế được.

Bà Trà gằn giọng:

- Nhưng anh chị đâu cần có nó bằng tôi. Hừ! Tôi đã bày ra chuyện, cứ để nó cho tôi.

Thằng bé Phước bầu Sơn chặt cứng:

- Con ở với ba... Con ở với ba...

Bà Trà nhỏ nhẹ:

- Ừ thì ở với ba. Nhưng con đang bệnh nên cứ ở với nội đã. Ba cũng ở đây với con.

Bé Phước không buông Sơn ra, anh lấy khăn ướt lau người cho nó.

Sơn nói:

- Con sẽ bảo Tí nhỏ sang đây phụ mẹ.

Bà Trà xua tay:

- Thôi đi! Con đó, mẹ không hạp đâu.

Sơn nhăn nhó:

- Trời ơi! Vậy con biết chọn ai phụ mẹ đây?

- Có con Hường được rồi.

- Vậy mai một, mẹ đừng than ghen.

Bà Trà nựng Hồng Phước:

- Có cháu đích tôn bên cạnh, cực cỡ nào cũng sướng.

Quay sang nhìn Sơn, bà dịu giọng:

- Tắm rửa rồi lo ăn cơm đi. Để thằng nhỏ mẹ lo.

Thằng Phước ré lên:

- Hồng cho ba đi đâu.

Bà Trà nhìn nó:

- Ba con sắp chết vì đói bụng rồi. Con muốn ba chết không?

Bé Phước lắc đầu rồi để bà bế. Bà Trà nói:

- Cháu bà vừa thông minh vừa dễ dạy, vậy mà mẹ nó... Chắc! Đúng là tại bà mà ra cả.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 2 -

Sơn về phòng của mình. Đó là căn phòng của anh từ hồi chưa có vợ. Mẹ anh vẫn dọn dẹp tinh tươm nên bất cứ lúc nào ghé nhà, Sơn cũng có một chỗ nghỉ ngơi. Trong căn phòng vẫn còn đầy đủ những kỷ niệm thời niên thiếu, thời thanh niên của anh mà Ngân không hề quan tâm. Căn phòng chứa nhiều bí mật của Sơn, và anh luôn băng khuâng mỗi khi chạm vào từng vật trong phòng. Những bí mật ấy ngày một tăng thêm cùng năm tháng chứ không hề vơi đi. Sơn thích sống với những hoài niệm, còn Ngân thì không. Đây là điểm chưa bao giờ chung của hai vợ chồng Sơn. Anh từng ray rứt khi nghĩ mình đã có những riêng tư, nhưng sau đây, Sơn thấy Ngân rất vô tình, cô không bao giờ tìm hiểu hay để ý tới tâm trạng buồn vui của chồng, nên tự Sơn đã thôi, vì cho rằng bí mật riêng của mỗi người là đương nhiên, và từ đó anh thôi ray rứt.

Mất Sơn chợt đụng phải chiếc vỏ ốc xà cừ hình chóp nón. Cái vỏ ốc rỗng vô hồn này anh đã mang về từ một vùng đảo xa tuyệt đẹp. Đó là một kỷ vật vô cùng đặc biệt mà chỉ cần áp tai vào nó, Sơn đã tưởng như mình đang đứng trước biển và nghe tiếng sóng biển âm âm vọng về. Ngay lúc đó, tất cả những gì Sơn muốn quên lại còn cào nổi sóng. Anh đã là chủ một gia đình hạnh phúc, anh không thể phá tan hạnh phúc ấy cho dù từ khi có bé Hồng Phước, gia đình anh bắt đầu biến động, vợ chồng anh ít nhiều đã phát sinh mâu thuẫn.

Người ta bảo đây là điều bình thường ở những đôi vợ chồng trẻ vừa có con mọn.

Nhưng vợ chồng Sơn cũng đâu còn trẻ và bé Phước cũng ba tuổi rồi. Rõ ràng thằng bé càng lớn, anh và Ngân càng có nhiều bất đồng. Những bất

đồng mà vợ chồng anh cứ để nó tự do phát triển chứ không ai thêm kiểm nó xuống.

Điện thoại rung từng hồi trong túi, Sơn lấy ra và thấy số của Ngân.

Anh vừa nhấc nút đã nghe giọng vợ:

- Anh đang ở đâu vậy?

- Ở nhà mẹ.

Ngân khó chịu:

- Sao lại về đó vào giờ này?

Sơn nói ngay:

- Bé Phước bệnh phải giờ mẹ.

- Lại bệnh! Em sợ nó quá rồi. Không tháng nào là không bệnh, không biết nó giống ai đây.

Sơn bực bội:

- Là mẹ như em thật ngộ! Con bệnh không hỏi nó bệnh gì mà chỉ lo cầu nhàu.

Ngân dịu xuống:

- Nó đâu rồi?

- Đang ở trong phòng mẹ. Nó bị viêm họng.

Ngân ngập ngừng:

- Em chưa về được đâu. Anh lo cho con vậy.

Sơn nhếch môi:

- Lúc nào chẳng thế. Em cứ thoải mái họp hành, hội nghị. Em có về được hay không cũng thế.

- Anh lại mĩa mai. Em đi công tác chứ có đi chơi đâu.

Ngân nạt ngang:

- Không nói với anh nữa. Liệu mà chăm thằng nhỏ. Con cầu tự của họ nhà anh đó.

Dứt lời cô ngắt máy. Sơn cô không buột miệng chữ thề dù anh rất muốn cho giảm... stress.

Lúc nào nói tới con, Ngân cũng mĩa mai thằng Phước là con cầu tự của cả họ nhà anh. Cô khiến Sơn hết sức bực mình.

Giọng Hường vang lên ngoài cửa phòng:

- Cậu Sơn ơi! Mời cậu ăn cơm.

Vùng dậy, Sơn vào tắm qua loa rồi xuống bếp.

Thấy bà Trà ngồi ở bàn ăn, anh ngạc nhiên:

- Bé Phước đâu mẹ?

- Nó ngủ rồi! Mẹ tranh thủ ăn cho xong để còn vào với nó. Thằng bé giống y như con hồi nhỏ. Bệnh cũng ngoan chó không quấy như con người ta. À! Mẹ nó biết chưa?

- Dạ, biết rồi.

- Vậy mà không gọi cho thằng nhỏ đỡ nhớ mẹ. Thiệt tình...

Sơn vội nói:

- Dạ, tại con bảo cô ấy đừng gọi vì sợ bé Phước khóc đòi, mất công mẹ dỗ. Gác đĩa xuống mâm, bà Trà bĩu môi:

- Sợ mẹ mất công à? Đúng là nực cười. Mẹ đã tình nguyện giữ bé Phước cơ mà.

Sơn im lặng. Anh biết mình có nói gì đi chăng nữa, mẹ cũng không vừa ý. Bà vốn không ưa Ngân, và cô cũng không thích gì mẹ chồng. Hai người không bao giờ bỏ qua những cơ hội càu nhàu, nói xấu về nhau với Sơn. Lắm lúc anh muốn điên lên vì hai người thân yêu nhất của mình.

Miếng cơm trong miệng Sơn chợt lạt nhách, anh uể oải nhai mà chẳng biết ngon là gì.

Nhìn anh, bà Trà mai mỉa:

- Cơm mẹ dở hơn cơm vợ à?

Buông chén xuống, Sơn đứng dậy:

- Xin mẹ để cho con yên. Còn thằng Phước ấy hả, mẹ nuôi đi, cháu đích tôn đó.

Bước ra khỏi bếp, Sơn hầm hầm dắt xe ra khỏi nhà. Anh vào quán Duyên Hải rồi lấy điện thoại gọi... chiến hũ. Anh muốn say và nhất định phải say cho bằng được.

Có con là hạnh phúc, là niềm vui, vậy mà từ khi có bé Phước tới giờ, Sơn toàn thấy đau đầu hơn.

Ngân đâu muốn có thằng bé, mẹ anh lại ao ước khát khao một đứa cháu đích tôn.

Sơn cười khẩy. Làm người khó thật khó. Thôi thì cứ say cái đã. Khi đã say, mọi chuyện buồn bực sẽ bị nhấn chìm xuống đáy ly rượu. Anh cần phải say và cần nhấn chìm nỗi ray rứt sâu thẳm trong lòng xuống tận đáy ly. Anh không thể tâm sự với ai chuyện riêng của mình, vậy thì hãy nhờ rượu để rồi khi rượu vào anh lại nhớ...

Không thấy chiến hữu nào tới. Sơn tự cụng ly với bóng mình trên vách. Anh tỉnh táo để nhớ như in những câu thơ đã đọc ở tờ báo nào đó.

*"Là khi cạn một ly tràn
Đáy ly ta lại thấy làn mi xanh
Mi xanh buồn cứ long lanh
Gặp long lanh thấy mong manh là buồn..."*

Làn mi xanh ấy, nỗi buồn long lanh ấy... bây giờ đang ở đâu? Sơn nhìn vào đáy ly không và chợt nhận ra trái tim từ lâu đã trống rỗng tình yêu.

Thiên Lý bước ra khỏi nơi làm việc bằng những bước đều, nhịp nhàng của những người quen đi bộ. Sau cả ngày hầu như chỉ ngồi một chỗ, Lý thật sự thoải mái khi được đi như vậy. Từ đây về tới chỗ Lý ở trọ khoảng hai mươi phút đi bộ. Ngày nào cũng vậy, hai buổi sáng - chiều đến chỗ làm, Lý đều thả bộ. Đó cũng là một cách tập thể dục và tiết kiệm tiền xe buýt.

Mỗi lần nghe Lý nói thế, Mai Nhiên đều trề môi chê cô keo kiệt. Cũng có thể Nhiên đúng, vì Lý vốn hà tiện chúa kia mà.

Chiều nay, "chúa hà tiện" lại vào chợ để mua rau muống và "thịt tam tạng"

đây.

Thiên Lý tủm tủm cười một mình. Cô cần phải tiết kiệm tiền, mặc kệ ai bảo cô là keo kiệt, miễn sao Lý biết mục đích của mình là được rồi.

Vào chợ mua đúng những thứ đã tính, Thiên Lý mua thêm một ký mặn trắng đủ cô và Mai Nhiên tráng miệng rồi về nhà trọ.

Nhà trọ của cô và Nhiên là một căn gác áp mái tương đối yên tĩnh, được hai vợ chồng già cho thuê với nhiều điều kiện đi kèm mà chỉ những người không biết thế nào là đi chơi đêm mới thuê.

Tuy còn trẻ nhưng Thiên Lý sống như những bậc tu hành. Hết giờ làm việc là cô rút vào cõng riêng với vài ba tờ báo mượn ở công ty và với cái radio nhỏ xíu.

Chắc tại cô vô duyên, chưa có người yêu, nếu không để gì cô đóng cửa ở nhà trong khi Mai Nhiên thì đi chơi suốt.

Thiên Lý xuống bếp và ngạc nhiên khi thấy Mai Nhiên cũng đang đứng đó với bà Hạc.

Nhiên là đứa ghét nhất chuyện nấu nướng. Nó mà xuống bếp chắc phải có lý do đặc biệt. Nhìn Lý bằng nửa con mắt, Nhiên dài giọng:
- A! Cô nàng đậu hủ rau muống về rồi.

Lý hơi quê vì giọng nói mĩa mai của Nhiên. Cô làm tỉnh:

- Đậu hủ rau muống cho lòng thanh tịnh, khỏi sân si với... ai, không được sao?

Bà Hạc tủm tủm cười:

- Đúng đó! Nhưng câu vừa rồi của con vẫn chứa đầy sân si. Phải tiếp tục đậu hủ rau muống rồi.

Thiên Lý gãi đầu thú nhận:

- Vâng! Quả thật cháu còn nhiều sân si lắm ạ.

Mai Nhiên vọt miệng:

- Tâm không tịnh nên tối nào cũng gặp ác mộng. Con ngủ kế bên phải giật mình vì nó mớ.

Bà Hạc ngạc nhiên:

- Vậy sao! Con mơ cái gì mà gọi là ác mộng hả Lý?

Nhiên... ăn cơm hót:

- Nó toàn mơ thấy đàn ông, bác à.

Lý đỏ mặt vì câu nói sòng sạo của Nhiên. Cô gắt:

- Bậy bạ không hà.

Nhiên vênh mặt:

- Hồng phải sao? Chưa chồng có mơ thấy trai cũng là chuyện thường. Bác xem, có ai làm mai cho nó một người.

Bà Hạc cao giọng:

- "Ở đời có bốn cái ngu. Làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm chầu". Mày định xúi bác làm thiên hạ đệ nhất ngu hả con?

Nhiên lẻo mép:

- Dạ, đâu có. Làm mai cũng là làm phúc bác ơi. Con Lý muốn chồng lắm rồi.

Lý tức lắm nhưng cô làm thinh vì biết mình không cãi lại cái mồm có quai của Nhiên. Ngay lúc đó, có một người từ nhà trên đi xuống. Vừa trông thấy người ta, Nhiên đã reo lên:

- Anh Lâm!

Lý ngớ ngàng nhìn người lạ rồi khẽ gật đầu chào.

Bà Hạc giới thiệu:

- Đây là Lâm, cháu gọi bác bằng cô. Bắt đầu từ hôm nay, Lâm sẽ ở cùng với hai bác.

Lâm nở nụ cười khá quyến rũ. Anh cất giọng ấm, rất đàn ông:

- Chắc đây là Thiên Lý rồi. Rất vui được ở cùng nhà với Lý.

Nhiên bắt bẻ:

- Còn buồn khi ở cùng nhà với em, phải không?

Lâm hóm hỉnh:

- Chuyện này mới à nghe. Anh chưa nghĩ tới đã bị em bắt mạch rồi. Buồn cũng phải thôi, vì nói vui, em sẽ bảo anh xạo.

Mai Nhiên phụng phịu:

- Anh thấy ghét!

Lý đã hiểu vì sao Nhiên có mặt ở nhà bếp. Chắc chắn là vì anh chàng này.

Nhiên vẫn thường nhắc tới Lâm, người cùng quê với mình bằng cái giọng say mê đắm đuối. Cô nàng khoe Lâm rất si mình, nhưng vì ở xa nên không thể gặp nhau. Bây giờ hai người có cơ hội rồi và Nhiên đang vui ra mặt kia kìa.

Lý chợt tò mò về anh chàng tên Lâm kia nên lặng lẽ quan sát. Đó là một chàng điển trai, có cái nhìn và giọng nói ấm áp dễ gây thiện cảm với người khác ngay lần đầu gặp mặt. Lâm khá tự tin. Lý cảm nhận được điều đó qua vẻ tự tại, ung dung của anh ta. Chắc hẳn trong cuộc sống, Lâm gặp nhiều may mắn hơn bất trắc, thành công nhiều hơn thất bại.

Cô cầm bó rau muống lên và thấy lạ là mình lại quan tâm tới anh ta.

Bà Hạc bảo:

- Chiều nay, bác sẽ đãi cơm cả nhà. Lý không phải lật rau nữa.

Nhiên cứ như nữ sinh cấp ba:

- Đã quá! Hoan hô bác.

Lý thoáng thấy Lâm nhếch môi, cô biết anh ta không phải như những gì Nhiên đã kể. Cô gửi nhờ bó rau và đậu hủ vào tủ lạnh rồi lên lầu chờ không vờ vịt lảng xãng như Nhiên. Con bé muốn lấy điểm với anh chàng của nó thì cứ, Lý không thích làm màu, nhất là với những người lạ.

Thiên Lý vừa bước lên căn gác trọ, Lâm đã băng quơ hỏi:

- Cô bạn chung phòng trọ với em có vẻ lạnh lùng nhỉ?

Nhiên nhún vai:

- Ôi dào! Anh để ý làm gì cái con nhỏ tung tung ấy.

Lâm thắc mắc:

- Tung tung nghĩa là sao?

Nhiên lách chách:

- Là giống như người cồi trên. Nó nằm mơ cả những lúc thức, nó mơ giữa ban ngày đấy. Mà mơ toàn thấy...

Bà Hạc chợt ngắt ngang:

- Này này... làm ơn dọn chén đĩa hộ bác với Nhiên.

Mai Nhiên khựng lại. Giọng giả lả, cô nói:

- Vâng, cháu dọn ngay đây.

Bà Hạc khẽ lắc đầu. Bà không thích con gái lăm điều, nhưng Mai Nhiên

không biết. Cô cứ huyên thuyên nói, chỉ khác là cô không nói về Thiên Lý nữa, đề tài đã được cô chuyển và cháu trai bà ngồi nghe với bộ dạng của người đang bị tra tấn.

Thiên Lý trở lại bếp. Cô vẫn lặng lẽ và không tham gia vào câu chuyện của Nhiên và Lâm. Cô phụ bà Hạc xào tôm với dưa, nấu thêm món gà xốt chanh rồi dọn ra bàn.

Bà Hạc rất vừa ý:

- Chà! Bác tưởng con chỉ biết luộc rau muống thôi chớ. Ai dè cũng biết nấu món trông ngon lắm.

- Con vừa học lóm được, chỉ sợ trông thì ngon, nhưng lại không vừa miệng.

Lâm hít hà:

- Thơm quá đi mất! Chắc phải ngon thôi.

Mai Nhiên vênh mặt:

- Món này con dạy nhỏ Lý đó bác.

Bà Hạc kêu lên:

- Vậy sao! Hơi bất ngờ à nghen. Hồi nào tới giờ, con đâu thích vào bếp.

Nhiên hăm hở:

- Từ giờ trở đi, con sẽ vào bếp. Anh Lâm thích món gì, con sẽ nấu món đó.

Lâm hỏi ngay:

- Sao tự nhiên anh được chiếu cố vậy?

Nhiên cười cười không trả lời. Bà Hạc bảo Lâm ngồi vào bàn. Anh nhìn Lý bới cơm cho từng người với cái nhìn thiện cảm. Một cô gái dịu dàng như thế mà bị bạn mình cho là tung tung.

Bà Hạc ra chiều tiếc rẻ:

- Phải chi có dưỡng Duyệt ở nhà, hai dưỡng cháu sẽ cụng ly cho vui.

Lâm nói:

- Con còn ở đây, cô lo gì không có lúc dưỡng Duyệt và con cụng ly.

Nhiên tấm tắc khen:

- Anh giỏi thật! Ra trường chưa bao lâu đã được cơ quan cho đi học Thạc sĩ. Mai mốt làm ông Thạc sĩ, Tiến sĩ không được quên em đâu.

Lâm lảng đi:

- Món gà ngon thật! Chắc là nhờ mùi vỏ chanh phải không Lý?

Thiên Lý ngập ngừng:

- Vâng, chắc là vậy.

Nhiên chen vào:

- Anh thích món này, em sẽ làm cho anh ăn thường xuyên.

Lâm nheo mắt:

- Thường xuyên quá sẽ ngán. Em không biết điều đơn giản này sao?

Nhiên xịu mặt:

- Khó tánh quá hà!

Bà Hạc bảo:

- Ăn đi kéo mắt ngon.

Mai Nhiên phụng phịu:

- Bốn mùa rau muống như Thiên Lý mà nó còn không ngán, huống hồ là thịt gà.

Lý chợt thấy đắng nghét trong miệng. Cô không thích lấy người khác ra đùa của Nhiên, nhất là đùa trong chuyện ăn uống. Vấn đề tế nhị này dễ làm người ta tự ái nhất. Lâm nhẹ nhàng:

- Quanh năm rau muống vậy mà không ngán đây em ạ. Đừng bao giờ chê những món ăn có giá trị truyền thống, dù nó rất bình dị rẻ tiền nhé.

Nhiên lườm:

- Em có chê đâu. Lúc nào anh cũng lên giọng với em.

Lâm gấp vào chén Nhiên một miếng gà:

- Nào, ăn đi cô bé dỗi hờn.

Nhiên liếc Lâm một cái thật dài:

- Tha cho anh đó.

Lý nhor mãi miếng cơm. Cô có cảm giác thừa khi ngồi chung với mọi người.

Dường như nhận thấy điều đó, Lâm tỏ ra quan tâm tới cô.

Anh dịu dàng:

- Lý và Nhiên làm chung à?

Lý gật đầu:

- Vâng! Nhờ Nhiên giới thiệu nên em mới được bác Hạc cho ở trọ.

Bà Hạc vô tư:

- Bác rất vui khi có con ở chung nhà. Nay có thêm Lâm, bác càng vui hơn.

Mai Nhiên dầm dầm đũa vào chén, cô bỗng thấy khó chịu khi cả bà Hạc và Lâm đều quan tâm tới Lý. Nếu biết trước có ngày hôm nay, Nhiên đã không thèm kéo Lý về ở chung.

Lâm lại hỏi:

- Quê Lý ở đâu nhỉ?

Thiên Lý ậm ự:

- Dạ, ở Cai Lậy ạ.

- Vậy cũng gần quê anh. Xem như mình cùng tỉnh, là đồng hương được rồi.

Nhiên bĩu môi:

- Gò Công - Cai Lậy xa lắc mà anh bảo gần? Một bên là biển, một bên là ruộng tiếp giáp Tháp Mười mà đồng hương. Ngộ thiệt!

Lâm thản nhiên:

- Được chứ sao không. Cùng là dân Tiền Giang, quê hương bốn mùa gió

lộng cả mà. Thế bao lâu, em về quê một lần hả Lý?

- Dạ, cũng lâu lắm anh ạ!

Rồi cô nói:

- Anh và Nhiên ở gần nhà nhau phải không? Em vẫn nghe Nhiên nhắc tới anh.

Lâm đẩy đưa:

- Chắc Nhiên toàn nói xấu về anh?

Lý hỏi lại:

- Sao anh lại nghĩ vậy?

Lâm so vai:

- Vì anh có gì tốt đâu để nói.

Lý cười khẽ:

- Vậy anh làm rồi. Ông bà ta vẫn nói: "Khi thương trái ấu cũng tròn" mà.

Lâm phát một cử chỉ:

- Xin chịu thua. Đúng là lời của những người ít nói lúc nào cũng nặng ký. Nhưng anh thà làm một quả bò hòn méo...

Thiên Lý điềm đạm nói tiếp:

- Anh có bị ghét đâu mà đòi làm quả bò hòn méo.

Mai Nhiên chớp mi ra vẻ ngây thơ:

- Hai người nói gì, sao tôi không hiểu.

Bà Hạc cười:

- Không hiểu tốt hơn hiểu đấy.

Đứng dậy, Lý mang đĩa mặn và chén muối ớt tới để mọi người tráng miệng.

Trong lúc Nhiên cắt mặn ra làm tư, Lý lại đi dọn dẹp chén đĩa.

Bà Hạc không chịu:

- Để đó cho bác, ra đây ngồi chơi đã.

Nhiên hơi mĩa mai:

- Số Lý là số cực, nó không ở không được bác ơi.

Lâm hấp háy mắt:

- Lý cực quá, làm người khác ngại đó.

Thiên Lý vội bước trở lại bàn. Cô tự nhiên nhón một miếng mặn cho vào miệng.

Bà Hạc gật gù:

- Chua chua, ngọt ngọt, cay cay, mặn mặn. Đủ vị cuộc đời rồi còn gì.

Ngon!

Lý nhìn Lâm:

- Chắc anh không thích món chua?

Lâm trả lời:

- Món nào ngon, tôi đều thích. Chua cũng là món ngon vậy.

Nhiên vọt miệng:

- Của chua, ai thấy chẳng thèm. Lý hỏi câu này hơi thừa.

Thiên Lý đành im lặng. Cô biết Nhiên không thích cô ở đây, bởi vậy nán nã thêm đôi ba phút, Lý đứng dậy phụ bà Hạc rửa chén rồi lên lầu trước.

Cô thấy buồn trước cách đối xử của Nhiên. Nó làm như cô tranh người yêu với nó không bằng. Một mỗi sau một ngày bù đầu với công việc, giờ lòng lại nặng nề. Lý không biết làm gì khác ngoài việc nghe đài.

Mở cái radio, cô nằm xuống giường khép mi lại nghe nhạc...

"Em có biết một ngày mặt trời không mọc ở phía đông, không lặn ở phía tây... Nhưng làm gì có một ngày như thế. Anh chỉ biết một ngày người yêu dấu chia lìa..."

Thiên Lý trở mình... Làm gì có một ngày như thế dù đã nhiều năm trôi qua. Lý vẫn nhớ như in ngày chia tay... Hôm đó, cô cũng nằm quay mặt vào vách thế này và nghe từng bước chân, mới đầu là ngập ngừng và sau đó là hết sức dứt khoát của người đàn ông bước mỗi lúc một xa. Lý đã nằm bất động dù nước mắt không ngớt tuôn rơi. Cho đến khi không còn nghe tiếng chân người, Lý mới vùng dậy chạy đến cửa sổ nhìn ra con đường đầy gió cát và những trái long chong.

Cô nhìn dáng lạng lẽ ấy mỗi lúc một xa để rồi suốt ngày này qua ngày, cái dáng đơn côi ấy cứ ở mãi trong ký ức rất riêng của Lý, để rồi thỉnh thoảng lại hiện về trong những giấc mơ. Những giấc mơ đầm nước mắt và nỗi nhớ nhung khao khát đến tê người.

Có tiếng chân rồi giọng Nhiên đầy gây hấn:

- Ngủ rồi à? Sao sớm thế? Đã tắm rửa gì đâu? Ngồi dậy, tao nói chuyện cho mà nghe.

Thiên Lý cầu nhàu:

- Làm ơn để tao yên!

Nhiên ngồi phịch xuống cạnh Lý:

- Mà vẫn đang yên đó thôi. Nhưng tao phải cảnh báo trước, nhà này giờ có thêm một người, lại là đàn ông, bác Hạc muốn mày phải ý tứ trong mọi sinh hoạt.

Thiên Lý vẫn nằm yên:

- Tao lúc nào cũng ý tứ, mày khỏi lo.

- Bác Hạc lo chứ không phải tao.

- Bác ấy lo gì chứ?

Mai Nhiên cười nhạt:

- Chẳng lẽ mày muốn tao nói trắng ra?

Lý đều giọng:

- Tao hiểu ý mày. Sẽ không có gì đâu. Tao ủng hộ tình yêu của mày và ông Lâm mà, do đó tao luôn ý tứ.

Nhiên nhăn mặt:

- Mày nghĩ đi đâu vậy? Cái gì mà tình yêu của tao và anh Lâm? Anh ấy nghe được, chắc tao độn thổ.

Lý dài giọng:

- Nếu ông Lâm không nghe làm sao hiểu hết lòng mày?

Nhiên thần thờ:

- Người ta ở kế bên mà cứ như xa nghìn trùng. Đây là cơ hội, tao không nắm lấy không được.

Lý bảo:

- Vậy thì cố lên... Còn bây giờ, làm ơn để tao yên.

Mai Nhiên ngáp ngừng:

- Mày có nhận xét gì về anh Lâm?

Thiên Lý nói ngay:

- Tao không để ý lắm, nên không nhận xét được.

- Láo! Lâm quyến rũ đến thế, chẳng lẽ mày không chút ấn tượng với cái nhìn đầu tiên?

Lý suýt phì cười vì câu nói và cách nói đầy vẻ tôn thờ thần tượng của Nhiên.

Cô nghiêm giọng:

- Không, tao hoàn toàn vô cảm.

Nhiên có vẻ nhẹ nhõm:

- Cũng đúng thôi. Mà đã có một người trong mộng rồi còn để ý tới ai nữa.

Lý cười nhẹ:

- Biết thế còn hỏi.

Nhiên âm ức:

- Tại bác Hạc có ý muốn giới thiệu mà cho Lâm chớ bộ.

Lý vùng dậy ngay:

- Trời đất! Có chuyện khôi hài ấy nữa sao? Tao miễn nhiễm với tình yêu, bác Hạc sẽ thất bại và thất vọng với ý muốn đó thôi.

Nhiên bĩu môi:

- Miễn nhiễm với tình yêu cái mốc xì. Nói nghe chảnh quá! Tao chỉ mong mà miễn nhiễm với riêng Lâm, còn tình yêu ấy hả... bao la, bát ngát lắm. Ở đó mà miễn với nhiễm, tao không tin.

Thiên Lý im lặng. Cô không thích đôi co với bạn bè. "Một sự nhin chín sự lành". Hai đứa con gái ồn ào lên vì một gã đàn ông thì thật là bất hạnh, mà cô vốn đã bất hạnh vì tình, vợ làm gì nữa cho chuối buồn lại kết thêm những hạt lê thê.

Lấy quần áo, cô đi tắm. Đó cũng là cách tốt nhất để chấm dứt chuyện có liên quan tới một người vừa xuất hiện trong ngôi nhà trọ này.

Cuộc sống bắt đầu khó khăn rồi đây. Thiên Lý ngao ngán lắc đầu. Cầu cho cô sẽ miễn nhiễm với tình yêu như cô đã nói.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 3 -

Kim Ngân chuểnh choáng đứng dậy. Người đàn ông kế bên cô nhanh nhẹn đưa tay ra đỡ.

Giọng ông ta ân cần:

- Ngân để tôi đưa về nhé!

Môi vẫn mỉm cười, Ngân nói:

- Dạ không cần đâu ạ. Em tự về được.

- Ngân về bằng gì? Thử nói xem tôi sẽ biết được hay không hà.

Ngân cố gượng nhưng vẫn phải tựa người vào ông Thời, cô có hơi quá chén và hậu quả là đây.

- Tôi không thể để Ngân về một mình.

Vừa nói ông vừa dìu cô đi. Kim Ngân không còn sức đâu để đẩy ông Thời ra, với lại trong sâu thẳm hồn mình, dường như Ngân cũng thích thế. Cô cứ để mặc ông Thời ôm sát vào người thật tình tứ.

Ngân biết mình đẹp và quyến rũ. Dầu nổi tiếng hắc ám với nhân viên nhưng với cấp trên, cô sẵn sàng ngọt ngào chịu chuộng. Với ông Thời, cô vô tư buông thả, có chồng con làm bình phong rồi, Ngân có mất mát gì đâu.

Ngân cười thâm trong bụng, đầu óc lâng lâng lâng đãng. Thật ra cô không say đến mức như cô đang thể hiện, nhưng ông Thời thích cô say. Vậy thì cứ say.

Người tài xế mở cửa xe, ông Thời khom người đẩy Ngân vào trước rồi ông chui theo sau. Người tài xế đóng nhẹ cánh cửa. Chiếc du lịch đời mới chạy êm như ru, khiến Ngân chạnh lòng khi nhớ tới chiếc Madza cũ xì của vợ chồng mình. Lẽ ra Ngân đã có xe mới lâu rồi. Tất cả cũng vì đứa con. Muốn có nó phải hy sinh nhiều quá. Đứa con là niềm vui, là hạnh phúc... ai cũng nói thế, song Ngân chỉ thấy toàn vất vả, mệt nhọc. Cô không thích trẻ con và sợ nhất là những đứa bé sơ sinh còn đỏ hỏn. Trông chúng y những con chuột con.

Bất chợt Ngân rùng mình. Ông Thời sẵn đón:

- Em mệt lắm à?

- Dạ không! Em chỉ hơi lạnh.

Ông Thời liền bảo tài xế giảm độ máy lạnh lại. Ông nhìn cô:

- Lần sau, không được uống nhiều như thế.

Ngân xoa hai bên thái dương:

- Tất cả cũng vì công việc mà anh. Uống rượu khách, với em là làm việc

đấy.

- Nếu thế, tôi không dám để em đi dự chiêu đãi nữa, kéo có ngày cậu Sơn ôm con tới bắt đền tôi mất.

Ngân có vẻ phật ý:

- Chồng em là người thấu tình đạt lý, chưa bao giờ ảnh trách em xem việc công ty hơn việc nhà.

- Mừng em có một ông chồng tuyệt vời, một đứa con xinh xắn, một gia đình hạnh phúc.

Giọng Ngân chua chát:

- Lẽ ra phải có rượu để cúng ly khi anh chúc mừng em. Rượu mạnh nữa là khác.

Trán ông Thời nhíu lại. Từng trải như ông, dễ dàng cảm nhận được những ẩn ý đằng sau câu nói của Ngân. Ngân là một phụ nữ mạnh mẽ, năng động. Phụ nữ như thế khó có hạnh phúc được. Trong công việc, người ta cần những phụ nữ như vậy.

Ngân mới qua làm cho công ty của ông nửa năm qua sự giới thiệu của một tay "săn đầu người" nổi tiếng. Và dĩ nhiên ông hài lòng trước năng lực của Kim Ngân.

Cô là một người nguyên tắc, quyết đoán, lạnh lùng khi làm việc. Đó vừa là ưu điểm cũng là khuyết điểm của Ngân. Nhân viên dưới quyền cô răm rắp khi được giao thêm việc, họ ghét Ngân nhưng ngoài mặt vẫn xum xoe nịnh bợ, mà đàn bà nào không chết vì mãi thích nghe những lời có cánh. Ngay cả ông, đôi khi cũng diễn một vai kếp muối để Ngân phấn chấn hơn khi sắp phải thực hiện một kế hoạch lớn cho công ty. Đây là thời gian đầy thử thách của Ngân. Ông biết cô đang nắm ngัhia chiếc ghế phó giám đốc kinh doanh, cho nên không tiếc công sức, thời gian và cả hạnh phúc gia đình để có được nó.

Ông Thời hỏi:

- Thằng bé con em chắc dễ chăm lắm?

Ngân ơ thờ:

- Vâng! Nó chẳng đòi mẹ bao giờ. Từ bé, nó quen có bà một bên rồi.

- Em không nhớ khi xa con sao?

Ngân thoáng lưỡng lự trước khi trả lời:

- Em nhớ chứ. Làm mẹ, ai không buồn khi xa con, nhưng mỗi ngày em vẫn gặp nó mà.

Ông Thời gật gù như thông cảm, nhưng Ngân có cảm giác ông không tin mình. Ông ta hiểu gì khi cô bảo "Mỗi ngày cô mỗi gặp con"? Gặp gỡ và chăm sóc dĩ nhiên là hoàn toàn khác nhau. Cô cũng chẳng muốn giải thích làm chi. Điều đó không cần.

Hai người trôi trong im lặng. Ngân chỉ muốn ngủ vì cô đã mệt lắm rồi.

Hy vọng khi về nhà, cô không phải đóng vai một bà mẹ hiền với thằng bé Phước, hy vọng giờ này nó đã ngủ. Ngân chỉ muốn đùa chơi nựng nịu với con dăm ba phút cho vui, chứ không muốn bị nó quay mòng mòng tối ngày như nó quay bà nội nó. Với cô, trẻ con là nợ, là nợ...

Xe dừng trước cửa, Ngân đưa tay cho ông Thời, giọng ngọt ngào:

- Em cảm ơn và chúc anh ngủ ngon.

Ông Thời đáp lễ:

- Em cũng ngủ ngon.

Nhấn chuông chờ đợi và không thềm nói lời nào khi Tí nhỏ ra mở cửa, Ngân uể oải bước vào nhà.

Sau một ngày làm việc căng thẳng, một đêm ngoại giao với nụ cười nở suốt trên môi căng cứng cơ mặt, giờ đây cô mới được trở lại đúng bản chất của mình.

Ngân vào phòng và không thấy Sơn đâu. Chắc lại bị thằng bé quán lầy rồi.

Nhún vai, Ngân vào phòng tắm và mở nước cho chảy vào bồn. Cô sẽ ngâm mình trong nước ấm ít nhất nửa tiếng cho thoải mái trước khi ngủ. Đêm nay, chắc Ngân sẽ ngủ ngon vì kết quả... ngoại giao của tối nay rất tốt. Rồi

cô sẽ đạt được điều mình muốn.

Nhéch môi kiêu hãnh với mình trong gương, Ngân cởi bỏ váy áo và bước vào bồn tắm. Nước ấm và mùi thơm của sữa tắm làm cô hết sức khoan khoái.

Nằm lơ mơ được một lát, Ngân giật mình vì nghe giọng Sơn:

- Vẫn chưa tắm xong à?

Ngân bước ra, lấy khăn choàng qua người, cô nói:

- Suýt nữa em ngủ quên rồi.

Sơn ái ngại nhìn vợ:

- Mệt lắm hả?

- Vâng! Một ngày căng thẳng, em đứng gần như không nổi luôn.

Sơn ôn tồn:

- Có cần phải khổ như thế không? Em không vì anh, vì con thì cũng vì bản thân chứ. Tối tuổi này, sức khoẻ là vàng đấy.

Ngân khẽ cau mày:

- Em biết rồi. Nhưng đây vẫn là giai đoạn thử thách của em. Nếu không đổi công ty theo ý anh, em đâu phải phấn đấu lại từ đầu để cực thân như vậy.

Sơn nói:

- Anh chỉ muốn gia đình mình hạnh phúc, em không bị mặc cảm. Như ai đó trong chỗ làm cũ vô tình hỏi về bé Phước...

Kim Ngân im lặng. Cô lấy máy ra sấy tóc. Giọng Ngân chùng xuống:

- Thằng bé ngủ rồi à?

- Ừ, ngủ rồi.

- Và không hề đòi mẹ?

Sơn nheo mắt:

- Sao tối nay em lại thắc mắc chuyện này nhỉ?

Ngân chống chế:

- Em không thắc mắc mà chỉ muốn biết nó có nhớ mẹ không thôi.

- Vậy em đi mà hỏi nó.

Sơn đốt thuốc lá. Ngân kêu lên:

- Ra ban công hút, em chịu không nổi mùi khói đâu. Đi mau mau đi. Ngộp quá!

Sơn thần nhiên.

- Chịu không nổi thì ra ngoài, anh hút thuốc trong phòng này từ khi mới cưới em tới nay, chớ đâu phải bữa nay là lần đầu. Em dẹp kiêu ra lệnh cho chồng như ra lệnh cho nhân viên ấy đi nhé.

Ngân không vừa, cô dần mạnh cái máy sấy tóc xuống bàn, giọng dầy nẩy:

- Trời ơi! Suốt một ngày mệt mỏi, tới giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Sơn cười khẩy:

- Tự em tham công tiếc việc chớ có phải tại anh đâu mà than.

- Nhưng anh phải thông cảm cho em chứ.

- Đừng lạm dụng từ "thông cảm". Anh chưa bao giờ làm trái những điều chúng ta đã thỏa thuận. Còn em thì sao?

Ngân không trả lời. Cô mở rộng cửa sổ và cửa cái, mặc kệ máy điều hòa chạy hết công suất. Sao bữa nay Sơn lại kiếm chuyện với cô vậy kia?

Chắc... lão bà bà lại đâm bị thóc, chọc bị gạo rồi.

Nghĩ tới bà mẹ chồng, Ngân chột thấy hận. Bà ta chưa bao giờ làm điều gì tốt cho cô, đã thế bà luôn khiến Ngân đau khổ vì những chuyện vặt vãnh đàn bà. Cũng may Ngân và Sơn ở riêng, cô không phải làm dâu. Nếu ở chung nhà, chắc cô và Sơn bỏ nhau lâu rồi.

Nhếch môi lên, Ngân hỏi vặn:

- Em thì sao?

Sơn rít một hơi rồi phà khói đầy phòng khiến Ngân tức tối vô cùng. Cô gằn:

- Em không làm gì sai cả. Anh đừng kiếm chuyện nữa.

Sơn vụt hỏi:

- Em nhớ bác sĩ Thuận không?

Ngân khựng lại:

- Thuận nào? Em không biết.

- Bác sĩ Thuận ở bệnh viện phụ sản, phòng kế hoạch hóa gia đình.

Mặt Ngân lạnh như băng:

- Đã bảo em không biết... bác sĩ Thuận mà.

- Thế sao! Em ra vào bệnh viện ấy như ăn cơm bữa...

- Nhưng em chỉ vào khoa hiếm muộn, làm sao em biết bác sĩ ở khoa kế hoạch chớ. Anh muốn gì mà hỏi vòng hỏi vo vậy?

Sơn nhún vai:

- À, có gì đâu! Bác sĩ Thuận gửi lời thăm em. Sáng nay, tình cờ anh gặp chị ấy ở phòng khám của chị Hạnh. Chị Thuận vui tánh thật.

Ngân có vẻ bối rối, cô lảng đi bằng cách hỏi thăm con:

- Bé Phước làm sao mà phải tới bác sĩ?

Sơn nhát gừng:

- Sổ mũi, viêm họng, ho. Nó chỉ bị gần đây bệnh, em không biết sao còn

hỏi.

Ngân tuôn một hơi:

- Đó là bệnh của các quý tử con nhà giàu. Ủ con kỹ quá nên nó như cọng bún, bệnh đủ bốn mùa. Cứ thả rong nó như con nhà lao động xem, bệnh nào cũng chào thua.

Nhìn vợ, Sơn nạt:

- Ai nói với em vậy? Hừ! Anh chưa thấy bà mẹ nào vô tâm, vô trách nhiệm như em.

Kim Ngân nhấn mạnh:

- Anh phải nói là chúng ta luôn bất đồng từ khi có nó. Cũng đúng thôi! Anh, mẹ, và bé Phước là một phe mà.

Sơn khó chịu:

- Tự em chia gia đình mình ra làm đôi. Thật buồn cười!

Ngân đầu dụi:

- Em đùa vậy mà. Để em đi qua thăm con.

Vẫn quần người trong chiếc khăn to, Ngân sang phòng bé Phước.

Nó ngủ trông thật dễ thương. Ngân thơm lên má nó và hít hà mùi thơm con trẻ. Thâm tâm Ngân vẫn thích con gái hơn. Con gái sẽ tên là Hồng Phúc, nhưng đây là con trai, nên bà nội nó đã đổi thành Hồng Phước, cái tên nghe xưa cũ làm sao.

Thằng bé giống Sơn ở cái cằm chẻ và cái mũi cao. Nó rất thông minh, hiếu động và đẹp. Bởi vậy mẹ chồng cô coi nó như báu vật. Còn với Ngân thì sao? Cô yêu con lắm chứ, nhưng tình yêu của cô dành cho nó giống tình yêu của một bé gái với búp bê của mình. Cô nựng nịu hôn hít rồi sẵn sàng bỏ xó búp bê nếu thấy có trò chơi khác thú vị hơn. Cô là một bà mẹ vô tâm, vô trách nhiệm. Nhưng biết sao hơn vì cô luôn sống thật với chính mình, sống thật đến mức ích kỷ.

Sao cô lại tự đánh giá mình như vậy? Cô có ích kỷ đâu chứ. Nhìn bé Phước ngủ, trái tim Ngân chột quặn thắt. Cô kéo mền lên đắp ngang bụng con, cô tấn gồi hai bên cho nó đừng giật mình rồi bước ra.

Sơn đã hút hết điếu thuốc. Anh ngần ngừ một thoáng rồi bước về phòng bé Phước.

Trước vẻ dửng dưng của vợ, anh không chút khao khát, ham muốn nào. Anh biết thế nào Ngân cũng bảo là rất mệt... Thật ra sự mệt mỏi trong tâm hồn mới đáng sợ. Nó như một thứ bệnh mà cả anh và Ngân đều mắc phải. Một thứ bệnh không vi trùng, song lại rất nguy hiểm, nó ăn mòn trong tâm hồn hai người. Cái gia đình nhỏ của anh đang mỗi ngày một rộng, mỗi ngày một rộng.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 4 -

Thiên Lý giật mình khi nghe tiếng cười giòn tan của một phụ nữ vang ra từ phòng giám đốc. Tiếng cười ấy cô đã từng nghe nhiều lần, chắc chắn cô không thể lầm được với người khác. Lúc này khi ra ngoài, Lý đã nghe giám đốc dặn Nhiên sẽ có một bà khách tới văn phòng, Nhiên phải tiếp chu đáo. Lẽ nào bà khách đó là người vừa cười? Thắc thom, Lý đứng lại ngoài hành lang để chờ mà trong lòng cô rối lên.

Ký ức một thời bị khuấy lên khiến Lý vừa mừng vừa lo. Cô sợ người đó sẽ lừa mình, cô sợ phải thất vọng như đã từng thất vọng trong suốt mấy năm ròng rã đi tìm.

Thiên Lý lắng nghe. Đúng là giọng nói đó rồi. Tay chân cô lạnh ngắt, Lý ngạt thở khi cánh cửa mở, một phụ nữ trung niên có gương mặt dễ mến, phong thái nhanh nhẹn bước ra. Nụ cười vẫn nở trên môi, người phụ nữ như còn mãi vui vì cuộc trò chuyện vừa rồi nên không chú ý tới xung quanh. Bà ta đi lướt qua Lý hết sức bình thản, trong khi đó cô như tê dại phải tựa vào tường nhìn theo mà trái tim thì muốn rơi ra ngoài.

Tới cuối hành lang, người phụ nữ bỗng quay lại. Nhìn Lý, bà ta cất giọng:

- Thiên Lý phải không?

Thiên Lý đáp ứng bằng giọng lạc đi:

- Vâng... Là em đây ạ. Không ngờ cô vẫn nhận ra em.

Người phụ nữ lại cười:

- Em vẫn trẻ trung xinh đẹp như hồi nào, sao tôi lại không nhìn ra.

Lúc Thiên Lý vẫn còn đứng yên, người phụ nữ đã bước đến bên cô:

- Tôi vui khi gặp lại em.

Lý ghen lòi. Cô nghe sống mũi cay xè, mắt nhoè đi và nước mắt bỗng rơi ra tự hồi nào.

Người phụ nữ vỗ nhẹ vào tay Lý:

- Đừng có mít ướt, người khác thấy thì kỳ lắm. Em làm việc ở đây à?

Chùi vội mặt, Lý gật đầu. Người phụ nữ lấy ra một tấm danh thiếp:

- Nếu muốn, em có thể gặp tôi bất cứ lúc nào. Còn bây giờ tôi đang vội...

Thôi nhé!

Thiên Lý buột miệng khi người phụ nữ dậm bước:

- Cô ơi! Em muốn biết...

Người phụ nữ trầm giọng:

- Tất cả đều tốt đẹp. Họ hạnh phúc lắm.

Thiên Lý nở nụ cười gương gao. Đợi người phụ nữ đi khuất cô mới đọc tấm danh thiếp.

"Bác sĩ Lưu Bích Hạnh. Chuyên khoa nhi. Địa chỉ... số điện thoại..."

Lý chớp mi, cô sẽ gặp lại bác sĩ Hạnh. Nhất định là như vậy, còn bây giờ cô phải lo công việc của mình.

Gõ cửa phòng giám đốc, Lý trình giấy tờ chờ ký duyệt rồi trở ra.

Xuống phòng trực, Lý gấp ngay gương mặt cau có của Nhiên. Cô nàng gất gỏng:

- Làm gì lâu dữ vậy?

Lý trả lời:

- Giám đốc bận tiếp khách, phải chờ...

Nhiên liếc xéo Lý:

- Có bị mắng không mà mặt chảy dài ra thế?

Lý làu bàu:

- Tao làm gì sai đâu mà bị mắng.

Nhiên chép miệng:

- Đôi khi làm đúng cũng bị mắng như thường. Đời làm công buồn vui tùy theo tâm trạng của sếp mà.

Lý làm thinh, cô không có... tâm trạng đối đáp với Nhiên như thường ngày.

Trên bàn vẫn còn một đồng công văn, cô vô hồn xếp từng tờ cho vào bao thư.

Nhiên hạ giọng:

- Nè! Chiều nay tao về sớm, mày ở lại chờ thay ca nhe.

Lý gật đầu:

- Ồ, được mà!

- Tao đi duỗi tóc, chắc cũng tới tối mới về. Phen này tao phải làm Lâm ngạc nhiên mới được. Ảnh thích con gái tóc suôn dài, tóc tao dài nhưng không được suôn. Chậc! Chịu khó một chút cho vừa lòng chàng.

Thiên Lý vẫn làm thinh khiến Nhiên phải gất lên:

- Nghe tao nói không? Sao chẳng ý kiến ý cò gì hết vậy?

Lý từ tốn:

- Tao ủng hộ việc làm đẹp của mày chứ còn biết ý kiến gì nữa.

Nhiên tủm tỉm cười:

- Ngày một có cuộc họp, tao sẽ xung phong đi chứ không đợi sắp nhắc nhở. Rồi các chàng sẽ giành ngôi cạnh tao, thậm chí giành phát tài liệu hộ tao cho mà xem.

Lý đẩy đưa cho có chuyện:

- Mày làm quá, coi chừng Lâm ghen đó.

- Ghen được càng tốt. Mà Lâm cứng cựa lắm mày ạ. Tao vẫn kể chuyện người này người nọ đeo theo mình, nhưng mặt anh chàng cứ tỉnh bơ y như dân máu lạnh mới ghê chứ.

Mắt mờ màng, Nhiên nói tiếp:

- Yêu một người như Lâm khác nào đùa với lửa, chẳng hiểu tới lúc nào lửa sẽ thiêu rụi mình đây.

Nhiên định nói tiếp gì đó nhưng cô bặm môi lại khi thấy bà Thương đi tới.

Đưa cho Lý một thư mời, bà bảo:

- Ngày một, em đi dự hội thảo du học Singapore nhe.

Lý liếc vội Nhiên:

- Dạ... Nhiên thích hợp với các hội nghị hơn em.

Mặt bà Thương cau lại:

- Thế nào là thích hợp hơn? Tóm lại đây là sự phân công. Làm hay không? Em trả lời đi!

Lý vội vàng:

- Vâng! Em sẽ đi.

Bà Thương liếc xéo Nhiên:

- Tôi không thích những người đi họp như đi chợ. Họ đâu chỉ đánh mất tư cách của mình mà còn hạ uy tín của trung tâm nữa. Cô Nhiên! Vào phòng tôi lấy công văn đã ký đem gởi ngay bây giờ đi.

Mai Nhiên lật đật đứng dậy. Bà Thương nhìn theo lâu bàu:

- Làm ít, điệu nhiều, đã thế còn giỏi "buôn dưa lê". Hừ! Mấy trung tâm tư vấn khác đã phản ánh với tôi về Mai Nhiên thế nào, em biết không?

Thiên Lý nhần nhục làm thinh. Bà Thương khoát tay:

- Mệt! Tôi không thích nói xấu người khác, dù đó là nhân viên của tôi. Tôi muốn Lý đại diện cho trung tâm của mình đi họp. Em phải hiểu điều đó.

- Vâng.

Bà Thương gõ giày lộp độp trên nền gạch men nghe oách làm sao. Mai

Nhiên bĩu môi cay cú:

- Khó chịu quá, thảo nào ế. Tao đi gửi ba mớ này rồi vào tiệm uốn tóc luôn. Thử bả làm gì được tao.

Thiên Lý phân bua:

- Thật tình tao không muốn dự hội thảo.
- Tao hiểu chứ. Bả ganh tỵ vì biết tao là trung tâm của những cuộc họp ấy thôi. Mà xấu xí quê mùa, hạp với bả hơn, tao hồng chấp nhất gì đâu. Vài bữa nữa tháng nữa, biết đâu tao làm chỗ khác. Bả đừng lên mặt sếp. Trung tâm tư vấn du học này bằng lỗ mũi chứ mấy.
- Thôi mà, làm ơn stop cho tao nhờ.

Mai Nhiên nheo mắt:

- Ráng đi cưng! Với mày cơm áo gạo tiền là trên hết nên phải chịu nhịn. Còn với tao, đi làm chỉ là cho có việc với đời nên tao không phải cúi đầu trước ai.

Thiên Lý một mình ngồi lại. Văn phòng Trung tâm Tư vấn Du học Thế Kỷ mới có một tầng, giám đốc ở tầng trên, nhân viên làm việc dưới nhà. Mới giờ này, Nhiên đã tìm cách biến nên chỉ còn mỗi Lý. Cô phải trực điện thoại, tiếp khách hàng, nhận Fax, nhận Email... Lý không câu nệ khi làm việc, nhưng nhiều lúc cô thấy bức khi Nhiên lừa việc cho mình.

Như chiều nay chẳng hạn, Nhiên kiếm cớ để rời văn phòng thật sớm. Bà Thương sẽ nổi điên lên cho mà xem, chỉ khổ một điều, bà sẽ trút cơn giận lên Lý. Cô không cản được Nhiên thì ráng chịu vậy. Bà Thương và gia đình Nhiên là chỗ đồng hương, quen biết, bà bức Nhiên thật, nhưng không thẳng tay với nó đâu.

Lý dán bao thư, ghi địa chỉ cần gửi đến. Đây là những thông báo nhắc nhở đóng học phí mà trung tâm có nhiệm vụ đóng hộ phụ huynh đã nhờ trung tâm tư vấn làm hồ sơ cho con họ đi du học.

Lý dò lại tên họ, địa chỉ từng lá thư chiều nay khi về ngang bưu điện cô sẽ gửi. Lẽ ra Nhiên phải chờ cô để gửi đi một lượt, nhưng nó đã đi trước vì ham làm điệu.

Mai Nhiên thuộc tuýp hoang tưởng. Nó luôn tự hào vì nghĩ có nhiều người đeo đuổi mình. Bất cứ gã đàn ông nào ngọt ngào với Nhiên, nó đều cho rằng họ thích nó, say nó. Bởi vậy mỗi khi đi hội họp về, Nhiên... hót như sáo về những người tội nghiệp lỡ thích, nhưng nó chỉ xem họ như trò đùa.

Dĩ nhiên ít nhiều những lời này phải tới tai bà Thương và bà khó chịu cũng đúng.

Có tiếng giày gõ lộp cộp trên sàn, rồi bà Thương xuất hiện.

Nheo nheo đôi mắt vẫn còn sắc sảo, bà hỏi:

- Mai Nhiên lặn rồi phải không? Hừm! Con bé ấy lười ghê gớm. Lẽ ra em không nên choàng việc cho nó.

Lý nhỏ nhẹ:

- Dạ, em nghĩ mình làm nhiều sẽ học được nhiều chứ đâu có thiệt thòi gì.

Bà Thương lắc đầu:

- Chỉ phần nào đó thôi. Muốn học rộng học cao hơn nữa phải đến trường.
- Dạ, em biết nên đang cố để dành tiền để học lên nữa.

Bà Thương gật gù:

- Nếu thật sự em có chí tiến thủ, tôi sẽ tạo điều kiện cho em đi học sau đại học. Nhưng em đừng nói gì với Mai Nhiên, con bé ấy hẹp hòi lắm.

- Vâng! Tuy em ở chung nhà nhưng em vẫn có những chuyện riêng tư mà Mai Nhiên không biết. Thí dụ như em tần tiện để dành tiền đi học, Mai Nhiên vẫn chế giễu em là keo bẩn, là đồ rau muống đậu hủ.

Bà Thương cau mặt:

- Rau muống đậu hủ thì đã sao?

Lý im lặng. Cô im lặng đã lỡ lời nói xấu Nhiên trong khi bà Thương là người không thích nói xấu người khác.

Bà Thương hạ giọng:

- Mặc kệ ai nói gì thì nói. Nếu đã có mục đích sống, em phải đạt cho bằng được.

Rồi bà chợt hỏi:

- Lâm vẫn ở chung nhà trọ với bọn em à?

Lý tròn xoe mắt:

- Dạ phải. Chị cũng biết Lâm sao?

Bà Thương nói:

- Quê chị cũng ở Gò Công mà. Khu Lăng Hoàng Gia đâu có bao lớn. Gia đình này đương nhiên phải biết gia đình nọ. Gia đình Lâm tương đối khá giả, con cái ăn học đến nơi đến chốn. Mai Nhiên mê Lâm cũng phải, có điều con nhỏ không hợp với Lâm đâu.

Thiên Lý ngập ngừng:

- Em thấy hai người rất thường trò chuyện với nhau, những lúc đó Mai Nhiên vui lắm.

- Thế em không thường trò chuyện với Lâm sao?

- Dạ không.

Bà Thương nói:

- Em với Mai Nhiên khác nhau một trời một vực. Người thì thấy đàn ông là tíu tít, rộn ràng, người thì lủi. Làm gì em tránh né đàn ông dữ vậy?

- Em đâu có tránh né. Có điều em không tự tin trước họ.

- Sao lại thế? Thật ra em rất đẹp. Với phụ nữ, sắc đẹp là vũ khí, là vốn liếng trời cho. Có hai thứ đó, em sẽ khiến được đàn ông. Chị không nghĩ là em thiếu tự tin trước họ, mà em đang ản mình. Này! Tuổi xuân không chóng thì chày. Gì thì gì cũng phải chơi kéo phỉ, để già khỏi ân hận như chị bây giờ.

Thiên Lý bật cười vì câu nói sau cùng của bà Thương.

Nhìn đồng hồ, bà Thương bảo:

- Tôi phải đi rồi. Em trực văn phòng một mình vậy.
- Vâng! Chị cứ đi. Em sẽ chờ, bao giờ bác Sáu vào em sẽ về.

Bà Thương dẫn chiếc Future ra. Phở đã bắt đầu chiều.

Lý lấy sách ra đọc. Cô không muốn bỏ phí chút thời gian nào, khổ nỗi chiều nay cô cố đọc nhưng không ghi nhớ được điều gì. Việc gặp lại bác sĩ Hạnh vẫn còn làm h�n vĩa Lý xôn xao, ngớ ngẩn. Cô chỉ muốn nhắc ông nghe lên để gọi cho bà Hạnh ngay bây giờ, nhưng cô cố kềm lòng vì như vậy không nên chút nào.

Đã nhiều năm rồi, vậy mà lăm lúc cô cứ tưởng mới hôm qua hôm kia thôi. Cô ôm đầu nhớ tới cơn đau đứt thịt xé da, nhớ ánh chớp xé toạc bầu trời đêm ra làm đôi rồi tiếng trẻ con khóc... Chao ôi... Lý rùng mình. Quá khứ có thể mỗi lúc một dài ra, song người ta không dễ quên. Quá khứ đôi khi là bí mật phải mang theo tới bên kia cuộc đời, cho nên quá khứ của mọi người đều rất thiêng liêng.

Lý nhìn đồng hồ, dọn dẹp mọi thứ giấy tờ đúng lúc ông Sáu đến.

Dắt xe đạp vào tít bên trong, ông già kêu lên:

- Còn mỗi mình cháu thôi sao?
- Dạ... Mà cũng đâu hề chi. Cháu đâu có sợ ma.

Ông Sáu càu nhàu:

- Ma thì sợ làm gì. Sợ người ấy chớ. Thôi, về đi!

Thiên Lý mang túi xách trên vai. Cô đi tới bưu điện gửi thư, ghé chợ mua dăm ba món cho bữa cơm chiều rồi thơ thẩn về nhà.

Cô ngạc nhiên thấy người mở cổng rào cho mình là Lâm. Cô lúng túng cảm ơn trong khi Lâm tũm tĩm cười.

Lý bất ngờ khi Lâm đề nghị:

- Chiều nay, Lý cho tôi ăn cơm ké với.
- Sao anh lại phải ăn ké?
- Cô Hạc về quê rồi, tôi bị bỏ đói, chắc chết thôi.

Lý cười cười:

- Cỡ như anh, đói một bữa ăn thua gì. Mà sao bác Hạc lại về quê đột xuất thế nhỉ?

- Tôi cũng không biết nữa. Dường như bên dòng họ dương có người mất thì phải. Tôi về tới nhà mới thấy cô Hạc viết giấy để lại. Khổ thật! Thời buổi bùng nổ thông tin này mà cô ấy còn viết giấy gởi lại. Phải chi trước khi đi, cô Hạc gọi điện cho tôi có hay hơn không.

Lý nói:

- Người lớn tuổi thường thích duy trì thói quen nhiều năm của mình, anh đừng trách bác Hạc.

- Em có vẻ hiểu người lớn tuổi nhỉ?
- Em không hiểu nhiều lắm đâu.

Lâm nheo nheo mắt:

- Em lúc nào cũng khiêm tốn...

Thiên Lý nói ngay:

- Đâu có.

Lâm nhìn những thứ Thiên Lý mang về:

- Nào, để tôi lật rau muống cho!

Lý xua tay:

- Ấy đừng! Mủ rau sẽ làm móng tay anh đen, xấu lắm.

- Là đàn ông, tôi đâu sợ xấu.

- Nhưng là phụ nữ, em không muốn anh dấy vào những vật vãnh không đáng.

Lâm gật gù:

- Lời nói đáng giá ngàn vàng nghe thích lắm. Nhưng Lý này, cơm nước không phải chuyện vật đâu nhá. Tôi rất sẵn lòng để nấu cơm phụ vợ mình.

Lý hóm hỉnh:

- Hạnh phúc thay cho ai là vợ anh.

- Và cũng hạnh phúc thay cho ai là chồng em. À! Sao Mai Nhiên chưa thấy về nhi?

Lý ra vẻ bí mật:

- Để Nhiên sẽ trả lời anh câu hỏi này. Nhưng Nhiên về trễ là vì anh đó.

Lâm ngạc nhiên:

- Sao lại vì tôi kia? Lý làm tôi tò mò quá.

Lý lờ sang chuyện khác:

- Chiều nay, tôi vẫn ăn rau muống, đậu hủ. Anh không chê chứ?

- Mô phật! Tôi thích đậu hủ lắm.

Lý cười khiêu khích:

- Thiện tai! Thiện tai! Em thấy nhiều người thích đậu hủ chấm mắm tôm và bia. Anh có như vậy không?

Lâm nhìn cô không chớp mắt:

- Còn tùy mắm tôm ngon hay dở nữa.

Thiên Lý nghe tim đập mạnh. Cô vội quay đi. Mang rổ rau tới vòi nước, cô mở rôbinê thật lớn. Căn nhà ngập trong tiếng nước chảy và Lý chợt nhớ ra chỉ có mình cô và Lâm trong bếp. Cô nên hướng câu chuyện sang vấn đề khác để Lâm không ồm ờ đưa đẩy.

Cô buột miệng:

- Anh biết chị Thương, giám đốc trung tâm của em không?

Lâm gật đầu:

- Biết chứ! Ngày xưa chị Thương là người yêu của anh Hai tôi mà.

- Vậy là quen thân chứ đâu chỉ là quen biết thường tình.

Lâm trầm ngâm:

- Chị Thương dễ mến lắm!

Lý ngập ngừng:

- Vậy sao... sao...

Lâm nói vội:

- Hai người có duyên mà không có phận nên đã không thành. Chị Thương đi du học, khi chị về, anh tôi đã có vợ có con.

Lý tò mò hỏi tới:

- Và tới bây giờ, chị Thương vẫn một mình. Có phải vì chị ấy chưa quên được anh Hai của anh không?

Lâm ngần ngừ:

- Chắc không phải đâu. Chị Thương là người chủ động chia tay anh tôi trước. Tôi nghĩ chị Thương là một phụ nữ khác thường. Chị ấy chọn sự nghiệp chứ không chọn gia đình làm chân hạnh phúc.

Bất giác nhớ tới câu nói hồi chiều của bà Thương: "Tuổi xuân không chóng thì chầy..." Giọng Lâm chợt trầm hẳn xuống:

- Bất cứ phụ nữ nào rồi cũng sẽ ân hận khi đã chọn sự nghiệp làm mục đích sống của mình. Phụ nữ nên bằng lòng với hạnh phúc gia đình.

Lý im lặng, cô không hoàn toàn đồng ý với Lâm nhưng cũng không buồn cãi. Cô đang rối rắm vì anh cứ luẩn quẩn dưới bếp rồi nói bâng quơ nhưng lại hữu ý. Có ngốc cỡ nào, Lý cũng biết Lâm đưa đẩy tán tỉnh mình.

Lâm nhỏ nhẹ:

- Tôi thích người phụ nữ đảm đang, quán xuyến và dịu dàng như em.

Thích thật lòng.

Lý lắc đầu:

- Em không như anh nghĩ đâu.

Lâm say đắm:

- Em biết... anh nghĩ gì sao? Thế thì tốt rồi. Chỉ xin em đừng ghép anh với Nhiên nữa. Cô ấy không hợp với anh.

Thiên Lý liền bảo:

- Sao anh lại nói thế? Nhiên rất thích anh. Nhiên vẫn hay kể với em về anh. Nó sẽ rất đau khổ nếu nghe được những lời anh vừa nói.

Lâm phân bua:

- Anh đâu có lỗi gì trong chuyện này.

Lý khó chịu:

- Nếu vậy, chắc nhỏ Mai Nhiên đang yêu một khúc gỗ không có cảm giác.

Lâm thản nhiên nói:

- Đúng vậy! Đứng trước Nhiên, anh thấy mình trở ra như gỗ đá. Anh chỉ xem Nhiên như một đứa em không hơn không kém.

Lý ngọt ngào:

- Mong anh cũng xem em như vậy... Bây giờ em dọn cơm, anh em mình

cùng ăn.

Lâm tủm tỉm cười. Anh chả vội gì trong việc chinh phục cô gái luôn lạnh nhạt với anh. Mưa dầm thấm đất. Rồi Lý sẽ có cái nhìn khác về Lâm. Chắc chắn là thế.

Rất tự nhiên, Lâm bới cơm vào chén cho Lý, giọng dí dỏm:

- Anh em mình cùng ăn rau muống, đậu hủ và cùng đắc đạo.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 5 -

Bé Phước vừa khóc nhèa nhèa vừa đòi:

- Con muốn xem "Gia đình siêu nhân"...

Kim Ngân quát:

- Ăn xong mới được xem. Nào, há mồm to ra!

Bé Phước lắc đầu nguây nguây rồi nó ho sặc sụa, cơm trong mồm văng tùm lum. Cơm văng cả lên mặt Ngân khiến cô phải đứng phắt dậy, phải lấy khăn để. Mùi cá tanh làm Ngân muốn buồn nôn. Tức tối, cô phát vào mông Phước một cái khá mạnh.

Thằng nhóc ré lên:

- Ui, đau quá! Hu hu... Ba ơi ba... Cứu con...

Ngân ấn người nó xuống ghế:

- Im ngay! Con không ngoan chút nào.

Thằng Phước không im mà còn rống to hơn nữa. Ngân ngao ngán nhìn con. Con đúng là nợ, thật đau khi Ngân phải mắc nợ thằng bé Phước.

Môi nhếch lên chua chát, Ngân bỏ mặc nó ngồi khóc ỉ ỉ, cô dọn dẹp chỗ cơm rơi trên nền gạch. Bữa nay chủ nhật, Sơn không được nghỉ vì phải tiếp khách đột xuất. Con Tí nhỏ cảm sốt gì chẳng rõ, Ngân đã cho nó về nhà vì sợ nó bị... cúm gà. Rốt cuộc còn mỗi Ngân chịu trận thằng oắt con gàn dở này.

Chẳng hiểu nó giống tánh ai mà... trời con đến thế. Lấy khăn ướt, Ngân lau mặt mũi tay chân cho nó rồi dỗ:

- Ngoan, mẹ thương. Mấy anh em trong gia đình siêu nhân ăn cơm giỏi lắm. Ăn nhiều mới có nhiều năng lượng chứ.

Thằng Phước quệt mũi:

- Con có nhiều năng lượng rồi. Con không ăn nữa. Mẹ dọn cơm đi.

Ngân chưa kịp nói gì thì điện thoại của cô reo. Nhìn số, Ngân nói giọng thật ngọt:

- Alô. Có chuyện gì không anh?

Giọng ông Thời cũng ngọt không kém:

- À... Tôi đang ở quán cà phê Yesterday. Ngồi một mình buồn quá, ước gì có Ngân ngồi cùng để chia sẻ chút không gian đặc biệt ở đây.

Ngân nói:

- Tiếc quá! Em bận lắm.

- Tiếc thật! Tôi thấy thất vọng...

Thằng Phước bỗng gào to:

- Con muốn coi "Gia đình siêu nhân"... Mẹ mở tivi đi...

Ngân khựng lại mấy giây vì tiếng gào của nó. Đầu máy bên kia, ông Thời có vẻ ngỡ ngàng:

- Ôi! Em bận chăm con à. Tôi thật vô ý... Không làm phiền em nữa vậy...

Chào em!

Kim Ngân nóng bừng bừng, cô mắng con:

- Đồ yêu con mất dạy.

Thằng Phước vẫn tiếp tục điệp khúc: "Con muốn..." Ngân chịu hết nổi. Cô nghiêm mặt:

- Mẹ không đồng ý. Con phải ăn hết cơm đã.

Thằng Phước lắc đầu. Ngân cố dịu giọng:

- Nào! Mở to miệng mẹ thương!

Thằng Phước mím chặt môi khiến Ngân phát sốt vì nóng ruột. Thời gian với cô là vô giá, ấy vậy mà cô đã tốn biết bao nhiêu thời gian cho bữa ăn của con trai. Phải chi nó chịu ăn, cô cũng không tiếc.

Chả hiểu thường ngày Tí em làm sao với chén cơm của thằng Phước nữa? Chắc nó vừa ăn vừa xem tivi nên thành thói quen rồi. Thảo nào nó cứ bắt Ngân chiều theo ý.

Thế này đâu có được. Trẻ con như thân cây non, không uốn nắn từ từ là hỏng.

Ngân mỉm cười với thằng Phước:

- Nào, ùm...

Nó càng mím chặt môi hơn. Ngân chịu hết xiết nhưng lẽ nào bó tay.

Cô nạt lớn:

- Há miệng ra!

Thằng Phước ré lên khóc. Chỉ đợi như thế, Ngân đẩy mạnh muỗng com vào mồm nó. Vừa lấy muỗng ra, Phước đã giã nảy ra đất ăn vạ.

Nó phun com tung toé và khóc:

- Ui da, đau quá!

Ngân tức đến mức suýt khóc theo nó. Mím môi, Ngân đẩy mạnh muỗng com khác vào mồm Phước. Lần này nó càng khóc to hơn. Vừa khóc nó vừa sặc khiến Ngân phải nhăn mặt. Cô bỗng phát hoảng khi thấy miệng thằng bé có máu.

Lật đật, Ngân giữ mặt nó trong hai tay. Cô thấy môi thằng nhỏ bị dập, tệ hại hơn nữa là cái răng cửa bên phải của nó bị mẻ một góc.

Thôi chết rồi! Chắc vừa tức thời, Ngân đã quá mạnh tay nên cái muỗng inox đã va vào môi, răng thằng bé.

Tim Ngân nhói đau. Cô ôm con vào lòng:

- Ôi! Mẹ xin lỗi... Mẹ làm con đau.

Bé Phước không khóc to nữa nhưng nó cứ thút thít làm Ngân nẫu ruột. Cô lau máu ở miệng nó với tất cả ân hận.

Thằng bé nuốt nước bọt:

- Đau lắm! Con không ăn nữa.

Ngân đành chào thua dù biết trong bụng thằng Phước chả có gì. Để cho thằng nhóc khỏi mè nheo, cô mở phim cho nó xem rồi ngồi thờ ra... Ước gì Ngân được tự do ngồi trong quán Yesterday với ông Thời nhỉ?

Ngồi nhâm nhi cà phê, nghe nhạc không lời và trò chuyện băng quơ như hồi còn độc thân đúng là thích. Nếu không bận bịu con cái, Ngân đã có

được những phút giây lãng mạn như thời thiếu nữ ấy rồi.

Nén tiếng thở dài, Ngân uể oải mang chén cơm thừa của bé Phước đổ vào thùng rác.

Giọng bé Phước vang lên:

- Mẹ ngồi đây với con.

Ngân xằng lẽ:

- Mẹ bận.

Thằng bé giậm chân lên nệm:

- Con muốn mẹ ở đây.

Ngân đành chiều theo ý nó. Buông mình xuống giường, Ngân bắt đầu bị tra tấn với ức tĩ câu "tại sao" của nó. Ngân trả lời ậm ừ qua loa thì nó không chịu. Thằng nhỏ làm cô phát ốm vì mệt. Chưa bao giờ Ngân mong Sơn về như lúc này, chỉ có anh mới đủ sức chiều nó, chỉ có anh mới thừa kiên nhẫn giải thích những câu hỏi trời ơi đất hỡi của nó, chớ Ngân thì không đòi nào. Cô đâu phải là bà mẹ dịu hiền, mẫu mực như sách vở hay tả, bởi vậy con trai cô không hề gần gũi quyến luyến mẹ, nó chỉ đeo ba và bà nội mà thôi.

Ngân chợt lo khi thấy môi bé Phước sưng vều lên. Thế nào Sơn cũng hỏi tại sao.

Khô là đây. Lẽ ra Ngân không được nóng nảy như thế, cộc cằn như thế với con...

Nghe chuông cổng reo, bé Phước nhảy phóc xuống khỏi giường, và chạy ra sân.

Nó reo mừng rỡ to:

- Ba về!

Ngân lật đật chạy theo nó. Cô mở cổng, Phước nhảy lung tung khác hẳn với vẻ thản nhiên của nó mỗi khi cô đi làm về. Một chút ganh tị bùng lên trong tâm trí Ngân. Bỏ mặc cha con Sơn, cô về phòng của mình và đóng cửa lại, tâm trí Ngân giờ lại hướng về ông Thời và khoảng không gian lãng mạn ở quán Yesterday. Trong khung cảnh đó, Ngân mới đúng là Ngân điệu dàng, hoạt bát và quyến rũ. Còn ở ngôi nhà này, Ngân khác nào một con chim bị nhốt trong lồng, ủ rũ nhớ bầu trời bao la bên ngoài.

Sơn xộc vào, giọng gay gắt:

- Làm sao mà thằng nhỏ gãy cả răng thế?

Ngân như bưng tỉnh, cô phản ứng:

- Em lỡ tay thôi, anh làm gì dữ vậy?

Mặt Sơn hầm hầm:

- Lỡ tay? Câu bào chữa vô trách nhiệm của bà mẹ vô trách nhiệm. Tôi thật không ngờ em lại... lại...

Thấy chồng cứ nói lấp mái, Ngân gặng:

- Em thế nào, anh nói thẳng ra đi, mắc gì cứ ngập ngừng? Hừ! Anh định nói em ác chó gì?

- Chớ không phải sao? Mỗi chuyện dứt cơm cho con cũng không xong. Trời ơi! Thằng nhỏ sưng cả nướu, bầm cả môi, răng mẻ mất một góc. Em làm mẹ vậy mà được sao?

Ngân vốn ngang bướng. Cô chưa bao giờ nhận lấy cái sai của mình, nhất là với chồng dù lỗi của cô sờ sờ ra kia. Cô cũng ghét bị chê, ghét lắt mớ, chính bởi thế nên vừa rồi dù giận phùng phùng, Sơn cũng không nói điều mình nghĩ, ít ra Sơn vẫn còn nể vợ.

Vênh mặt lên, Ngân bảo:

- Em không phải một bà mẹ hoàn hảo, anh thừa biết điều đó mà.

Sơn nói:

- Anh không đòi hỏi em hoàn hảo, nhưng làm mẹ như em thật quá tệ!

Ngân nóng mặt:

- Vậy đừng giao con cho em giữ nữa.

Sơn khựng lại rồi cơn tức như òa vỡ ra:

- Giữ con có phải là chuyện lớn lao, đại sự đâu. Từ lúc có nó tới giờ, em đã giữ con được bao nhiêu ngày? Em thử tính đi.

Ngân phân bua:

- Em bận túi bụi chó có rảnh đâu. Nó quậy như quỷ, ngồi ăn cơm không yên nên mới bị như thế, chó em không cố ý.

Sơn cau có:

- Đừng ngại biện nữa. Con nít có đứa nào chịu ngồi yên. Tại em không có cái tâm đối với con nên mới mạnh tay thay vì thương nó.

Ngân đành giọng:

- Anh muốn nói em độc ác chứ gì? Ồ! Em là vậy đó. Từ giờ trở đi, đừng bao giờ bắt em giữ nó nữa, lỡ có chuyện gì lại đổ thừa.

Sơn nhìn Ngân trân trối:

- Em có còn là một người vợ, người mẹ nữa không? Sao em vô trách nhiệm, vô lương tâm vậy?

Ngân hất mặt:

- Không được nặng lời với tôi. Chúng ta đã thỏa thuận từ lâu rồi. Tôi không trách nhiệm gì với nó cả.

Sơn thẳng thốt:

- Em nói thật đó à?

Ngân làm thinh. Vừa rồi cô đã lỡ lời, nhưng cô vốn tự cao ngang bướng, không bao giờ chịu nhận khuyết điểm. Sơn thừa hiểu tính tình vợ, vậy mà Sơn mắng như tát vào mặt Ngân. Anh chỉ biết thằng Phước chứ có nghĩ gì tới cô. Với Sơn, con bây giờ là trên hết, chứ vợ chả có gờ-ram nào.

Lòng đồ kỵ nhỏ nhen lẫn nổi ghen tuông lâu nay Ngân cố chôn tận đáy lòng bùng bùng lên.

Ngân cười nhạt:

- Lẽ nào tôi đùa. Thằng bé luôn khiến tôi khổ sở, bức bối mà tôi không thể nói cùng ai.

Sơn kêu lên với tất cả thất vọng:

- Em thật nhỏ mọn, nhỏ mọn đến mức làm tôi ghê sợ. Tôi luôn nghĩ bé Phước là con chúng ta. Tôi luôn nghĩ em và tôi sẽ hạnh phúc khi có nó.

Ngân nhún vai:

- Đó chỉ là suy nghĩ một chiều của anh. Tôi không hề muốn có nó. Anh và mẹ đã bao giờ nghĩ cho tôi chưa?

Sơn gục đầu xuống. Hồi lâu sau, anh mới lên tiếng:

- Em nói ra được điều này cũng tốt. Tôi sẽ gửi thằng bé về bên mẹ. Gia đình không có tiếng khóc, tiếng cười của trẻ con là một gia đình bất hạnh. Chính vì nghĩ tới em, tôi mới...

Ngân ngắt ngang lời Sơn:

- Nghĩ tới tôi à? Tôi không tin một chút nào hết. Cho tới chết, tôi vẫn không quên và không tha thứ cho mẹ, cho anh. Anh mang thằng nhỏ đi càng

nhANH cÀNG tỐT.

Sơn chua chát:

- Em đã biến thành người khác mất rồi. Tôi thật thất vọng khi tìm không ra những nét tôi đã từng yêu em ngày trước.

Ngân thản nhiên đáp trả:

- Với tôi, anh cũng thế. Bên cạnh anh, cảm xúc tôi đã chết. Tôi không chịu nổi khi nghĩ tới những phút giây ngoài vợ chồng của anh. Bởi vậy xin anh đừng nói tới bốn phận, trách nhiệm với tôi.

- Em làm như tôi là một kẻ trắng hoa ong bướm không bằng. Tôi nghĩ em hiểu vì sao tôi phải có những phút giây ngoài vợ ngoài chồng.

Ngân nhấn mạnh:

- Tôi hiểu, nhưng tôi luôn hận khi anh và mẹ đặt tôi trước sự đã rồi.

Sơn thở dài:

- Đã bao nhiêu lần em trách tôi như thế. Nếu chúng ta không cho qua chuyện này, chúng ta chẳng bao giờ có hạnh phúc.

Ngân cười khẩy:

- Hạnh phúc là thứ phù phiếm nhất trên đời này. Anh không thấy vậy sao? Trước đây tôi cùng hời hợt với suy nghĩ: "Chuyện đó có gì đâu, nếu cho qua thì ta cũng hạnh phúc". Thế nhưng đâu phải vậy. Tôi đã không vượt qua chính mình, tôi trở nên nhỏ nhen ích kỷ trong mắt anh.

Sơn chưa nói gì thì đã nghe bé Phước gọi mình. Anh vội bước ra với tâm trạng hết sức nặng nề. Anh không thể để bé Phước cạnh Ngân khi chính miệng cô yêu cầu anh mang nó đi càng nhanh càng tốt. Điều đó có nghĩa anh phải chọn một trong hai người thân yêu nhất: hoặc Ngân hoặc con trai.

Sơn bế thằng Phước lên. Nó ngả đầu vào vai anh trù mến. Đứa trẻ nào cũng là thiên thần, mà thiên thần chỉ mang đến cho nhân gian hạnh phúc. Xoa lưng nó ngủ, Sơn thương quá. Thiên thần nhỏ bé của mình. Nó vô tội, nếu Ngân cứ trút những hờn ghen ích kỷ lên thằng bé thì cô quả là nhỏ nhen, độc ác.

Gọi Giác Mơ Xưa

Thiên Lý nhân chuông. Một phụ nữ trung niên chắc là người giúp việc ra mở cổng.

Bà ấy mỉm cười với Lý:

- Bác sĩ đang đợi cô.

Lý cười đáp lễ. Cô theo bà ta vào nhà và thấy bà Hạnh đã ngồi trên xa lông.

Bà Hạnh vồn vã:

- Ngồi đi em! Tới đây bằng gì vậy?

Lý từ tốn:

- Dạ, em đi xe buýt.

- Thế à! Đúng rồi, từ chỗ em làm đến nhà tôi có tuyến xe buýt. Cũng tiện nhỉ.

- Vâng!

Bà Hạnh dịu dàng:

- Năm nay, cuộc sống của em có tốt không?

Thiên Lý đan hai tay vào nhau:

- Dạ, em sống được ạ.

Bà Hạnh gật gù:

- Vẫn dè dặt, kín đáo như ngày nào. Tôi nghe Thương khen em lắm. Chị ấy bảo em chăm việc, ham học hỏi. Chị Thương là người tốt lại cùng quê với tôi, đúng là ngẫu nhiên.

Nhận thấy vẻ lo lắng trên gương mặt của Lý, bà Hạnh nói ngay:

- Em đừng lo gì cả. Chuyện gì gọi là bí mật mãi mãi là bí mật. Tôi mời em đến đây cũng để cho em yên tâm khi nghĩ tới tương lai của mình. Quá khứ vĩnh viễn khép lại rồi.

Thiên Lý ngập ngừng:

- Em tin cô như lâu nay vẫn tin. Nhưng em vẫn không sao ngăn lòng khi muốn biết về...

Thiên Lý nuốt nước bọt, cô nghe cổ mình khô khốc, cô không biết dùng ngôn từ nào để diễn đạt điều mình đang nghĩ.

Bà Hạnh im lặng. Cô hiểu bà không muốn trả lời câu cô hỏi dở dang. Có lẽ vừa rồi Lý đã hấp tấp. Bữa gặp lại chỉ mới bắt đầu, câu chuyện chưa chín muồi để Lý muốn biết về ai đó.

Bà Hạnh chuyển sang chuyện khác:

- Mẹ em khoẻ không Lý?

Thiên Lý chớp mi. Cô tự nhiên hơn:

- Mẹ em khoẻ, bà đang ở chung với chị Hai ngay chợ Cai Lậy.

- Mỗi tháng, em vẫn giúp mẹ và chị phải không?

Lý nói:

- Em có giúp được một chút, chủ yếu là thuốc men bồi dưỡng. Ai cũng nói bệnh tim là bệnh của người giàu, tiền thuốc cho mẹ vẫn là nỗi lo của chị em em. Chỉ mong em có công việc ổn định để yên tâm lo cho mẹ.

Đợi người giúp việc đặt hai ly nước cam xuống bàn xong, bà Hạnh mới nói:

- Nếu em còn thời gian và sức khoẻ, tôi sẽ giới thiệu cho em một vài nơi dạy kèm.

Thiên Lý kêu lên:

- Được thế thì tốt quá. Em vẫn rảnh sau giờ làm việc. Em có thể dạy kèm ban đêm.

Bà Hạnh nheo nheo mắt:

- Vậy thời gian đâu để đi chơi với người yêu?

Lý cười cười. Cô vụt nghĩ thoáng qua một tên người rồi thôi.

Giọng bà Hạnh nhỏ nhẹ:

- Đừng nói với tôi, em chưa có ai đấy nhé.

Thiên Lý nhìn ly nước vàng óng trên bàn:

- Thế thì em chẳng biết nói sao với cô đây. Thú thật, em không vượt qua khỏi chính mình.

Bà Hạnh nhìn Lý trùu mến:

- Em trẻ đẹp và biết sống vì người khác. Em sẽ có hạnh phúc. Tôi tin như thế, nhưng em phải khép vĩnh viễn chiếc cửa quá khứ đi.

Lý ngẩng lên:

- Không có quá khứ, mình còn biết mình là ai hả cô.

- Cũng phải! Ý tôi muốn nói có những chuyện ta cần phải quên, có những chuyện ta đừng bao giờ tìm hiểu. Dĩ nhiên với nhiều người, quên lại là điều khó thực hiện nhất. Như bản thân tôi chẳng hạn. Không hiểu sao tôi vẫn hay nhớ về em... Đôi lúc tôi ân hận vì đã quá nguyên tắc làm đúng theo thỏa thuận, để sau ngày hôm đó đã không biết em nơi đâu mà tìm.

Lý ngạc nhiên:

- Cô định tìm em làm gì?

Khẽ lắc đầu, bà Hạnh nói:

- Tôi không biết. Có thể đó là sự tò mò về một số phận. Tôi luôn tự hỏi

rằng: em có ân hận với những gì đã làm không? Em nhận được gì sau sự hy sinh lớn lao đó? Chắc! Tôi thật ngớ ngẩn, phải không Lý?

Thiên Lý nhìn bà, giọng ghen lại:

- Dạ, không đâu cô. Em cảm động vì có người nghĩ tới mình.

Bà Hạnh im lặng. Lý bung ly nước lên uống từng ngụm nhỏ. Thời gian như ngừng lại cho tới khi điện thoại reo. Người giúp việc bước tới nhắc ông nghe rồi thưa:

- Thưa cô, có cậu Sơn gọi.

Mặt Lý tái đi khi nghe đến tên Sơn. Cô thoáng thấy trán bà Hạnh cau lại. Bà đến bên điện thoại, giọng thản nhiên:

- Có gì không Sơn?

Lý không bình tĩnh được. Cô bước ra hàng hiên ngồi xuống ghé đá gần cây nguyệt quế. Tay run run ngắt một chùm hoa nhỏ trắng tinh đưa lên mũi. Mùi hoa thơm khiến cô choáng váng. Cô đã từng bị choáng vì hương nguyệt quế nhưng cô vẫn thích ủ hương trong tóc mình. Ngày đó, quanh ngôi nhà ấy là một vườn nguyệt quế, đêm xuống hoa nở trắng và hương bay vào cả giấc ngủ của Lý. Đến tận bây giờ, trong mơ cô vẫn còn nghe thơm nồng hương xưa. Mùi thơm ấy, Lý không thể nào quên để mỗi khi gặp cây nguyệt quế, cô lại thần thờ như bị ma ám.

Ngày đó, khi Lý ngậm trên môi một đóa nguyệt quế, người ta đã hôn cô. Nụ hôn làm dập những cánh hoa tươi tắn. Nụ hôn làm cô lao đao vì biết mình đang yêu...

Gục mặt vào hoa, Lý nhắm mắt... Ừ! Cô đang nhắm mắt như lời một bài hát:

*"Nhắm mắt cho tôi tìm một thoáng hương xưa
Cho tôi về đường cũ nên thơ, cho tôi gặp người xưa ước mơ..."*

Hoa đã dập, những cánh trắng tã tơi, nhưng mãi mãi không còn nụ hôn mê đắm nào dành cho Lý nữa.

Bà Hạnh đặt tay lên vai Lý làm cô giật mình:

- Sao lại ngồi đây?

- Em sợ phiền cô.
- Có chi đâu em. Bệnh nhân của tôi ấy mà. Cậu ấy nhờ tôi khám bệnh cho con...
- Vậy em xin phép về.
- Từ từ đã. Tôi định như vậy... Nếu được, mỗi tối em tới nhà kèm cho con gái tôi. Con bé học lớp ba, lúc nào cũng than ở nhà một mình buồn. Em cứ suy nghĩ rồi trả lời tôi sau.
Thiên Lý trả lời ngay:
- Vâng! Em xin nhận việc này và cảm ơn cô.
Bà Hạnh mỉm cười:
- Sao lại cảm ơn tôi? Không nên nhún nhường như vậy. Con gái tôi cần được em giúp đỡ. Tôi thường đi trực ban đêm, con bé ở nhà không ai chỉ bảo bài vở hết.
Lý định hỏi tới chồng bà Hạnh, nhưng cô thấy ngại nên thôi.
Bà Hạnh vào nhà mang ra mấy quyển sách.
- Em vẫn còn mê sách phải không? Mang về đọc và thử tìm xem mình có mặt trong sách không. Sách vẫn là bạn tốt của tôi ở những đêm trực. Chúng ta sẽ cùng gặp nhau trên những con chữ.

Thiên Lý vuốt nhẹ bìa quyển "Trò chơi cấm". Cô không ngờ bà Hạnh vẫn còn nhớ sở thích của mình.

Lòng vui như trẻ con được quà, Lý ra về với những bước nhẹ nhõm. Tuy không có được câu giải đáp lâu nay vẫn canh cánh trong tim, Lý vẫn thấy mình được an ủi rất nhiều.

Đứng chờ xe buýt gần nhà bác sĩ Hạnh, Lý vẫn không nguôi nghĩ tới người tên Sơn vừa gọi điện lúc nãy.

Có phải là người thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ không lối thoát của Lý không? Lý cảm giác mình đang rất gần người đó, gần đến mức tưởng chừng như hơi thở nồng nàn rừng rục đam mê của người ta đang vây quanh và sắp đốt cháy Lý.

Ngay lúc ấy, Lý thấy một chiếc xe tay ga chạy lướt ngang chỗ cô đứng.

Người cầm lái đúng là trong mơ của Lý. Anh ta không hề nhìn tới cô. Hồi hã, ào ạt, anh phóng vèo xe tới trước cổng nhà bác sĩ Hạnh rồi thắng rít lại. Trời ơi! Đúng là Sơn rồi! Ngoài Sơn ra ở trên xe, phía trước có một đứa bé, không rõ trai hay gái vì nó mặc áo ấm, mũ trùm đầu, khẩu trang kín mặt.

Hai chân Lý muốn khụy xuống, cô nhìn chằm chằm vào hai cha con nhưng mắt lại hoa lên chả thấy gì rõ nét.

Run lẩy bẩy, Lý bầu tay vào trạm chờ xe buýt, cô tựa hẳn người vào vách trạm như muốn giấu mình không cho ai thấy cô đang ở đây.

Nỗi ám ảnh về một bản hợp đồng cô từng ký đã ăn sâu vào tiềm thức khiến Lý thấy sợ. Cô không có quyền gặp lại Sơn, càng không có quyền được biết về anh, gia đình và đứa con của anh.

Mấy năm nay, Lý đã thực hiện hợp đồng rất tốt, bây giờ đâu lý do gì cô lại làm khác

Cửa nhà bác sĩ Hạnh mở rộng, Lý càng nép sát vào trạm chờ xe buýt hơn. Nếu lúc này cô ra trễ chừng năm phút thôi... Trời ơi! Lý vuốt mặt càng thấy mồ hôi ướt cả tay mình.

Xe buýt tới. Cô bước lên như người bị mộng du. Ngang nhà bà Hạnh, Lý cố nhìn vào nhưng cổng đã đóng lại rồi.

Về tới nhà, cô bước thẳng lên lầu và nằm ngay xuống giường trước sự ngạc nhiên của Mai Nhiên.

Đang ngồi sơn móng tay, con bé xòe mười ngón ra và hỏi:

- Mà làm sao vậy? Đi đâu cho cố xác rồi về nằm thẳng giường thế kia?

Lý chẳng buồn trả lời. Cô vẫn còn thả hồn đi hoang ngoài phố. Thái độ của Lý làm Nhiên nổi cáu, cô làu bàu:

- Đồ tâm thần! Mà cứ như bị ám, ở chung với mà riết rồi tao phát khùng theo.

Thiên Lý bật ngồi dậy, cô muốn thổ lộ hết những điều đang cất giấu cho voi nặng lòng, nhưng khổ nỗi Mai Nhiên không phải là người để cô trút cạn

nỗi niềm. Từ khi lỡ miệng cho Nhiên biết nội dung những cơn mộng mị của mình, Lý đã đủ sợ vì cái miệng "bà Tám" của Nhiên. Có thể Nhiên không ác ý, song sự vô tâm của nó lại giết bạn chẳng cần gươm giáo.

Biết không thể ngồi đây với Nhiên, Lý lặng lẽ bước xuống con gác nhỏ. Cô đi tới đi lui trong khoảng sân quanh nhà nơi có nhiều chậu kiểng mà vợ chồng bác Hạc cũng như cung trướng.

Lý cứ đi loanh quanh với một tâm hồn đầy hoài nhớ cho đến khi có tiếng người gọi tên mình cô mới ngơ ngác đứng lại.

Giọng Lâm ân cần:

- Lý đang gặp vấn đề nan giải à?

Lý khựng lại rồi ấp úng:

- Dạ không.

Lâm nhíu mày. Anh nhìn ánh mắt ngây ngây của Lý. Rõ ràng cô đang có vấn đề, nếu không sao lại đi vòng quanh sân, một hành động mà Lâm chưa thấy ở cô bao giờ.

Thật dịu dàng, Lâm kéo tay Lý ra ngồi ghế đá. Anh nói bằng giọng hết sức thuyết phục:

- Nào, có chuyện khó xử nào cứ nói đi, tôi sẵn lòng nghe... Hãy tin ở tôi, chúng ta là anh em tốt cơ mà.

Thiên Lý nên tin Lâm không? Dù tin anh, cô cũng không thể nói hết những ẩn tình đang mang. Nước mắt cô bỗng lặng lẽ rơi xuống. Lâm xót xa nhìn và không biết nói sao.

Anh nhỏ nhẹ:

- Nếu không thể nói bằng lời, em cứ khóc, khóc được sẽ thanh thản hơn.

Nghe Lâm nói thế, bỗng nhiên Lý không kiềm được nữa, cô nức nở gục đầu. Lâm đưa vai cho cô tựa, Lý sụt sùi ướt cả vai anh.

Khi bình tĩnh lại, cô mới thấy ngượng. Quay mặt đi, Lý lau nước mắt, giọng ấp úng:

- Em xin lỗi đã... đã làm ướt cả áo anh.

Lâm từ tốn:

- Không sao! Nhưng em đã nhẹ lòng chưa?

Thiên Lý gượng cười nhưng mắt vẫn rung rung. Bờ vai kia đâu phải bờ vai cô khao khát gối đầu vậy mà trong một giây xao động Lý đã tự ý vùi mặt vào và khóc như một người sống buông thả.

Giọng Lâm hóm hỉnh:

- Sao nào cô bé? Giận người yêu phải không? Chậc! Anh chàng nào tệ vậy kia, dám làm em khóc như mưa tháng Sáu thế này. Cho anh biết họ tên hắn đi, anh nhất định sẽ lên lớp hắn một trận.

Lý gượng gạo:

- Làm gì có anh chàng nào hả anh.

Lâm đằng hắng:

- Ta là Bụt đây! Hãy cho ta biết vì sao con khóc? Ai ức hiếp con?

Lý bật cười vì điệu bộ rất hài của Lâm. Anh reo lên thích thú:

- Em giống y con bé Ngà cháu tôi. Lần nào nó khóc, tôi cũng làm ông Bụt hỏi tại sao? Thế là nó lo cười quên cả khóc. Cười đã đời rồi nó sẽ cho tôi biết tại sao nó khóc. Thế còn em, em đã cười và còn nợ tôi câu trả lời, đúng chưa?

Thiên Lý nói ngay:

- Em đâu phải là bé Ngà, dù em có cười thật nhưng nước mắt vẫn còn đầy trong em.

Lâm gật gù:

- Điều đó chứng tỏ nỗi đau trong em rất lớn. Tôi có thể hình dung em cô đơn như thế nào khi buồn, thậm chí rất buồn nhưng không người chia sẻ. Để bớt buồn, em có thể nói bất cứ chuyện trên trời dưới đất hay ngoài vũ trụ bao la, thiên hà tinh tú nào đó. Tôi rất sẵn lòng nghe.

Lý gõ nhẹ vào trán mình:

- Đầu óc em bây giờ trống rỗng. Chuyện trên trời dưới đất gì cũng bỏ em mà đi cả rồi. Hay là anh nói cho em nghe vậy.

Lâm xoa cằm:

- Được thôi! Nhưng em thích nghe chuyện gì?

Lý đáp không cần suy nghĩ:

- Chuyện cười.

- Chuyện cười à... Để tôi nghĩ xem... À có rồi. Có một bác sĩ nọ mới về làm việc tại một bệnh viện tâm thần được một tuần. Ông ta phát hiện ngày nào cũng có một số bệnh nhân vây lấy cái giếng trong vườn rồi kêu lên: "Mười ba, mười ba, mười ba..."

Thoạt đầu, vị bác sĩ nhún vai bảo: "Đúng là điên!". Nhưng sau đó, không nén nổi sự tò mò, bác sĩ chen vào nhìn xuống giếng nhưng chẳng thấy gì. Ngay lúc ấy, bệnh nhân xúm lại xô ông ta xuống rồi đồng thanh hô to: "Mười bốn, mười bốn, mười bốn..."

Lý lại cười, tiếng cười lần này của cô nghe giòn giã hơn, trong trẻo hơn. Lâm nhìn Lý, lòng băng khuâng nổi gì thật khó tả.

Từ lâu, anh sớm nhận thấy Lý là người sống kín đáo, thiên về nội tâm. Anh mơ hồ biết Lý có nỗi niềm riêng nên cô không vô tư như các cô gái đồng trang lứa khác. Để hiểu Lý chỉ có cách gọi cho cô nói về mình thôi.

Lâm nói:

- Tôi tò mò chả thua tay bác sĩ, bởi vậy tôi rất sẵn lòng bị vớt xuống giếng để đổi lấy tâm sự của Lý.

Thiên Lý kêu lên:

- Trông em bây giờ giống những người điên lắm sao?

- Em không giống người điên, nhưng tôi lại đích thị là tay bác sĩ tâm thần.
Em đang có tâm bệnh, tôi sẽ chữa cho em.

Thiên Lý thở dài. Rồi như bị thôi miên, cô bắt đầu nói:

- Em vừa gặp lại một người mà em không nên gặp làm gì.

- Chắc hẳn đó là một người đàn ông?

- Vâng.

- Người ta đã có những lời khiến em đau lòng?

Lý nhích môi:

- Không. Em chỉ thoáng thấy người ta thôi, chứ người ta có thấy em đâu.

- Thế mà em khóc như mưa. Tình cảm em dành cho người ta sâu nặng đến thế là cùng. Là người yêu của em à?

Thiên Lý lắc đầu:

- Không là gì của em cả. Trước đây cũng không, bây giờ cũng không và sau này vẫn không.

- Chính vì vậy nên em mới khóc. Khóc cho một mối tình mang con số không như một vòng tròn định mệnh?

Lý im lặng. Lâm cũng thế. Rồi bỗng dưng cô nghe anh khe khẽ hát:

"Hãy khóc đi em cuối cuộc tình còn đây những ngày buồn.

Hãy khóc đi em có còn gì. Ngày thôi hết đợi chờ.

Hãy khóc đi em, có còn gì, tình đã mất đường về"...

- Tôi hy vọng sau khi tựa vào vai tôi khóc... đã đời, em đã bình tĩnh trở lại để nhận ra "Tình đã mất đường về".

Thiên Lý hiu hắt:

- Tình đã mất đường về. Với em, đúng là như vậy, thế mà em không nghĩ ra.

Lâm nói:

- Nếu đã nghĩ ra rồi, hãy đoạn tuyệt với nỗi buồn để sống vui hơn, rồi tình yêu mới sẽ đến với em.

Lý chớp mi. Cô đã gặp người trong mộng ngoài đời. Từ đây, chắc cô sẽ thôi mơ những giấc mộng dài không lối thoát. Cô cũng mong như thế để sống vui hơn như Lâm vừa nói.

Giọng Lâm lại vang lên:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Thiên Lý lơ lửng:

- Về một điều tốt đẹp nào đó và hy vọng.

Lâm đầy ẩn ý:

- Cho tôi cùng hy vọng với nhé?

Thiên Lý giả lơ không trả lời. Ngay lúc đó, cô nghe tiếng Mai Nhiên đầy khó chịu.

- Hai người làm gì ngoài sân vậy?

Lâm tỉnh táo đáp:

- À! Bọn anh nói chuyện tình đời. Nếu em thích nghe thì mời ra đây.

Mai Nhiên sà xuống bên Lâm:

- Em không thích nhưng tò mò chuyện tình của người khác, thí dụ như chuyện của nhỏ Lý chẳng hạn. Nó rất hay nằm mơ, nó đã kể về người tình trong mộng cho anh nghe chưa?

Lâm gật đầu:

- Vừa kể xong.

Nhiên tròn tròn mắt:

- Thiệt hả?

Rồi cô lẩm bầm:

- Đúng là không biết ngượng.

Lâm hỏi:

- Em nói gì nhỏ quá, anh không nghe.

Nhiên nhún vai, giọng chua ngoa:

- Em muốn biết ý kiến của anh về chuyện tình liêu trai của nhỏ Lý. Chỗ này em xin nói thêm, đêm nào nó cũng mơ thấy một gã đàn ông cao to, khoẻ mạnh. Chậc! Thật hết ý.

Lâm ngắt ngang lời Nhiên:

- Đường như em rất mong có được những giấc mơ như của Lý?

Nhiên cười khúc khích:

- Em có anh rồi cần chi mơ... Mà em hỏi thật, anh nghĩ sao về chuyện tình trong mộng của Thiên Lý?

Giọng Lâm nhẹ tênh:

- Anh và Lý có cùng một giấc mơ, nên anh nghĩ chuyện tình trong mộng đó thật tuyệt.

Mặt Nhiên đanh lại:

- Nghĩa là sao?

Lý vội vàng lên tiếng:

- Anh đừng đùa mà.

Nhiên liếc Thiên Lý rồi nhìn Lâm:

- Hai người làm trò gì vậy? Đừng có úp úp mở mở với tôi đấy.

Lý kêu lên:

- Cái gì mà úp úp mở mở. Tao và anh Lâm chỉ trò chuyện bình thường.

Nhiên có vẻ mặt bình tĩnh:

- Nhưng tao thấy không bình thường chút nào.

Lâm lơ lửng:

- Bình thường hay không cũng là chuyện riêng của tôi và Lý, đâu liên quan tới em.

Nhiên giãy nảy:

- Không liên quan à? Anh... anh đối xử với em như vậy sao?

Lâm nhẹ nhàng:

- Tôi nghĩ Nhiên có sự lầm lẫn nào đó rồi, tôi vẫn xem Nhiên như một cô em gái.

Thiên Lý than trời trong bụng. Lẽ ra lúc này cô không nên xuống đây, không nên khóc cũng không nên trút lòng mình ra với Lâm. Rồi cô chẳng yên thân với nhỏ Nhiên đâu. Từ lâu, cô đã biết Nhiên yêu Lâm, Nhiên đã... cảnh cáo Lý ngay lần đầu cô gặp Lâm.

Giọng Mai Nhiên như nghẹn lại:

- Em không phải là em gái anh. Anh đừng lảng đi như vậy em đau lòng lắm. Hừ! Em đau lòng vì có một đứa bạn vô lương tâm. Em không tha thứ cho hạng phản bạn đâu.

Lý ù cả hai tai, cô biết câu "ghen quá hóa cuồng", nhưng thật bất ngờ khi phải nhận lãnh trận cuồng phong từ cơn ghen của Nhiên. Cô có phen búa giải thích gì vào lúc này cũng vô ích.

Làm thinh, Lý đi như chạy lên lầu. Cô muốn thoát khỏi tình cảnh này nhưng đâu thoát được Mai Nhiên khi hai người sống chung phòng.

Ngồi phịch xuống ghế, cô chờ con bé, nhưng không thấy Nhiên đâu cả. Chắc Lâm đã giữ Nhiên lại để trấn tĩnh.

Ồi chao! Ngày hôm nay với Lý sao nặng nề thế. Cô có cảm giác số phận thích đùa với mình. Cô đã trốn chạy nhưng hết oan khiên này lại tới nghiệp chướng nọ, quẩn vòng chân cô. Lý không muốn giữa cô và Mai Nhiên buồn vì Lâm, nhưng điều đó đã xảy ra, cô phải bình thần đón nhận và ứng xử cho khéo để yên ổn sống thôi.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 7 -

Sơn chuệnh choạng đứng dậy. Bữa nay anh uống hơi nhiều. Buồn quá mà!

Đàn ông buồn chuyện vợ đến mức phải mượn rượu tiêu sầu thì có hơi yếu. Nhưng nếu không nhậu, anh biết phải làm gì cho hết thời gian đây.

Bé Phước ở với bà nội. Anh về căn phòng thời độc thân trai trẻ của mình, còn Ngân giờ này chẳng biết đang ở đâu.

Có thể Ngân đã về nhà, cũng có thể cô đang cạnh tay giám đốc già trong một buổi chiều dài mang nặng tính chất mua bán nào đó mà Ngân rất giỏi chịu đựng để mau được thăng tiến. Sơn biết Ngân đang nhắm cái ghế phó giám đốc, cô không tiếc gì cả, miễn sao có được chức vụ ấy. Tham vọng của một người đàn bà như Ngân quả là lớn. Lẽ ra Sơn phải nhìn thấy tính cách của Ngân từ hồi mới yêu nhau mới đúng.

Hồi đó bạn Sơn đã có người nói xa nói gần về Ngân, nhưng vì đang yêu anh gạt phăng tất cả, thậm chí còn giận bạn nữa. Bây giờ ngẫm lại, bạn bè nói thế mà đúng.

Ngày xưa, Kim Ngân là một sinh viên nghèo, quê ở Phan Thiết vào Sài Gòn ăn học. Ngân phải vất vả vừa học vừa làm bao nhiêu việc để tự nuôi thân. Chính vì thấy cô cực nhọc mà Sơn để ý rồi giúp đỡ, rồi yêu. Kim Ngân đẹp, lại sắc sảo, khôn ngoan nên Sơn gần như bị Ngân xỏ mũi. Bạn bè xì xì rằng ngoài Sơn ra, Ngân cũng quen một vài người nữa, những người này cũng giúp đỡ cô về vật chất như Sơn, thậm chí còn nhiều hơn Sơn nữa... Nghe là nghe vậy thôi chứ Sơn vẫn tin Ngân hơn tin bạn bè. Anh đợi thi tốt nghiệp xong là tiến tới hôn nhân. Phieden một nỗi mẹ anh không thích Ngân ngay cái nhìn đầu tiên. Bà chê cô nhà quê, nghèo không xứng với con trai mình. Qua đám bạn của Sơn, bà cũng phong phanh biết Ngân dù là gái quê ra thành phố song chẳng hiền từ gì. Bà biết Ngân bám lấy Sơn vì anh là người Sài Gòn chính cống, bà biết cô muốn đòi đòi nhờ một gã chồng thị dân chứ chưa chắc cô yêu thương gì con bà.

Ngày đó, nếu Đức Chúa Trời hiện ra nói thế, Sơn cũng không tin, huống hồ chỉ mẹ mình. Anh giờ đủ mọi trò của một đứa con cưng hầu cưới cho được Ngân, để rồi ngay đêm hôn lễ cô đã để lộ bản chất của mình, nhưng lúc đó vì yêu, Sơn không cho là quan trọng.

Đêm tân hôn lẽ ra là đêm thiêng liêng nhất của vợ chồng mới cưới, nhưng Sơn lại bị Ngân bắt ngồi đếm tiền khách mừng cưới, rồi vô số chi tiết từng tên người cụ thể đi bao nhiêu tiền, rồi tổng kết, rồi trừ hết các chi phí đi xem... lời hay lỗ...

Khi xong việc mắt Sơn đã rú lại, anh không còn hứng thú gì bên vợ và tiền. Trong khi đó Ngân hí hửng ra mặt vì cô đã lời to qua cái đám cưới đình đám này.

Bây giờ, mỗi khi nhớ lại đêm tân hôn, Sơn vẫn thấy y như vợ chồng anh đã diễn một vở bi hài kịch.

Sơn vỗ trán. Khi không lại nhớ những chuyện cũ xì ấy. Nó có hay ho gì đâu.

Sơn nhìn đồng hồ. Mới qua tám giờ một chút. Có nên về nhà với bé Phước không? Cả tháng nay, anh như người độc thân, không vợ, con trai theo bà nội mãi cũng bết đeo cha. Đêm nào Sơn cũng bù khú với bạn. Khi ngà ngà như bây giờ Sơn lại thấy nhớ cuồng điên một người...

Người ấy bây giờ ở đâu anh không biết. Anh có nhẫn tâm quá không khi bảo không biết? Đó là một ân tình mà suốt đời người ta chẳng thể nào quên, nhưng anh lại không có quyền biết người ân, cũng có thể gọi là người thương của mình nơi đâu.

Sống trên đời, người ta sợ nhất chuyện sinh ly tử biệt. Khi chia tay với cô ấy, Sơn đã biết thế nào là nỗi đau sinh ly. Anh vẫn nhớ như in cảm giác tức thở khi phải bước nhanh khỏi căn nhà trồng toàn nguyệt quế... Anh đi và mang theo tiếng khóc thầm từ trái tim một cô gái. Để bây giờ mỗi khi ôm bé Phước vào lòng, trái tim anh lại nức nở khóc thầm.

Em đã cho tôi niềm hạnh phúc lẫn nỗi muộn phiền. Em có nhớ tôi không,

hay với em tôi chỉ là một người khách, một mối làm ăn mang lại cho em cả trăm triệu đồng?

Sơn nhếch môi chua xót. Hãy cứ coi lần gặp gỡ ấy như bóng mây. Mây đã thành mưa đổ xuống sông dài biển rộng lâu lắm rồi.

Tấp vào một quán cà phê, Sơn chọn một góc khuất nhất để ngồi.

Quán trang nhã, lại toàn nhạc Pháp, tuy không thời thượng để ăn theo giới trẻ, nhưng quán vẫn đông khách, đa số là những người có tuổi, họ vào nghe nhạc để tìm lại ngày xưa của mình.

Quán này ngày xưa Sơn cũng hay đưa Ngân vào. Cô không biết một bài nhạc Pháp, nhạc Anh nào cả, nhưng để biến mình thành người khác, sành điệu, Ngân bắt đầu nghe toàn nhạc nước ngoài. Cho tới bây giờ, Sơn vẫn không hiểu Ngân nghe nhạc cho bản thân hay vì sợ thua chị kém em.

Ôi chao! Sao bây giờ anh lại vạch lá tìm sâu y như một mụ đàn bà nhỏ mọn thế.

Uống một ngụm nhỏ cà phê, Sơn như tỉnh hơn. Anh ngẩng lên khi có người ngồi vào ghế đối diện với mình.

Sơn kêu lên để đáp lại nụ cười rất tươi của người đàn ông vừa ngồi xuống.

- Ủa, anh Tiến!

Ông Tiến cười hề hề:

- Sao có một mình vậy... cha?

Sơn ậm ự:

- Thỉnh thoảng phải một mình mới vui chứ.

Ông Tiến nheo mắt:

- Nè! Đừng có nói cô chú đi theo vết xe của vợ chồng anh đấy nhé.

Sơn nhìn Tiến:

- Em không theo ai cả. Xe em đổ theo lối khác rồi.

Ông Tiến chép miệng:

- Không nói anh cũng biết. Đàn bà là chúa ích kỷ. Ngay từ đầu, anh đã chẳng khuyên chú suy nghĩ cho thật kỹ vào là gì? Giờ thì hỏng cả rồi. Được con thì mất vợ. Hạnh phúc nào không tả tơi, không đắng cay nhỉ?

Sơn tò mò:

- Anh đi một mình à?

- Ồ, một mình. Thường anh ngồi chỗ này, bữa nay tới muộn, bị mất chỗ.

- Té ra góc hẻm hiu này dành cho những kẻ một mình.

Ông Tiền bật cười:

- Một mình này ngồi với một mình nợ vẫn không thành hai mình được.

Sơn hỏi:

- Chị Hạnh vẫn chờ, sao anh không về?

- Anh không chịu được vẻ dửng dưng đáng sợ của cô ấy. Hạnh bảo là tha thứ, nhưng cô ấy không quên được lỗi lầm của anh. Chỉ thương bé Na...

Sơn lại nhấp một ngụm cà phê rồi nghe ông Tiền nói tiếp:

- Mỗi tối bây giờ phải có cô giáo tới dạy kèm, cũng là để bầu bạn với nó. Hạnh vắng nhà luôn, con bé cô đơn lắm. Một mái ấm gia đình phải gồm cả cha lẫn mẹ rồi con cái. Thiếu một trong ba nhân tố ấy, gia đình không còn nữa.

Sơn nói:

- Vậy anh về đi. Dần dà chị Hạnh sẽ nghĩ lại thôi.

Ông Tiền khuấy đường cho tan, anh hỏi vặn:

- Thế Ngân có nghĩ lại cho chú không? Nói thật, các bà mà nghĩ lại thì bọn đàn ông đã khổ càng khổ hơn. Mà Kim Ngân cũng quá đáng. Anh thì có can dự gì chuyện mê có con nối dõi tông đường của em, vậy mà Ngân giận chị Hạnh rồi ghét lây sang cả anh. Chung công ty, nhưng thấy anh là nó hắt mặt chỗ khác chứ không xun xoe như hồi em mới cưới nó về.

Tiền uống một ngụm cà phê rồi nói tiếp:

- Đạo này, Ngân có người nâng đỡ nên chả biết trời cao đất rộng là thế nào.

Sơn nhíu mày:

- Anh muốn nói tới tổng giám đốc Thời?

- Chớ còn ai khác nữa.

- Thật ra, ông Thời là người như thế nào?

Ông Tiền phán một câu chắc nịch:

- Một tay đam mê quyền lực và danh vọng. Ông ta rất khôn ngoan và thủ đoạn trong làm ăn.

Sơn nheo nheo mắt:

- Anh có nói quá sếp của mình không?

Ông Tiền so vai:

- Để làm gì chứ, khi thật sự ông ta là như vậy.

Sơn nhấp một chút cà phê. Anh vẫn nghe Ngân ca tụng giám đốc Thời. Cô

ấy khen ông là người tay trắng làm nên sự nghiệp lớn. Cô còn bảo sẽ cố gắng học hỏi sự thành đạt của giám đốc Thời.

Sơn hỏi:

- Thật ra ông ta là người như thế nào?

Ông Tiễn nhún vai hỏi lại:

- Sao bỗng dưng chú lại quan tâm đến ông Thời nhỉ?

Sơn nhún vai:

- Vì tò mò. Vì ông ta là sếp của anh, của bà xã em cũng nên.

Ông Tiễn gật gù:

- Nói cũng phải. Trong chuyện này tò mò là tốt.

Đằng hẵng lấy giọng, ông Tiễn bắt đầu nói:

- Nghe người ta xì xào ông Thời được gia đình cưới vợ cho sớm lắm. Ngặt một nỗi, ông ấy không hề yêu người vợ này, nên sau mấy năm chung sống, ông ta đã bỏ vợ qua Campuchia làm ăn. Gặp thời may, ông ta phát lên như điều gặp gió. Thế là ngài Việt kiều Nam Vang trở về nước hùn hạp với các đại gia mở công ty kinh doanh hàng điện máy, thứ hàng bán chạy nhất ở nước mình hiện giờ. Giới kinh doanh thành phố đánh giá rất cao năng lực của ông Thời.

- Còn anh thì sao?

- Một người đáng cho anh nỗ lực phải tài đức song toàn. Tiếc rằng ông Thời thiếu mất một nửa. Ông ta bỏ vợ con luôn mà không cần biết hiện giờ họ ở đâu? Sống như thế nào? Có no đủ không hay đang tha phương cầu thực?

- Ông Thời bỏ luôn vợ con à? Bây giờ ông sống với ai?

Ông Tiễn gọn lỏn:

- Với vợ khác. Giàu như ông, hiện giờ muốn mấy vợ lại không có. Chú mày hỏi như con nít hỏi, nghe tức cười quá.

Sơn lầm bầm:

- Người ta ham một đứa con, lắm khi hỏng được. Đằng này lại có người bỏ vợ bỏ con.

- Trời ơi! Đó là chuyện thường tình mà.

- Ông Thời được mấy người con hả anh?

Ông Tiễn nói:

- Với bà vợ không thương mà cưới nghe đâu có hai cô con gái. Còn với bà sau thì không có con. Bà ấy quá đắt rồi... nhưng giàu lắm. Ông Thời cưới bà Kim như cưới một cuộc làm ăn lớn trong đời mình.

Sơn vẫn còn thắc mắc:

- Bỏ vợ nhưng vẫn còn con. Sao ông Thời lại bỏ mặc con mình nhỉ? Cho dù lý do nào chẳng nữa, cha cũng phải có trách nhiệm với con cái chứ.

Ông Tiễn hất hàm:

- Chú mày tối nay lạ thật. Nè! Lo cho vợ mình vẫn tốt hơn lo cho vợ con thiên hạ.

Mặt Tiền bỗng nghiêm lại:

- Chú với Kim Ngân không cứu vẫn được nữa sao?

Sơn uể oải lắc đầu:

- Em không thể bỏ con mình, còn Ngân thì dứt khoát không sống chung với thằng bé. Càng lúc Ngân càng lộ nhiều trái khuấy trong tính nết, nhưng cô ấy luôn cho là mình đúng và bắt em chịu đựng. Cô ấy xem việc em có bé Phước là một điều không thể tha thứ, vì em và mẹ đã không thỏa thuận trước mà lại đặt cô ấy vào sự dãi ròi.

Ông Tiền chép miệng:

- Cứ lấy điều đó để làm cớ dẫn vật chồng thì chết mới hết chuyện. Người ta không biết mình chết lúc nào để chấm dứt sự bất đồng. Chịu đựng hết nỗi thì giải phóng cho nhau.

Sơn thở dài:

- Ngân đâu có lỗi gì trong việc không có con.

Ông Tiền ngập ngừng:

- Nó có lỗi ở việc nó không hề muốn có con.

Sơn cau mày:

- Anh nói vậy là sao?

Tiền hơi bối rối nhưng sau đó, anh nói:

- Thì Ngân lần nữa mãi không chịu có con sớm, chỉ vì muốn đi học nước ngoài, đến hồi bị gia đình đốc thúc việc con cái thì muộn rồi. Tất cả cũng tại nó. Không tin, chú cứ hỏi Hạnh, chị chú rành Ngân hơn ai hết.

Sơn im lặng. Anh uống ngụm cà phê cuối cùng, lúc này anh tỉnh táo hẳn.

Ông Tiền chuyển câu chuyện sang hướng khác:

- Nghe nói chú định đổi xe hả?

Sơn máy móc gật đầu nhưng tâm trí anh mãi nghĩ đâu đâu. Anh nhớ tới lần gặp bác sĩ Thuận ở nhà chị Hạnh. Lần đó, bác sĩ Thuận ra vẻ biết rất rành Ngân, bây giờ anh Tiền lại úp mở nói: "Ngân có lỗi vì cô ấy không muốn có con".

Lẽ nào Ngân từng gặp bác sĩ để nhờ phá thai vì cô ghét có con?

Người Sơn chợt lạnh toát vì thắc mắc này. Anh phải hỏi chị Hạnh cho ra lẽ mới được. Nếu đúng vậy, Ngân thật đáng trách. Và anh cũng không bao giờ tha thứ cho cô.

Không ngăn được nôn nóng, Sơn bảo:

- Xin lỗi, em phải về với bé Phước.

Ông Tiền vô tư khoát tay:

- Ờ... Thì về đi. Anh ngồi đây chờ mấy đứa bạn.

Sơn phóng xe một mạch tới nhà bác sĩ Hạnh. Hy vọng giờ này chị Hạnh đã

về.

Dừng xe, nhấn chuông, chị Thêm ra mở cửa với vẻ ngạc nhiên.

- Cậu đi một mình hả? Bé Phước đâu rồi?

- Nó ở nhà với nội.

- Nghĩa là nó không bệnh gì hết?

- Không. Tôi gặp chị Hạnh có chút việc. Chỉ về chưa?

- Dạ rồi. Cậu vào nhà đi!

Sơn vào phòng khách và đốt thuốc. Anh rít được hai hơi thì bác sĩ Hạnh ra tới.

Nhìn Sơn, bà Hạnh cười cười:

- Sao, chuyện gì mà cậu tới đây vào giờ hơi... bị thiêng này?

Sơn khoanh tay:

- Chị thử đoán xem?

Bà Hạnh nhú nhú mày. Bà không nghĩ Sơn muốn biết về Thiên Lý, nhưng vẫn lơ lửng:

- Chắc em muốn hỏi chị về một ai đó?

Sơn bập mạnh vào đầu lọc thuốc. Anh không bình tĩnh trước vẻ ung dung của bà chị họ.

Anh hỏi thẳng:

- Em muốn biết nguyên nhân dẫn đến việc Ngân bị vô sinh.

Hạnh tròn mắt:

- Trời đất! Chị đâu phải bác sĩ của Ngân. Chị không nói được...

Sơn nghiêm mặt:

- Nhưng chị biết lý do phải không?

- Thì biết... Trong bệnh án có ghi rõ, cậu cũng biết vậy...

Sơn xụ mặt:

- Chị đừng làm bộ nữa. Cái em muốn biết là nguyên do sâu xa dẫn tới chuyện Ngân bị vô sinh kia.

Thấy bà Hạnh im lặng, Sơn nói tiếp:

- Không lẽ chị muốn Ngân tiếp tục coi em là một thằng ngốc. Cô ta muốn làm gì thì làm, cả những việc tước bỏ quyền được sống, được làm người của con em mà em không hay không biết sao?

Bà Hạnh thở dài. Ngập ngừng một hồi, bà mới nói:

- Chị giấu em và di Trà chuyện Ngân chẳng qua chị muốn hai đứa sống hạnh phúc bên bé Phước. Khổ nỗi, mọi việc không được như vậy, hai đứa càng ngày càng mâu thuẫn. Ngân làm chị thất vọng quá, khi cô ấy cương quyết không chấp nhận bé Phước. Thằng bé có tội gì đâu, Ngân lại quá ích kỷ.

Sơn nóng nảy:

- Phải Ngân từng phá thai không?

Bà Hạnh gật đầu:

- Đúng vậy! Và không phải chỉ một lần. Lần sau cùng là trước khi đi Nhật... Bác sĩ Thuận đã từng khuyên Ngân nên giữ lại đứa nhỏ, nhưng vì ham đi tu nghiệp, Ngân bất chấp lời khuyên... Hậu quả của những lần phá thai đã dẫn đến tình trạng vô sinh vĩnh viễn của cô ấy.

Sơn ngồi như hóa đá. Lâu lắm, anh mới kêu lên:

- Trời ơi! Sao Ngân dám làm thế chứ.

Bà Hạnh ngậm ngùi:

- Lúc đó Ngân còn trẻ, khoẻ nên nghĩ chuyện có con quá dễ dàng, dễ còn hơn phá nó đi gấp mấy lần.

Sơn đập mạnh tay xuống ghế:

- Chỉ vì ham đi tu nghiệp, ham danh mà đang tâm bỏ giọt còn trong trứng nước của mình. Trời ạ! Em thật sự bị sốc vì vợ mình.

Bà Hạnh nhìn Sơn:

- Chắc Ngân nó cũng ân hận lắm rồi.

Sơn cười nhạt:

- Làm gì có chuyện đó. Cô ấy vẫn luôn mồm bảo không thích có con.

- Khi không được cái gì, người ta thường nói mình ghét cái đó. Em phải thông cảm cho Ngân, chuyện cũ rồi, bỏ luôn đi.

Sơn lắc đầu:

- Lời khuyên của chị nhạt lắm. Em không thể bỏ qua khi nghĩ tới việc làm ác độc của Ngân. Cô ấy đúng là ác. Em luôn cố hàn gắn lại sự rạn nứt trong tình cảm vợ chồng, em không muốn li dị, nhưng bây giờ tất cả khác rồi.

Bà Hạnh ray rứt:

- Chị rất tiếc... Dì Trà mà biết chắc Ngân khó sống yên.

- Em không để mẹ biết, mất công mẹ nghĩ ngợi lung tung thêm khổ. Cứ để bà thanh thản với thằng Phước.

Tay run run đốt điều thuốc khác, Sơn hạ giọng:

- Khi quyết định có con với một phụ nữ khác, em lúc nào cũng thấy mình có lỗi với Ngân, bởi vậy em đã yêu cô ấy nhiều hơn như để bù đắp. Nhưng tình yêu đó giống như đem sỏi ném vào đại dương, chả có âm vang nào vọng lại. Ngân trách em đặt cô ấy vào sự dă rồi, nhưng nếu em và mẹ không làm thế mà hỏi ý Ngân thì sao? Giờ thì em khẳng định cô ấy không chịu. Bản chất của Ngân là ích kỷ mà... Cảm ơn chị cho em biết sự thật. Em sẽ có quyết định của mình.

Bà Hạnh nhỏ nhẹ:

- Em cũng đừng bức xúc quá. Nếu không ở được nữa thì giải phóng cho nhau, níu kéo chỉ thêm khổ. Cuộc đời vẫn còn trước mắt cả hai mà, lo gì không tìm được hạnh phúc mới.

Sơn lắc đầu:

- Em mệt mỏi lắm rồi chị ơi! Xin chị hai chữ bình yên.

Đứng dậy, Sơn nói:

- Em về đây. Quầy rầy chị nhiều quá rồi.

Bà Hạnh bước theo Sơn ra tận cổng. Trước khi phóng xe đi, anh ngập ngừng:

- Bao nhiêu năm rồi, chị có biết tin gì của Thiên Lý không?

Mặt rất bình thản, bà Hạnh ngăn gọn:

- Không hề.

Thấy Sơn có vẻ ngần ngừ, bà Hạnh hỏi thêm:

- Em vẫn còn nhớ Thiên Lý à?

Sơn nhếch môi:

- Em đâu phải hạng vô tình vô nghĩa. Cầu mong sao Thiên Lý có được hạnh phúc. Với em, Lý lúc nào cũng có một chỗ trong tim. Hơn thế nữa, bé Phước cũng là một phần của Lý, cô ấy hầu như vẫn quanh quẩn quanh em.

Bà Hạnh chớp mắt:

- Nè! Rượu nói hay cậu nói vậy? Bữa nay cậu lạ quá!

Sơn cười nhẹ:

- Em có uống một chút, nhưng em nói chớ không phải rượu. Mà nói để giải tỏa lòng mình thôi chớ em cứ hát mãi câu: *"Nghìn trùng xa cách, người cuối chân trời, đường dài hạnh phúc, cầu chúc cho người..."*

Dứt lời Sơn phóng xe vút đi. Vâng! Đường dài hạnh phúc cầu chúc cho người.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 8 -

Chuông điện thoại reo, Thiên Lý nhắc ống nghe lên, cô bối rối nhìn về phía Mai Nhiên đang ngồi khi nghe giọng của Lâm. Giọng anh ngọt đến mức Lý rồi cả tim:

- Là anh đây... Em đang làm gì đó?

Thấy Nhiên nhìn mình, Lý nói:

- Dạ. Trung tâm Tư vấn Du học Thế Kỷ đây ạ! Ông cần gì xin cứ trình bày?

Lâm cười nhẹ:

- Mai Nhiên đang có mặt ở đó phải không? Vậy thì anh đành ngăn gọn.

Anh muốn mời Lý đi ăn cơm. Trưa nay hết giờ làm việc, anh sẽ tới trung tâm đón em.

Lý kêu lên:

- Dạ, không được đâu.

- Sao lại không được? Em phải sống cho mình vì mình chứ đừng vì ai khác.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì cả. Đúng mười một giờ ba mươi phút, anh sẽ có mặt.

Thôi nhé!

Mai Nhiên hỏi ngay khi Lý gác máy:

- Ai hỏi gì mà mặt mày đờ ra thế?

Lý ra vẻ tự nhiên:

- Người ta hỏi về chuyện du học ở Anh.

- Chẳng nghe mày giải thích gì ngoài câu "Không được đâu". Sao ngộ vậy?

Lý nhún vai:

- Tao thấy không cần giải thích nhiều. Đơn giản thế thôi, nhưng tao chắc họ hiểu.

Mai Nhiên trề môi:

- Làm việc như mày, trung tâm này đẹp sớm.

Lý lặng thinh. Cô tiếp tục cúi mũi vào ba mớ tài liệu trước mặt. Cô không muốn đấu khẩu với Nhiên. Dạo này nó tìm đủ mọi cách để kiểm chuyện với Lý. Tất cả cũng vì Lâm. Anh làm cô khó xử quá.

Sau lần Lý vì quá xúc động khóc đầm vai anh, Lâm ngày một tấn công cô dữ dội. Lý hiểu phận mình nên càng tránh xa anh. Khổ nổi ở chung nhà, muốn tránh cũng khó, may là bây giờ mỗi tối, cô dạy kèm cho bé Na con gái bác sĩ Hạnh có về đến nhà trọ cũng chín giờ, giờ ấy Lâm đã vào phòng riêng, hai người ít đụng nhau hơn trước.

Bữa nay Lâm bày đặt mời Lý đi ăn cơm. Có nên đi hay không?

Là bạn bè, người ta cũng mời cơm nhau được vậy, nhưng nhân dịp gì cơ chứ?

Thiên Lý nuốt tiếng thở dài. Chẳng phải bác sĩ Hạnh đã khuyên cô: "Phải khép vĩnh viễn cánh cửa quá khứ" hay sao? Muốn thế, Lý phải mở cho mình một cánh cửa mới.

Nếu Lâm là một khu vườn lung linh ảo mộng thì sao Lý không mở cửa đi vào khu vườn ấy chứ?

Nhìn đồng hồ, Lý không khỏi bồn chồn. Ngồi ở bàn của mình, Nhiên nhấn máy di động mấy lần rồi lườm bâu:

- Khỉ thật! Sao anh Lâm lại tắt máy nhì? Định... bắt ảnh chờ đi ăn, thế này...

Lý làm như không nghe những lời cầu nhàu đó, cô cười thầm khi nghĩ Lâm

đúng là ranh ma, anh đoán thế nào Nhiên cũng điện thoại kiểm tra mình nên đã tắt máy. Một lát nữa Lâm đến, Lý sẽ ứng xử thế nào đây?

Bà Thương từ trên lầu đi xuống. Tới thẳng bàn Mai Nhiên, bà nói như ra lệnh:

- Chờ chị tới ngân hàng rồi sau đó chờ chị về nhà.

Hơi bất ngờ, nhưng Mai Nhiên vẫn hỏi:

- Xe chị bị làm sao à?

Bà Thương nói:

- Bữa nay chị hơi mệt, không đi xe được.

Mai Nhiên làm bầm trong miệng:

- Mệt thì đi tắc xi cho rồi.

Bà Thương cau mày:

- Em nói gì?

Nhiên vội cười toe:

- Dạ, đâu có gì... Mình đi ngay bây giờ hả chị?

- Ồ! Nhanh nhanh, không thôi ngân hàng đóng cửa.

Đợi Nhiên ra tới cửa, bà Thương mới nói với Lý:

- Trưa có đi đâu, em cứ đóng cửa văn phòng. Nhớ là cơ hội không đến với mình hai lần.

Thiên Lý gật đầu nhưng lòng đầy thắc mắc vì lời dặn dò khá bí hiểm của bà Thương.

Bà Thương và Mai Nhiên vừa ra khỏi trung tâm, Lý đã nghe tiếng xe đỗ. Ngẩng lên nhìn, cô thấy Lâm. Trông anh vừa bảnh bao vừa rạng rỡ. Thiên Lý phải ngẩn ngơ nhìn.

Cô đáp ứng:

- Chưa... chưa mười một giờ ba mươi mà.

Lâm tủm tỉm:

- Anh biết, nhưng chị Thương bảo anh cứ tới đón em sớm.

Thiên Lý tròn mắt:

- Chị Thương biết à?

Lâm gật đầu. Lý hỏi tiếp:

- Chính vì vậy nên chị Thương đã... điều Mai Nhiên theo mình.

Lâm nói:

- Như thế chúng ta sẽ không khó xử.

Thiên Lý nhìn anh:

- Có thêm Nhiên không vui hơn sao?

Lâm hạ giọng:

- Lúc nào cạnh chúng ta cũng là Nhiên. Anh muốn bữa nay phải khác, chỉ có em và anh thôi.

Thiên Lý ngập ngừng:

- Em vẫn thấy thế nào ấy. Lúc này em vẫn chưa nhận lời của anh. Em ghét bị áp đặt.

Lâm hơi bị hăng. Anh vội bảo:

- Anh xin lỗi... Thật lòng anh rất muốn có một buổi chỉ riêng em ở một khung cảnh đặc biệt nào đó. Vì sợ em từ chối, nên vừa rồi anh mới nhờ chị Thương và có vẻ như đặt em ở sự đã rồi. Hãy thông cảm và hiểu cho anh, Lý nhé. Anh sẽ không làm được việc gì ra hồn nếu bị em từ chối. Thật đó!

Lý thấy tự ái được vuốt ve, cô cười cười:

- Em quan trọng đến thế à?

Lâm gật đầu:

- Ừ, em quan trọng với anh.

Thiên Lý nghe tim mềm ra vì những lời êm như ru của Lâm. Người ta đã nói đến thế, Lý còn chờ đợi gì ở ai khác nữa. Chẳng phải bác Hạc, chị Thương đều khen Lâm là người tốt đó sao?

Lý nghe giọng mình lạ hoắc:

- Nếu thế em sẽ đi với anh.

Mặt Lâm bừng lên niềm phấn chấn. Anh nhanh nhẹn giúp Lý khóa cửa trung tâm rồi chở Lý đi về phía trung tâm thành phố. Dù là người ở tỉnh nhưng Lâm rất rành những quán ăn, những quán cà phê nổi tiếng ở Sài Gòn. Nghe anh nói chuyện với Nhiên, Lý có cảm giác anh là một tay sành điệu chứ không phải dân công tử miệt vườn.

Tới một nhà hàng nhỏ mà có lần Lý đã tới với phụ huynh một du học sinh, Lâm ngừng xe. Cô đứng chờ anh với chút băng khuâng. Đây là lần đầu cô đi với một người đàn ông vào quán. Chạnh lòng, cô nhớ tới Sơn. Cô và anh không một lần hò hẹn, chưa một lần dặt tay vào quán. Hai người đến bên nhau với khoảng thời gian tích tắc của đời người rồi muôn trùng xa. Giờ thì Lý hãy quên và hãy theo Lâm mở cánh cửa của quán ăn kia như mở một cánh cửa bước vào một cuộc sống khác với bao điều mới mẻ đang chờ đón.

Lâm kéo ghế cho Lý y như một chàng ga lăng trong phim. Dĩ nhiên cô hết sức cảm động và hãnh diện khi có nhiều ánh mắt hướng về mình. Quán này chủ yếu phục vụ cơm trưa văn phòng, nhưng khá sang trọng. Khách ăn trưa đa số là công nhân viên chức ở các cao ốc gần đó. Lý không muốn nhưng vẫn thấy mình bối rối một chút trong khung cảnh này.

Lâm nhìn cô:

- Em chọn món nhé?

Lý gật đầu. Trong khi đợi thức ăn, Lâm nói bằng giọng rất hài lòng:

- Những món em chọn, anh đều thích.

- Em biết.

- Nhưng Mai Nhiên thì không, dù cô ấy tỏ vẻ như rất hiểu anh, quan tâm đến anh.

Lý bảo:

- Nhiên sống vô tư lắm, anh đừng trách con bé.

Lâm nhún vai:

- Anh đâu có trách. Nhưng anh không cho là Nhiên vô tư, cô ấy vô tâm thì đúng hơn. Khó mà yêu một người vô tâm, chớ nói chi chuyện lấy làm vợ.

Thiên Lý cong môi:

- Anh khó tánh quá! Thế người anh yêu phải có những tiêu chuẩn nào?

Lâm cao giọng:

- Cái nét đánh chết cái đẹp. Với anh, dịu dàng nét na, chịu thương, chịu khó là hàng đầu.

- Con gái bây giờ đa số bướng. Anh sẽ dài cổ đi tìm người yêu.

Lâm nhìn Lý:

- Ăn thua gì! Nhưng anh đã tìm được rồi.

Cô chớp mắt. May là lúc đó người phục vụ mang thức ăn ra nên Lâm không nói tiếp nữa.

Anh mỉm cười:

- Cùng ăn một lượt nhé!

Lý chớp mi, cô tự nhiên hơn khi nghe Lâm thông thả kể về gia đình mình.

- Gia đình anh đông đủ nhất vào giờ cơm chiều. Ba anh không cho phép ai vắng mặt. Nhà đông nên mỗi bữa cơm y như bữa tiệc. Vui mà mệt cho các chi, nhất là chị Hai của anh. Ngày nào cũng như ngày nấy, sáng chị đi dạy, chiều về loay hoay cơm nước cho gia đình là hết thời gian.

Lâm trầm tư:

- Lắm lúc anh nghĩ nếu ngày xưa anh Hai và chị Thương lấy nhau, liệu hai người có hạnh phúc không?

Thiên Lý tò mò:

- Vậy hiện giờ anh Hai anh có hạnh phúc không?

Lâm ngần ngừ:

- Anh nghĩ là có. Chị dâu anh là một phụ nữ tuyệt vời, chị ấy chỉ biết có gia đình và chị hy sinh mọi riêng tư cho gia đình. Ba mẹ anh quý chị ấy còn hơn con ruột.

Lý hỏi tới:

- Anh Hai có yêu chị Hai không?

Lâm nói:

- Chị Hai do ba mẹ anh cưới cho anh Hai. Có thể anh Hai không yêu chị Hai như yêu chị Thương, nhưng anh biết ơn chị. Vợ chồng không có tình cũng có nghĩa, cái nghĩa là cái vững bền nhất, còn tình yêu qua rồi chỉ còn kỷ niệm. Mà kỷ niệm dễ bị khuất lấp vì cuộc sống lắm.

Lý... bắt mạch:

- Nói thế, chắc anh từng có nhiều kỷ niệm.

Lâm ngâm nga:

- Đòi ai... chẳng có đôi lúc trót yêu dại khờ. Anh đâu ngoại lệ.
- Các cô ấy đâu cả rồi?
- Cô lấy chồng, cô đi nước ngoài. Có người anh quen một thời gian rồi chia tay mà chả biết tại sao.

- Như anh Hai và chị Thương ngày xưa vậy hả? Chia tay mà không lý do.

Lâm uống nước:

- Hai người ấy thì có nguyên do đó. Chuyện của hai người qua rồi, nhắc lại làm chi... Hãy nói về gia đình em cho anh nghe đi.

Thiên Lý hơi bất ngờ vì đề nghị của Lâm. Cô lưỡng lự trước ánh mắt tha thiết của anh. Nói về gia đình là điều cô luôn né tránh với bạn bè, nhưng chẳng lẽ cô lại làm thế cả với Lâm?

Giọng trầm xuống, Lý nói:

- Nhà em ít người lắm. Tất cả chỉ có ba mẹ con. Chị Hai đi dạy và ở nhà với mẹ.

- Nghe nói bác gái không được khỏe?
- Vâng. Mẹ em bị bệnh tim, đã một lần phẫu thuật rồi.

Lâm tỏ vẻ quan tâm:

- Chà! Chắc là tốn kém lắm?

Lý liếm môi. Cô bầu tay vào tấm vải trải bàn, giọng nghẹn lại:

- Vâng, tốn kém lắm... Nhưng chị em em cũng lo được cho mẹ. Bà đã một đời cực khổ vì con em không lo cho mẹ sao được.

Lâm nhú mày. Anh định hỏi tới ba của Lý nhưng thấy ngại. Anh nghe bà Hạc và Mai Nhiên nói chưa khi nào Lý nhắc đến ba mình, cứ như ông không hề tồn tại.

Giọng Lý lại vang lên:

- Mẹ cũng được ông bà nội cưới về cho ba giống như ba mẹ anh cưới chị Hai cho anh Hai, nhưng mẹ không được cả tình lẫn nghĩa của ba. Ông không hề yêu mẹ, cũng chẳng nghĩa tình gì với con. Sau năm năm chung sống, ông đã bỏ mẹ con em. Cho tới bây giờ, em cũng không biết mặt ông ra sao, hiện ông sống thế nào, ở nơi đâu, với ai nữa.

Lâm tò mò:

- Bên nội em cũng không biết sao?

Thiên Lý nhếch môi:

- Ba em đi rồi, bên nội cũng tống mẹ con em ra khỏi nhà. Mẹ không dám về với ngoại vì sợ bị chê cười. Thế là mẹ con em đùm túm dạt về xứ Cai Lậy.

- Nói vậy, Cai Lậy không phải là quê em sao?

Lý khẽ lắc đầu:

- Quê em ở Chợ Gạo. Mẹ theo người ta đi làm mướn rồi ở lại Cai Lậy

luôn. Một tay mẹ vừa làm mẹ vừa nuôi hai chị em em ăn học. Tới tận bây giờ, em vẫn khổ tâm vì chưa lo được cho mẹ sung sướng.

Lâm tâm tặc:

- Em hiếu thảo như vậy, chắc chắn mai hậu em sẽ hạnh phúc.

Lý hóm hỉnh:

- Anh nói như đoạn kết của một câu chuyện cổ tích. Học lớp một, em đã biết chuyện cổ tích là không có thật rồi.

- Nhưng đây là chuyện của em và anh chứ không phải chuyện cổ tích.

Thiên Lý trầm tĩnh:

- Em là người sợ độ cao nên cho dù rất nghịch ngợm, nhưng từ bé đến giờ em chưa khi nào dám trèo cây. Anh thấy đấy, gia đình em không phải một gia đình đầy đủ, hạnh phúc.

Lâm ngắt lời cô:

- Em lại mặc cảm rồi. Sao lại thế nhỉ? Anh muốn được chăm sóc em, chỉ vì em bất hạnh quá so với nhiều người...

Lý ngắt ngang lời Lâm:

- Nghĩa là anh thương hại em?

Lâm khẽ lắc đầu:

- Rồi dần dà em sẽ hiểu lòng anh. Anh tin là như vậy.

Thiên Lý chớp mi, cô nói lảng đi:

- Bữa ăn ngon quá!

Lâm mỉm cười:

- Anh cũng thấy như vậy. Mong chúng ta sẽ có nhiều lần sau nữa.

Hai người đứng lên. Ngay lúc đó cửa quán mở ra. Một phụ nữ và một người đàn ông bước vào. Mắt Thiên Lý như hoa lên khi nhận ra Sơn. Sự xuất hiện bất ngờ của anh khiến Lý mù mẫn cả người. Tự nhiên cô bấu vào cánh tay Lâm rồi quay mặt đi.

Nhưng hành động của cô đã trễ, Sơn đã thấy Lý. Anh khựng hẳn lại, mắt đầy kinh ngạc. Lý có cảm giác anh đang chạy về phía mình, song không phải vậy. Sơn chôn chân một chỗ, chỉ có Lý là đang bước tới mỗi bước một nặng nề, mỗi bước một gần anh hơn.

Lâm nhận ra sự khác thường ở Lý, anh dừng chân, giữ cô trong tay:

- Em sao vậy Lý?

Cô áp úng:

- Chắc đứng dậy vội quá nên... nên em hơi choáng.

Lâm chất lưỡi:

- Vậy là không được khỏe rồi. Ráng tựa vào anh nha!

Thiên Lý muốn ngắt khi Lâm diu mình sát ngang người Sơn. Cô cảm nhận được hơi thở, mùi cơ thể Sơn thoảng vào mũi mình... Tất cả, Lý chưa bao giờ quên, để bây giờ cô càng nhớ thêm khi đối diện anh trong tích tắc.

Cổ như nghẹn lại, Lý muốn gọi nhưng không thể mở miệng. Cô chờ nghe tên mình được thốt lên từ môi người nào đó, song tuyệt nhiên không có...

Mãi mãi chúng ta là người xa lạ. Điều đó được thỏa thuận từ đầu và Sơn đã làm đúng thỏa thuận đó. Lý đâu thể trách anh.

Ra khỏi cửa, Lâm để Lý đứng tựa vào vách rồi vội vàng đi lấy xe. Run run, cô xoay người nhìn vào nhà hàng qua khung vách bằng kính. Cô thấy Sơn và người phụ nữ đi cùng đã ngồi xuống, nhưng ánh mắt anh vẫn hướng về cô. Rồi Sơn bật dậy, anh bước vài bước ra cửa trước vẻ ngạc nhiên của người đi cùng.

Tim Lý như muốn ngừng đập, cô không sao rời mắt khỏi Sơn. Hai người nhìn nhau qua khung kính... Nhưng Lâm đã gọi Lý bằng cách nhấn còi xe, cô giật mình vội vã chạy tới bên Lâm.

Anh kêu lên:

- Trời ơi! Đâu cần em phải chạy dữ vậy.

Thiên Lý riu riu lên ngồi sau lưng Lâm. Cô có cảm giác mình đang trôi mỗi lúc một xa Sơn, anh vẫn đứng đó như hóa đá và trái tim Lý cũng hóa đá mất rồi. Cô im lặng suốt đoạn đường về khiến Lâm lo lắng. Anh nói:

- Em cần được nghỉ ngơi nhiều... Lẽ ra em không nên làm thêm buổi tối.

Thiên Lý nhắm nghiền mắt. Cô chỉ mong mau về tới chỗ làm để được yên tĩnh một mình và để được nhớ lại thật chi tiết gương mặt Sơn. Thế nhưng Lâm không hiểu điều đó. Anh lại ái ngại khi để Lý một mình, cô phải năm lần bảy lượt bảo mình không sao, Lâm mới quay xe đi.

Ngồi một mình, Lý không biết phải làm gì cho bình tâm trở lại.

Kể từ ngày thấy Sơn trước cổng nhà bác sĩ Hạnh, Lý không còn những giấc mơ về anh nữa. Cô nghĩ cánh cửa của quá khứ đã khép lại rồi, nỗi ám ảnh từng thiêu đốt cô đã lịm tắt. Cô đã với tay tới hiện thực, bởi vậy không còn gì để phải bị ám ảnh những cơn mơ đầm đìa nước mắt nữa.

Giờ nhắm lại hiện thực mà Lý chạm tới cũng chỉ là một giấc mơ thôi, cô ừ ừ cười với gương mặt gục vào tay.

"Hãy yêu ngày tới dù quá mệt kiếp người còn cuộc đời ta cứ vui, dù vắng bóng ai..."

Thiên Lý khẽ hát ru mình. Cô bước tới bàn làm việc mở máy tính. Dù buồn vui, mệt mỏi cỡ nào, cô cũng phải làm việc, phải làm việc...

Gọi Giấc Mơ Xưa

Ngân giật mình tỉnh giấc, người rịn mồ hôi dù căn phòng vẫn mở máy điều hòa. Cô vừa qua một cơn mơ, trong mơ có những đứa trẻ ăn mặc rách rưới, mặt mày đen nhẻm dơ bẩn bám lấy cô, chúng vây quanh Ngân, dồn cô vào giữa và nhất định không cho cô đi.

Có người lại, Ngân thấy gớm khi nhớ tới những bàn tay bé xíu trơn tuột, nhóp nhép chạm vào ngực mình. Rồi những cái miệng há hốc nhều nhão chồm vờn trước mặt cô. Gớm và ghê quá! Một giấc mơ kinh dị nhất mà Ngân chưa gặp bao giờ.

Vuốt mặt, Ngân tự hỏi: Sao lại có giấc mơ đầy bọn trẻ ăn mày thế nhỉ? Ngân rất sợ con nít mà...

Nhắm mắt lại, những đứa trẻ trong mơ lại hiện ra trong tâm tưởng Ngân. Eo ơi, sợ thật!

Không ngủ được nữa, cô dậy mở máy tính. Coi lại hết mọi văn bản, hợp đồng xong, Ngân lên mạng để giải khuây. Đọc báo, đọc truyện lan man cho khỏi phải nghĩ vẩn vơ, nhưng giấc mơ quái ác vẫn loang quanh Ngân khiến cô không tập trung.

Bỏ máy, cô trở về giường. Mở tròng mắt nhìn lên trần, cô lại quần quanh những câu hỏi tại sao cô phải mất ngủ.

Thời gian chậm chạp trôi, chưa bao giờ Ngân mong trời mau sáng đến thế. Cô chột sợ khi tưởng tượng mình phải đối diện với những đêm mất ngủ như vậy trong tương lai. Trước đây, nếu có nghe ai than "mất ngủ", Ngân thường cười mũi cho là chuyện nhỏ. Thế nhưng mới một đêm trần trọc vì một giấc mơ, Ngân đã thấy lo... Cô không thể đến công ty với đôi mắt thâm quầng, gương mặt phờ phạc. Cô phải có sức khỏe để làm tốt công việc. Cô không thể ốm vì bất cứ lý do gì. Trong công ty khối người thòm thềm địa vị của cô, Ngân chỉ nhường chiếc ghế mình cho kẻ khác khi cô có được chiếc ghế khác ở chỗ cao hơn chứ không để mất ghế.

Chỉ nghĩ bao nhiêu đó thôi, Ngân thấy phấn chấn hẳn. Cô nhắm mắt đếm... một ông sao sáng, hai ông sao sáng. Cô đếm, đếm mãi và lơ mơ thiếp đi. Đến khi đồng hồ báo thức reo lên khiến Ngân hốt hoảng. Cô ngồi dậy ôm đầu rồi bước xuống giường.

Mỗi sáng, Ngân đều đến sân tennis, vừa để rèn luyện thân thể vừa để giao tiếp làm ăn. Ở đó toàn dân có "máu mặt", được tiếp cận họ đâu phải dễ. Bởi vậy dù bữa nay mất ngủ Ngân vẫn đến sân.

Trang điểm, thay bộ đồ để chơi tennis có hiệu hẳn hoi, Ngân dắt xe ra...

Sáng sớm, tất cả những con đường như còn mơ ngủ, không khí trong lành và mỗi khi đi dưới những hàng cây đọng sương, Ngân luôn thấy mình tràn trề sức sống. Bữa nay sức sống ấy vẫn thế, song Ngân lại nặng nề khó chịu. Có lẽ giấc mơ vẫn ám ảnh cô?

Vào bãi gửi xe, Ngân vừa bước tới cửa câu lạc bộ thì có hai đứa bé, đứa lớn bế đứa nhỏ còn nằm ngửa theo sát cô. Con chị không nói một lời, nó nhìn Ngân bằng đôi mắt lồi đời trơ tráo rồi cạ cạ cái ca nhựa đựng vài tờ tiền lẻ vào cái áo pull trắng tinh của Ngân.

Tự nhiên Ngân rung mình nổi ốc cả người, cô lùi lại. Con bé xốc đứa em lên rồi sấn tới ép Ngân vào vách rào. Mùi hôi từ người hai đứa bé xộc lên tận mũi khiến cô buồn nôn.

Đưa tay vào ví, Ngân móc vội móc vàng tờ hai chục bỏ vô ca cho nó. Chẳng một lời cảm ơn, hai đứa lê nhau đi. Mới giờ này, trẻ ăn xin đã hành nghề rồi và chúng hành nghề thuần thục lắm. Cô ra sân mà thấy chẳng chút hứng thú gì khi làm những động tác khởi động.

Đánh vài ba séc hự hợ lấy có, Ngân tới bàn ngồi.

Bà Diệu - chủ tiệm vàng Kim Khánh - đơn đả hỏi:

- Sao bữa nay em chơi ít vậy?

Ngân cười gượng:

- Tối qua em ngủ không được nên mệt.

Bà Diệu nhìn cô:

- Thảo nào mắt thâm đen hết. Sao vậy? Stress trong công việc hả em?

Ngân lắc đầu:

- Em nằm mơ rồi giật mình dậy luôn chớ không ngủ tiếp được.

- Chèn ơi! Mơ gì dữ vậy em?

Ngân ngần ngừ. Cô không thuộc tuýp người thích giải bày tâm sự, song trước sự việc đã xảy ra, Ngân lại muốn trút lòng với một ai đó cho vơi.

Ngân kể một hồi:

- Em mơ thấy toàn trẻ con. Trông chúng bần thiêu, ốm đói y như những bóng ma, ghê lắm. Chúng quần lấy em với những bàn tay xanh xao nhợt nhúa, trơn tuột. Em sợ lắm! Đã vậy lúc nãy vừa vào tới cổng, em đã bị hai đứa ăn xin bám lấy. Thật bực mình hết sức.

Bà Diệu nhíu mày:

- Mơ thấy trẻ con à? Mà đó là một lũ trẻ bần thiêu rách rưới... Chậc! Một lũ cô hồn...

Ngân tròn mắt nghe bà Diệu hạ giọng:

- Để chị kể chuyện này cho mà nghe. Bà bạn chị cũng từng mơ như em, mơ liên tục mấy ngày, bà cũng mất ngủ gây rộc người...

Ngân hỏi tới:

- Rồi sao hả chị?

Bà Diệu chép miệng:

- Bà đi bác sĩ cũng chả ăn thua. Vẫn nằm mơ, vẫn mất ngủ. Cuối cùng em biết sao hôn?

Ngân hoang mang lắc đầu. Bà Diệu liền nói tiếp:

- Bà đi cúng chùa.

Ngân ngơ ngác lặp lại:

- Cúng chùa mà hết bị mất ngủ à?

- Ồ. Thì ra hồi đó bà có bầu mà bỏ mấy lần. Bây giờ tụi nhỏ về réo bà từng đêm. Nghe mà ghê!

Ngân nuốt nước bọt. Chuyện bà Diệu kể nhuộm màu dị đoan, mê tín. Thường ngày chắc Ngân đã phá lên cười, nhưng ngay thời khắc này, cô không sao cười nổi.

Giọng bà Diệu vẫn thì thào như sợ ai nghe:

- Bà đi coi thầy. Thầy phán bà bị mấy đứa con về phá, sợ quá, bà đi cúng

ngay. Bây giờ đầu nằm mơ nữa, bà ngủ thẳng cẳng tới sáng.

Ngân nói ngay:

- Em đầu giống bà bạn của chị.

Bà Diệu phẩy tay:

- Chị biết, nhưng kể chuyện để mà nghe vậy mà. Em nằm mơ chẳng qua vì ban ngày làm việc quá sức thôi. Phải nghỉ ngơi em ơi. Bữa nào rảnh theo chị đi chùa. Tâm có tịnh ngữ mới ngon em ạ.

Ngân làm thinh. Cô coi chuyện lễ lộc chùa chiền là đồng bóng. Mẹ chồng cô tháng nào chả đi đủ mười cảnh chùa. Đi rồi về... thuyết pháp cho cô nghe. Ngân ghét cay ghét đắng kiểu từ bi ngoài cửa miệng của bà. Hừ! Từ bi gì mà không bỏ qua bất cứ cơ hội lớn nhỏ nào để chê bai dè bủ con dâu. Ngân hận mẹ chồng nên ghét lây sang cả chuyện đi chùa lễ phật.

Bà Diệu lại tiếp tục nói:

- Vợ của sếp em, bà tổng giám đốc Thời cũng siêng đi chùa lắm. Bà ấy giàu, cúng dường Tam Bảo bạc chục triệu không hà. Mỗi tháng, bà đi mười chùa, tính ra cũng cúng cả trăm triệu. Làm phước lớn mà cũng không được mụn con nào. Giàu quá của để lại cho ai hồng biết. Nghe đâu, bà muốn xin con nuôi, nhưng ông không chịu.

Hi ha cười, bà Diệu bảo:

- Chắc ông muốn kiếm một đứa con ruột rồi mang về cho vợ nuôi. Đàn ông ghê lắm, dễ gì thích nuôi con người ta.

Ngân nhột nhột vì những lời vừa nghe. Ngẫm người mà nghĩ đến ta. Ngân xót xa quá. Ngày xưa, Sơn si mê cô là thế, anh bất chấp sự phản đối của mẹ, cưới cô bằng được. Lúc đó Ngân rất hãnh diện trước tình yêu của anh, cô cho mình là nữ hoàng, chỉ nữ hoàng mới có quyền ra lệnh, sai khiến và Sơn chỉ biết làm theo một cách mù quáng. Thời gian dần dà trôi, sự mê đắm của Sơn ngày một phai pha, anh không còn nhắm mắt nhắm mũi làm theo... lệnh vợ nữa. Đó là thời điểm Ngân cố học trời học đất để giành xuất học bổng nước ngoài ba năm... Đó là thời điểm Sơn biết cô vô sinh sau nhiều năm chung sống.

Ngân rùng mình... May là Sơn chưa biết lý do khiến cô bị vô sinh...

Không phải cô sợ gì anh, nhưng nhớ tới những chuyện đã làm, Ngân vẫn thấy mình có lỗi với Sơn. Dĩ nhiên không đời nào Ngân nhận mình có lỗi. Cô luôn luôn đúng, hoàn toàn đúng. Ngay cả chuyện hai vợ chồng sống như ly thân cũng không phải lỗi ở Ngân. Nếu còn yêu cô, Sơn phải chọn cô và để bé Phước cho bà nội nuôi. Bà mẹ chồng cô thừa khỏe mạnh để sống tới lúc dựng vợ gả chồng cho nó mà.

Bà Diệu bỗng nói:

- Em có con nhỏ mà sướng ghê! Nhìn em thông thả ung dung sống như độc thân vậy.

Ngân mỉm cười:

- Bà nội thằng bé giữ rịt lấy nó, coi nó như báu vật, em có được động tới đâu. Có con mọn cũng như không.

Bà Diệu ái ngại:

- Có con nhưng không gần gũi chăm sóc nó. Chà! Hồng biết là sướng hay khổ đây nữa.

Ngân thở nhàn:

- Là sướng chứ sao lại khổ chi. Nuôi con mới mệt, mới khó, chứ sanh thì dễ ợt.

Bà Diệu chép miệng:

- Nói vậy chứ nhiều người tốn bạc trăm triệu điều trị này nọ để có con mà hồng được đó, đừng làm như mình hay mà trời quở đấy.

Ngân chớp mi. Cô không muốn nghe chuyện con cái chút nào. Nhìn đồng hồ, Ngân đứng lên cáo lui, cô không thích sa đà vào những vấn đề mình ghét.

Về nhà, cô hết sức bất ngờ khi nghe Tí em thì thảo vào tai:

- Có bà chờ cô trong nhà. Bà bảo phải gặp bằng được cô, nếu không sẽ không về.

Ngân nuốt khan. Đúng hôm nay là ngày đen đủi, xúi quẩy nhất. Ngân đi thẳng vào phòng khách nơi bà Trà ngồi tréo chân trên xa lông xem chương trình phim truyện buổi sáng.

Mắt không rời màn hình, miệng bà ngọt xót:

- Thử dục thử thao về hả con?

Ngân cũng ngọt không kém:

- Dạ. Mẹ đi ăn sáng với con nhen.

Bà Trà lắc đầu:

- Mẹ không có thói quen vào tiệm ăn sáng. Mình ngồi nhà nói chuyện được rồi.

Ngân nhìn đồng hồ ra chiều miễn cưỡng:

- Vâng. Con nghe mẹ đây.

Bà Trà dựa lưng vào ghế:

- Chắc con thừa biết mẹ định nói gì rồi, bởi vậy đừng có nhìn đồng hồ.

Ngân gượng gạo:

- Vâng. Mẹ cứ nói, con xin nghe ạ!

Bà Trà im lặng, đợi Ngân sốt ruột bà mới từ tốn mở lời:

- Con làm vợ thằng Sơn đã mười một năm, suốt thời gian đó, con biết chồng con mong nhất điều gì không?

Ngân gật đầu:

- Dạ biết, và con rất tiếc đã không đáp ứng được mong ước đó.

Bà Trà nói ngay:

- Ngày xưa, phụ nữ không có con sẽ bị chồng ruồng bỏ. Nhưng chồng con không làm vậy, mẹ cũng không muốn con xa chồng, dù mẹ cũng ham có cháu ẵm bông.

Ngân nhếch môi:

- Mẹ đã có cháu đích tôn rồi đó thôi.

Bà Trà nhìn xoáy vào mắt Ngân:

- Con bức mình à? Mẹ cũng vì con nên mới tìm cho mình một đứa cháu. Mẹ nghĩ người hiểu sâu học rộng như con phải biết điều này chứ.

Ngân ngang ngạnh:

- Hiểu sao được khi mẹ và anh Sơn đặt con trước sự đã rồi. Mẹ thừa biết tính con mà. Con không chấp nhận chuyện bị gia đình chồng đặt ể. Thời buổi này, không có con đâu phải tội đến mức bị chồng bỏ. Ngược lại người chồng có vợ hai mới là phạm pháp.

Bà Trà nhỏ nhẹ:

- Mẹ biết con không bao giờ chấp nhận cho chồng đến với một phụ nữ khác vì bất cứ lý do nào. Vì thế mẹ đã bảo Sơn tìm một đứa con khi con đi du học. Nó đâu có vợ hai, vợ ba gì.

Ngân ngọt nhạt:

- Mẹ nói nghe sao đơn giản quá, tìm một đứa con chớ đâu phải tìm mua một món đồ.

Bà Trà cố nén giận trước lời lẽ của Ngân. Con dâu bà có ăn học nhưng nói năng vô văn hóa, nó chỉ ngọt ngào, lễ phép, mềm mỏng khi nó cần. Bà đã nhận thấy điều này ngay lần Sơn đưa nó về nhà ra mắt bà. Bà thấy hết những nhược điểm của Ngân, nhưng Sơn thì không.

Khi thương cử ầu cũng tròn, Sơn không chỉ thương mà còn si mê, nên những điểm xấu của Ngân lại trở nên đáng yêu trong mắt Sơn nhìn.

Bây giờ chắc Sơn có cái nhìn khác về Ngân rồi, nhưng cháu nội bà phải sống với mẹ với cha như bao nhiêu đứa trẻ khác. Dù Ngân không phải là bà mẹ tốt, song nó vẫn là một phụ nữ... Bé Phước có bà mẹ là Ngân vẫn hay hơn một bà mẹ nào khác.

Giọng Ngân vang lên ngắt ngang suy nghĩ của bà Trà:

- Phải chi con được hỏi ý kiến, chắc con dễ dàng chấp nhận bé Phước hơn.

Bà Trà gằn giọng:

- Nghĩa là con nhất định không chấp nhận nó?

Ngân từ tốn:

- Con đã cố làm mẹ cả một năm nay, nhưng con thấy khó quá, đành để nó cho mẹ chăm vậy. Dầu gì nó cũng là đứa cháu mẹ mong muốn được có.

Bà Trà cười nhẹ:

- Vậy còn chồng con? Chẳng lẽ con cũng để nó cho mẹ chăm? Mẹ thấy không ổn đâu. Dạo này nó nhậu liên miên. Đàn ông không vợ kế bên, dễ

sanh tật bẩm.

- Tại anh không muốn về nhà, con biết làm sao đây?

Bà Trà gật gù:

- Mẹ hiểu ý con rồi. Sau này có mất chồng đừng trách mẹ sao không cảnh báo ghen.

Đứng dậy, bà Trà bảo:

- Đời còn dài lắm con ạ. Mẹ chỉ sợ về già, con phải khóc hận. Giờ mẹ về.

Ngân đưa bà ra tận cổng rồi mới trở vào. Nhìn bà ta hậm hực leo lên tắc xi mới há hê làm sao. Ngân nhếch môi cười, khi nghĩ mẹ chồng đã chịu thua nên mới tới gặp mình như vậy.

Nhưng chẳng lẽ bà ấy tới để nói bao nhiêu đó? Đang hiu hiu tự đắc, Ngân chợt xôn xang khó chịu.

Hừ! Có khi nào lão bà bà lại muốn kiếm thêm một đứa cháu nội nữa không?

Ngân sững người với ý nghĩ vừa thoáng qua. Dám lắm chứ! Chuyện xảy ra rồi chứ đâu phải chưa.

Bỗng dưng máu ghen bốc lên làm Ngân muốn choáng. Sơn là chồng cô cơ mà, đâu phải lão bà bà muốn gì, Sơn cũng chiều ý.

"Đàn ông không vợ kể bên dễ sanh tật bẩm".

Nếu lần đó Ngân không đi du học ba năm thì thằng bé Phước đã không có mặt trên đời, và vợ chồng cô đã không rơi vào bế tắc này.

Ngân không muốn mất chồng, cô chỉ muốn làm nư để Sơn bỏ thằng Phước, nhưng xem ra không xong rồi. Nếu thế Ngân phải thay đổi chiến thuật mới được.

Chiều nay Ngân sẽ sang nhà mẹ chồng đón bé Phước về. Thằng nhóc về thì Sơn phải về. Cô sẽ giữ rịt lấy anh, chẳng phải vì yêu mà vì ích kỷ. Cô là một người ích kỷ và Ngân không phủ nhận điều này.

Thiên Lý ngần ngừ mãi trước gian hàng bán quần áo trẻ con. Sao mà xinh xắn thế nhỉ? Những áo đầm trắng, thêu hoa đơn giản nhưng sang trọng chỉ con nhà giàu mới mong được mặc treo hàng loạt trên móc khiến Lý hoa cả mắt. Cô ngắm nghía, sờ tay vào lớp vải trắng mịn và tưởng tượng ra một thiên thần nhỏ xíu đang mỉm cười với mình trong bộ cánh dễ thương này. Không hiểu sao Lý luôn nghĩ đứa bé của Sơn là một bé gái vô cùng xinh đẹp, chính vì nghĩ như vậy nên mỗi khi ra phố, cô hay tìm kiếm, ngắm nhìn các bé gái ở độ tuổi lên ba.

Người bán hàng chào mời:

- Chị chọn áo cho bé mấy tuổi? Để em chọn cho chị?

Lý gượng cười:

- Tôi chỉ xem thôi...

Nói xong, cô cảm ơn rồi thơ thẩn sang gian hàng khác. Vào những trung tâm thương mại cao cấp như vậy, đúng là chỉ để xem thôi chứ Lý làm sao có tiền mua, dù là một chiếc kẹp nhỏ xíu.

Đi vòng vòng rồi cũng hết thú thích để xem, Lý xuống đất. Cô ra khỏi trung tâm thương mại, băng qua đường và vào nhà sách Xuân Thu. Trong nhà sách này có một quầy bán thiệp rất đẹp. Sắp tới sinh nhật chị Thương rồi, Lý muốn lựa một tấm thiệp cho chị. Thiệp ở đây khá mắc so với người có thu nhập như Lý, nhưng với chị Thương, Lý không thể hà tiện.

Đang chọn lựa, Lý bỗng nghe giọng đàn ông khá trầm:

- Này cháu ơi! Cháu lựa hộ chú một tấm thiệp để cảm ơn được không?

Ngẩng lên, Lý thấy một người đàn ông trung niên ăn vận sang trọng đang mỉm cười với mình.

Nhìn vẻ chờ đợi của ông, Lý vui vẻ gật đầu:

- Dạ được, nhưng chú gửi thiệp cho ông hay bà ạ?

- Là một phụ nữ có tuổi, đôi tác làm ăn với chú.

Lý chọn một tấm thiệp hình vuông nền màu xanh lá cây đậm có in những đóa hoa hồng nhạt và dòng chữ "Thank you..."

Ông khách gật gù ưng ý:

- Đẹp và có vẻ hợp với bà ta lắm. Cháu thật khéo chọn. Chú cảm ơn.

Lý chớp mi:

- Chuyện nhỏ mà chú.

Người đàn ông nhìn cô:

- Trông cháu giống một người nào đó tôi quen.

Thiên Lý khá bất ngờ vì câu nói này. Cô không nghĩ có một bậc cha chú tán tỉnh mình theo kiểu lãng mạn cổ điển như vậy.

Người đàn ông hỏi:

- Quê cháu ở đâu?

Lý ngần ngừ:

- Dạ, ở Tiền Giang ạ.

Người đàn ông im lặng. Một giây sau ông hỏi tiếp:

- Thế cháu tên gì?

Thiên Lý chưa biết phải trả lời thế nào thì chuông điện thoại reo. Người đàn ông mỉm cười với Lý rồi lấy ra nghe...

Dường như có điều gì không hay, cô thấy trán ông ta cau lại, nét mặt đang vui bỗng tối sầm hắc ám.

Ông ta là hạng người nào trong xã hội Lý không rõ, nhưng thời buổi vàng thau lẫn lộn này, quý sa tăng vẫn có thể đội lốt nhà tu cơ mà.

Thiên Lý len lén bước ra khỏi nhà sách, đi một mạch trên vỉa hè có nhiều người nước ngoài và thở phào nhẹ nhõm vì không có ai theo mình.

Vừa đi Lý vừa nhớ lại những lời của người đàn ông lạ cũng như gương mặt ông ta. Rõ ràng cô chưa từng gặp ông. Nhún vai, Lý đi về hướng bến xe buýt. Khi băng sang đường, cô giật mình vì thấy người đàn ông đó đang ngồi trong một chiếc xe du lịch mới cấu. Lúc Lý còn bối rối, ông ta đã đưa tay lên chào miệng thì cười thật tươi.

Chiếc xe lướt qua rồi nhưng cô vẫn nhìn theo. Lý không nghĩ mình sẽ gặp lại người đàn ông đó, song trong lòng vẫn thoáng băng khuâng. Có thể Lý quá đa nghi, nhìn người nào cũng thấy xấu, có thể Lý giống một... cô nhân nào đó của ông ta không chừng. Một người lịch lãm như ông ta thì thiếu gì cô nhân.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 10 -

Lên xe buýt, Lý dừng ở trạm gần nhà bác sĩ Hạnh. Đạo này, chiều nào Lý cũng tới dạy bé Na học. Nói là dạy chứ thật ra cô như tới cho bé Na đỡ quạnh hiu. Hai cô cháu nhân nha vừa ăn cơm vừa trò chuyện, rồi sau đó Lý giúp con bé ôn bài. Con bé đòi Lý ở lại nhà nó luôn, nhưng Lý không đồng ý.

Người ra mở cổng cho cô là chị Thơm, người giúp việc.

Thơm nói:

- Hai mẹ con bé Na đang chờ cơm cô.

Thiên Lý vội đi xuống bếp. Bà Hạnh mỉm cười với cô:

- Ăn cơm em. Cả... nhà chờ em đây!

- Vâng.

Bé Na vỗ tay:

- Bữa nay vui quá! Có cả mẹ lẫn cô.

Lý chớp mi. Cảm giác ấm áp thân thiện tự nhiên tràn đầy khiến cô luôn

ngon miệng mỗi khi ăn cơm ở đây. Bé Na luôn mồm kể chuyện trong lớp, vừa kể nó vừa pha trò khiến mọi người cười nghiêng ngả.

Ăn cơm xong, Na gọi điện thoại cho bạn. Nhìn nó, bà Hạnh bảo:

- Dạo này, con bé vui lắm. Tôi thành thật cảm ơn, em là chỗ dựa tinh thần của nó và có lẽ cũng là của tôi..

Lý bật cười:

- Cô làm em thấy mình quan trọng quá.

- Thì em là người quan trọng đó thôi. Nếu không đâu có ai nhắc tới em.

Lý chớp mi, cô không hiểu ý bà Hạnh. Ai nhắc đến cô nhỉ? Lẽ nào là Sơn?

Giọng bà Hạnh nhẹ tênh:

- Gần đây, em có gặp Sơn phải không?

Thiên Lý liêm môi:

- Em có gặp một người, nhưng không biết phải anh ấy không?

- Là Sơn đó! Lẽ ra tôi không đề cập tới chuyện của hai người, nhưng tôi lại nghĩ thế giới này, xem vậy chớ nhỏ bé lắm. Đi loanh quanh rồi cũng có lúc gặp nhau. Bình thường hóa mọi việc thì tốt hơn. Chuyện đã qua thì đã qua rồi. Hai người có thể là bạn, gặp nhau trò chuyện vẫn thanh thản hơn phải nơm nớp tránh mặt nhau. Sơn nghĩ là em đã có chồng, vì hôm đó em đang bên cạnh một anh chàng với vẻ vô cùng thân thiết.

Thiên Lý gượng gạo:

- Vâng! Em đã có một người.

- Chúc mừng em! Vậy từ giờ trở đi, nếu em có gặp Sơn cũng là chuyện thường chớ gì? Tôi mong em tự tin hơn nữa. Thế anh chàng của em là người như thế nào?

Lý nói:

- Dạ, anh ấy đang học sau đại học và ở cùng nhà trọ với em.

Bà Hạnh gật gù:

- Chà! Đó là một trí thức trẻ, ham học. Tánh tình chàng ra sao? Có bao dung rộng lượng không?

Thiên Lý đan hai tay vào nhau:

- Em không biết nữa. Em mới biết anh ấy đây thôi. Chị Thương bảo Lâm là người tốt.

Bà Hạnh ngạc nhiên:

- Sao Thương lại biết cậu ta?

Lý vuốt tóc mình:

- Hai người cùng quê ạ. Em nghe Lâm nói anh Hai của anh từng là người yêu của chị Thương.

Bà Hạnh kêu lên:

- Ông Hà! Em quen với Lâm, em ông Hà à?

Thiên Lý tròn mắt:

- Cô cũng biết...

Bà Hạnh chép miệng:

- Chà! Gia đình anh Hà không đơn giản đâu. Họ phong kiến lắm đó! Chính vì thế nên Thương mới chia tay mối tình đầu của mình trong nước mắt.

Bà Hạnh dừng lại khi thấy vẻ đăm chiêu của Lý. Bà chợt thấy lo cho Thiên Lý vì thật lòng bà rất quý mến cô.

Giọng Lý dè dặt:

- Phong kiến ở điểm nào cô?

- Thế anh chàng Lâm không nói với em lý do anh Hà và Thương tan vỡ à?

Lý khẽ lắc đầu:

- Anh Lâm chỉ bảo hai người có duyên mà không có phận nên đã không thành.

Bà Hạnh nói:

- Người ta thường hay đổ thừa duyên phận khi có một cuộc tình không thành. Một cách để tự an ủi.

Lý thắc mắc:

- Anh Lâm nói chị Thương đi du học về thì anh Hai đã lấy vợ. Như vậy là lỗi ở ai?

Bà Hạnh trả lời:

- Thương đi du học vì biết mình và Hà không thể tiến tới... Cô ấy đi để tìm quên.

- Tại sao vậy cô? Em thấy chị Thương là một phụ nữ rất tuyệt.

Bà Hạnh nhếch môi:

- Thương không có khuyết điểm nào cả. Trái lại, cô ấy là một người quá nổi bật, quá giỏi. Ở nông thôn như em biết, khi chọn vợ cho con trai, người ta đâu thích một phụ nữ như thế. Người ta sợ con trai bị vợ lấn lướt.

Ngập ngừng vài giây, bà Hạnh nói tiếp:

- Mẹ Thương là một phụ nữ điển hình cho mẫu phụ nữ lấn lướt chồng. Bà điều hành một hệ thống máy nhà máy xay lúa giỏi như một người đàn ông từng trải, trong khi ba Thương lại là một người nhút nhát, nhu nhược. Ông ấy không có khả năng thao lược như vợ, nên sống rất mặc cảm, dằn dả ông rơi vào trạng thái trầm cảm... Mẹ của Thương mang tiếng xỏ mũi chồng, thậm chí cấm sùng chồng. Bà khiến ông uất ức mà hóa điên.

Thiên Lý hỏi:

- Ý cô muốn nói là... là... gia đình Lâm không đồng ý cho anh Hà cưới chị Thương vì lý do đó à?

- Đúng như vậy. Hai người yêu nhau từ hồi học chung phổ thông cho đến lúc vào đại học. Thế nhưng anh Hà không vượt qua khỏi định kiến của gia đình, nên hai người không tới đâu hết. Sau cùng Thương đi du học, anh Hà ở nhà cưới vợ. Thế là chấm dứt một cuộc tình.

Bà Hạnh trầm ngâm nói tiếp:

- Người ta khen Thương giỏi giống mẹ, người ta còn xì xào sau lưng chắc Thương cũng trắng hoa giống mẹ. Tội nghiệp Thương, cô ấy có một bà mẹ nổi tiếng và tai tiếng.

- Nhưng mẹ chị Thương có như vậy không?

- Bác ấy là một người đa đoan, cô độc. Là phụ nữ nông thôn mà phải gánh vác cơ ngơi của gia đình chồng rồi duy trì, rồi phát triển nó ngày một lớn, nhưng không được chồng động viên giúp đỡ, thật không gì bất hạnh bằng. Mẹ Thương sa ngã chẳng qua vì cần một người mạnh mẽ hơn mình để làm chỗ dựa chớ bác ấy không trắc nết, lăng lơ như thiên hạ nghĩ... Ông ta là một công nhân trong nhà máy xay lúa. Khi biết vợ mình ngoại tình, ba Thương đã chết.

Thiên Lý sững sờ nhìn bà Hạnh. Cô không ngờ gia đình chị Thương lại có một bi kịch lớn như vậy.

Giọng bà Hạnh lại vang lên:

- Chuyện này không phải ai cũng biết. Người ta tưởng ba Thương chết vì chứng trầm cảm không thôi. Sau cái chết của chồng, mẹ Thương cũng trở thành một người khác. Bà thu vén việc làm ăn lại chứ không khuếch trương như trước nữa. Khi Thương đi du học, bà đã bán nhà máy rồi vào ở chùa. Nhưng đã muộn. Tất cả chỉ là sắc sắc không không. Chỉ thương cho Thương, tới giờ vẫn một mình. Tình củ quên không đành, tình mới không dám yêu vì sợ. Tôi kể chuyện của Thương để em tự chiêm nghiệm. Mỗi người có một số phận. Em không phải là Thương, và Lâm cũng không phải là Hà, tôi mong em hạnh phúc.

Bé Na đi ra bằng đôi chân sáo. Con bé riu rít:

- Bạn con mời đi sinh nhật. Hôm nào rảnh, cô Lý đưa con đi mua quà cho nó nhé?

Lý máy móc gật đầu, tâm trí cô còn miên man theo những gì vừa được nghe. Suốt thời gian còn lại, cô cố tập trung dạy bé Na làm cho xong mớ bài tập Anh văn. Bữa nay con bé rất vui, nó nói luôn miệng, nhờ đó, Lý cũng bớt suy nghĩ lung tung vì phải bận trả lời những câu hỏi ngoài lề của nó.

Về nhà, Lý gặp bà Hạc ở sân. Bà bảo:

- Có mẹ của Lâm lên chơi, con vào chào cô ấy một tiếng.

Thiên Lý gật đầu. Cô vuốt lại tóc cho suôn rồi bước theo bà Hạc.

Ngồi cạnh Mai Nhiên trên xa lông là một người phụ nữ ốm có gương mặt dài, mỏng trắng xanh. Bà ta đang nhìn về phía Lý bằng cái nhìn sẫm soi, ngấm ngấm.

Lý từ tốn gật đầu chào, trong lúc Mai Nhiên giới thiệu:

- Thiên Lý, ở... ké với con đó bác.

Bà Bạch nói:

- Ngồi đây chơi cháu.

Lý thoáng thấy Mai Nhiên cau mày khó chịu khi Lâm xịch vào nhường chỗ cho cô.

Lý ngập ngừng:

- Thưa... bác lên thăm anh Lâm ạ?

Bà Bạch cười cười:

- Bác lên khám sức khỏe định kỳ chứ nhờ gì nó mà thăm.

Lâm kêu lên:

- Mẹ nói thật không đó? Chớ không phải tuần nào con không về là mẹ điện thoại lên cô Hạc hỏi tới tấp sao?

Bà Bạch tủm tỉm:

- Hỏi để chị Hai con nấu cơm, không lại dư phần đồ uống.

- Mẹ làm con tủi thân ghê!

Bà Bạch nhìn Lý và Nhiên:

- Hai đứa xem anh Lâm kia. Có lớn chớ chưa có khôn. Tối ngày nhõng nhẽo với mẹ

Bà Hạc phán một câu:

- Cưới cho nó cô vợ, tự khắc sẽ khôn ra ngay. Thăng Hà là một điển hình đó, chị không nhớ sao? Bây giờ vợ con đề huề, gia đình hạnh phúc.

Bà Bạch gật gù:

- Tôi nhớ chớ, nhưng làm mai cô nào, Lâm nó cũng chê chớ đâu gặt cái rụp như thăng Hà. Lâm kén chọn quá phải chịu cô đơn thôi.

Mai Nhiên nhìn Lý, giọng ngọt xót:

- Lý nghe bác gái nói gì chưa? Anh Lâm không phải dễ đâu...

Thiên Lý nóng mặt vì kiểu gài người của Nhiên, cô lảng sang chuyện khác:

- Bác đã khám sức khỏe chưa?

Bà Hạnh gật đầu:

- Rồi. Ngày mai bác còn đi khám mắt nữa. Mắt bác bị cườm sớm muộn gì cũng phải mổ. Nghe nói bệnh viện mắt đông lắm, bác sợ anh Lâm không có thời gian ngồi chờ với bác.

Mai Nhiên hăng hái:

- Con sẽ đi với bác.

- Con bận đi làm mà.

Nhiên so vai:

- Ăn thua gì, Lý sẽ làm phần việc của con.

Lâm vội lên tiếng:

- Anh sẽ đưa mẹ anh đi, khỏi mất công cả Nhiên lẫn Lý.

Nhiên chủ quan:

- Có gì đâu mà mất công. Em nói một tiếng, chị Thương cho em nghỉ ngay, chỉ nể em lắm.

Bà Bạch nhú mày:

- Thương nào vậy?

Bà Hạc cười nhẹ:

- Thương nào bây giờ? Nhiên và Lý làm việc cho Ngọc Thương, con gái bà chủ máy chà Hai Duyên đó...

Bà Bạch kêu lên:

- Vậy sao! Coi bộ xứ này nhỏ thiệt.

Lý hiểu bà Bạch đang nghĩ gì khi nhớ lại câu chuyện bà Hạnh vừa kể lúc nãy, nhưng Nhiên dường như không biết. Cô hỏi:

- Chị Thương cũng ở khu lăng Hoàng Gia với mình, nhưng lâu lắm rồi chỉ không về quê, bác cũng biết chỉ nữa sao?

Mặt bà Bạch bình thản:

- Biết chớ. Con gái chủ máy chà lúa lớn nhất xứ, ai lại không biết.

Lâm nói lảng đi:

- Ngày mai, con sẽ đi với mẹ.

Nhiên vẫn nhiệt tình một cách khác thường:

- Em sẽ theo anh và bác. Em sẽ điện thoại xin chị Thương nghỉ buổi sáng, thế nào chị cũng đồng ý.

Bà Bạch bỗng lên tiếng:

- Nếu được, mai cháu đi với bác cho vui.

Lâm khó chịu:

- Đã nói con đi với mẹ rồi mà.

Bà Bạch gắt:

- Có thêm Nhiên càng tốt chớ sao.

Lý im lặng nhìn mọi người, cô thấy Lâm đang nén bức dọc, bà Bạch đang thích thể hiện mình, Nhiên đang ra sức lấy lòng bà. Cả ba người như có một mối liên hệ tình thân, còn cô thì không. Cô cố cũng đâu làm sao thu phục cảm tình của bà Bạch như Mai Nhiên đang làm. Linh cảm cho Lý thấy, bà Bạch không thích cô bằng Nhiên. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, Nhiên ở cùng xóm với bà cơ mà.

Giọng bà Bạch vang lên:

- Bác nghe cô Hạc nói, Lý làm việc buổi sáng, buổi tối phải đi dạy kèm nữa...chắc là mệt lắm?

Thiên Lý nhỏ nhẹ:

- Dạ, cháu quen rồi.
- Giỏi đấy chứ! Con gái bây giờ ít cô nào chịu khó lắm.

Lâm nói ngay:

- Chịu khó thì Thiên Lý là số một đó mẹ.

Bà Hạc cũng chen vào:

- Ai cưới được con bé này là có phúc mấy đời.

Mai Nhiên mĩa mai:

- Tự nhiên Thiên Lý có giá ghê. Vài bữa nữa, cháu cũng phải tìm một chỗ dạy kèm để tôi khỏi phải đi chơi

Bà Hạc gục gặc đầu:

- Nói chí phải. Phụ nữ phải biết chịu cực thì mới biết lo cho gia đình.

Mai Nhiên làm bậm:

- Cực quá ngóc đầu lên không nổi thì có.

Bà Bạch lại hỏi:

- Ba mẹ cháu vẫn khỏe chứ?
- Cháu chỉ còn mẹ thôi thưa bác. Mẹ cháu sống với chị Hai cháu ở Cai

Lậy.

- Thế chị cháu làm gì?

- Dạ, chị cháu đi dạy.

Nhìn bà Hạc, bà Bạch hạ giọng:

- Giáo viên là tốt, giống như vợ thằng Hà, rất nề nếp.

Lâm tủm tỉm cười, anh nheo nheo mắt với Lý, cô đỏ mặt vì cách nhìn của anh. Bà Bạch lại tiếp tục đặt những câu hỏi khiến Lý hết sức dè dặt khi nghĩ mình đang trải qua một đợt hạch sách, thi tuyển.

Bên cạnh Lý, Mai Nhiên cũng căng thẳng không kém. Cô biết bà Bạch lên đây để làm gì. Khám sức khỏe định kỳ chỉ là cái cớ, chính vì vậy Nhiên nhất quyết giành lấy cảm tình của bà. Bây giờ cứ để bà... lão "sơ tuyển" con Lý, ngày mai có dịp ở bên cạnh, Nhiên sẽ tỉ tê nói xấu nó với bà Bạch. Rồi nó cũng bị loại thôi, bà Bạch sẽ phải đánh giá lại một đứa con gái có những giấc mơ nhóp nhúa. Hà! Chỉ cần Nhiên thêm mắm dặm muối vào chuyện những giấc mơ của Thiên Lý, chắc chắn nó sẽ rớt đài.

Hiu hiu tự đắc với kế hoạch vừa thảo ra trong đầu, Mai Nhiên hí hửng lấy điện thoại ra gọi cho bà Thương, trong lúc Lý vẫn còn ngồi trả lời những câu hỏi... vô bờ bến của bà Bạch.

Sơn phả khói thuốc lên trần, anh chẳng buồn hé môi, mặc kệ Kim Ngân nói gì thì nói. Tâm trí Sơn cứ như đang trôi nơi đâu ấy. Sơn làm thỉnh hút thuốc khiến Ngân chịu hết nổi. Cô gắt lên:

- Anh nói gì đi chứ?

Sơn nhất gừng:

- Nói gì? Tôi cặn lời với em từ lâu rồi.

Ngân nuốt nghẹn xuống:

- Anh để bụng mãi vậy sao? Thật lòng em muốn anh và con trở về. Anh không cần em, nhưng bé Phước cần có mẹ cha đầy đủ.

- Từ lúc mới sinh ra tới bây giờ, nó quen có bà nội hơn có mẹ. Em quên nó sẽ tốt cho em hơn.

Nhìn đồng hồ, Sơn bảo:

- Tôi phải đi đây.

Ngân nhăn mặt:

- Chuyện vẫn chưa xong, anh làm gì vội vậy?

Sơn nhìn Ngân, anh nói:

- Chúng ta sẽ hạnh phúc sao, khi chính em đã thú nhận bé Phước khiến em khổ sở, bức bối? Tôi nghĩ kỹ lắm rồi, giữa nó và em, tôi chỉ có thể chọn một. Bây giờ nó còn nhỏ quá, tôi đâu thể giao phó nó cho mỗi mình mẹ chăm sóc, trong khi em đủ sức đương đầu với cả thế giới.

Kim Ngân kêu:

- Nói vậy, em phải sống một mình như người độc thân à? Anh có nghĩ cho em không?

Sơn chép miệng:

- Có! Và anh rất tiếc.

- Giả dối! Nhất định anh đang có ai đó. Em mà tìm ra được thì coi như anh thân bại danh liệt.

Sơn cau mày:

- Em muốn ám chỉ điều gì?

Kim Ngân cười khẩy:

- Anh thừa thông minh để hiểu mà. Mẹ và anh định có thêm con thêm cháu nối dõi tông đường nữa à? Không dễ với em đâu.

Sơn làm lì đứng dậy. Anh nhấn mạnh:

- Em để thời gian phấn đấu giành chức phó giám đốc đi, chuyện đó có lợi cho con người của em hơn.

Dần mạnh gót chân xuống nền gạch men bóng lộn, Sơn băng băng ra cổng. Anh rồ máy, chiếc xe tay ga phóng vút đi.

Sao dạo này càng nói chuyện với Ngân, anh càng thấy bức, nhất là sau khi biết Ngân đã mấy lần tự ý phá thai mà anh không hay biết gì. Càng nghĩ ngợi, Sơn càng dần dần nhận ra những mặt xấu của Ngân. Ôi chao! Anh đã từng yêu cô mê mết, bất hạnh sao tình yêu ấy bây giờ lại tàn rồi. Anh yêu Ngân bao nhiêu thì càng thất vọng bấy nhiêu về con người cô.

Sơn không về nhà, anh vào quán hôm trước đã gặp Thiên Lý với hy vọng gặp lại cô lần nữa. Nhưng hy vọng chỉ là hy vọng thế thôi, Sơn biết Lý rất sợ gặp anh. Hôm đó cô đã run rẩy, đã xanh xám mặt khi thấy anh. Sơn

không có quyền khuấy động cuộc sống của Lý. Hãy xem như anh chưa từng gặp lại cô.

Cửa quán mở, người đàn ông đi cùng Lý lần trước bước vào. Tim Sơn nhói lên, anh hồi hộp nhìn nhưng anh ta chỉ đi một mình. Sơn nuốt nỗi thất vọng xuống, anh đợi chờ gì khi mới tức thì anh tự cảnh cáo mình: "Không có quyền khuấy động cuộc sống của Lý".

Lấy gói thuốc ra, anh định châm một điếu nhưng sực nhớ quán này "Không thuốc lá" nên lại cất gói thuốc vào.

Đầu óc Sơn lại ngổn ngang suy nghĩ. Nếu như bé Phước là con của anh và Ngân thì giữa hai người có xảy ra những bất đồng nghiêm trọng như hiện giờ không? Anh không trả lời được.

Người đàn ông của Thiên Lý gọi điện thoại, giọng anh ta nghe khá êm tai:

- Em đang làm gì vậy, bé con?

Sơn đoán chắc anh ta gọi cho Thiên Lý, chỉ gọi cho người yêu mới ngọt ngào đến thế thôi. Hồi mới cưới nhau, Sơn cũng âu yếm ngọt ngào như thế với Ngân. Theo năm tháng mức độ nồng nàn có phai nhạt, nhưng anh vẫn dịu dàng với Ngân, chính cô là người cộc lốc khiến anh thấy mình... hề khi mãi ngọt dịu, tình tứ đơn phương.

Giờ thì hết cả rồi, anh chợt thấy mình mệt mỏi, già nua, chai sạn trước những lời mật ngọt trên môi của thời mới lớn.

Giọng gã đàn ông tràn trề hạnh phúc:

- Chiều nay anh đón em, chúng ta đi xem kịch. Anh đã mua vé rồi... Sân khấu nhỏ.

Sơn gọi tính tiền. Anh không nên nán lại làm gì, hãy tới địa điểm vừa nghe mà mua vé xem kịch nếu muốn gặp lại Thiên Lý.

Bất giác Sơn bật cười khiến người phục vụ nhìn anh ngạc nhiên. Anh tính chơi trò trốn tìm với số phận à? Đúng là vớ vẩn!

Giọng gã đàn ông chùng xuống:

- Đã bảo rồi, đừng nhắc tới Mai Nhiên, dù là nhắc để trêu anh. Thôi, anh ngừng đây, em cố ngủ lấy một chút để còn mơ thấy anh, cố ngủ để có sức đi xem kịch...

Sơn bước ra ngoài. Nắng trưa ngày ngất khó chịu quá, anh lên xe chạy nhanh như trốn nắng. Đèn đỏ, Sơn dừng lại, mắt lơ đãng nhìn vào xe ô tô bên cạnh. Anh thấy Ngân, cô đang ngồi cạnh tay giám đốc Thời và đang nói gì đó mà trông cả hai có vẻ phấn chấn lắm.

Sơn quay đi, anh không ghen, không khó chịu nhưng cũng chẳng muốn Ngân trông thấy mình đầu trần dang nắng thế này. Hơn nữa, anh cũng không ưa ông Thời. Qua lời kể của ông Tiến, thì ông ta cũng chẳng ra gì, nhưng khi nhắc tới giám đốc Thời, Kim Ngân không tiếc lời ca tụng, điều này kể cũng lạ vì Ngân vốn tự cao tự đại, có bao giờ cô khen ai.

Chiếc du lịch vọt lên trước, Sơn chậm chạp nhún ga. Anh vào công ty, ngã lưng xuống mấy cái ghế kê lại như một kẻ không nhà. Qua một đợt giao dịch, công việc của anh tạm lắng xuống, sự rảnh rỗi không cho anh cảm giác thoải mái. Trái lại, Sơn thấy sợ vì tâm trí cứ muốn thêm một chút hoang, thêm làm một điều gì đó khác bình thường. Như trước nay, thay vì về nhà ăn cơm với mẹ, anh lại vào quán để rồi chả ăn được gì, bây giờ nằm đây trên những cái ghế cứng ê ẩm mình mà không xoay xở được.

Sơn thở dài. Anh có còn trẻ trung gì để hoang đàng như những gã nhân viên của mình, họ là những thanh niên vừa rời giảng đường đại học, hồn còn phơi phơi yêu chó đâu như anh mới "Tam thập nhị lập" đã thấy mình già cỗi. Bốn giờ, Sơn đi rước bé Phước, thằng bé bỏ lơ ba la suốt đoạn đường về nhà. Anh tắm cho con, lấy đất sét màu nặn cho nó bao nhiêu là con giống. Nhìn nó chơi với hàng lô hàng lóc người nhện, siêu nhân... anh nhận ra thằng bé vẫn cần có mẹ.

Bà Trà bước vào, miệng cười thật tươi:

- Cục vàng của bà đi ăn cơm nào.

Sơn vùng ngồi dậy:

- Để con cho nó ăn.

Bà Trà nheo mắt:

- Chà! Không khéo thằng nhỏ lại mẹ thêm một cái răng nữa thì khổ.

Sơn im lặng. Anh nhìn con một hồi mới nói:

- Trưa nay con và Ngân vừa nói chuyện. Cô ấy muốn con và bé Phước về nhà.

Bà Trà nhún vai:

- Tốt thôi! Ít ra nó cũng biết nhìn lại mình. Hừ! Không phải mang nặng đẻ đau mà lại có một đứa con trai, sướng thế còn gì.

Sơn buột miệng:

- Con chán lắm rồi!

Bà Trà dịu giọng:

- Đâu lại sẽ vào đó. Chẳng phải con từng yêu nó cuồng điên sao? Nó chỉ có lỗi là quá ham danh vọng, chó còn chuyện bị vô sinh, mẹ nghĩ đâu có người phụ nữ nào muốn vậy

Sơn cau mày:

- Sao bỗng dưng mẹ độ lượng với Ngân thế?

- Vì mẹ muốn bé Phước có cha có mẹ đàng hoàng.

Giọng Sơn đánh lại:

- Con không thể để thằng nhỏ ở cùng người luôn coi nó là cái gai trong mắt.

Bà Trà thở dài:

- Mẹ không ngờ con cố chấp như vậy. Mẹ chẳng xen vào chuyện của tụi con nữa đâu.

Sơn bỏ ra ban công hút thuốc, anh vốn đơn giản và dễ tính, vậy mà bây giờ lại trở nên cố chấp. Nếu mẹ biết lý do tại sao, chắc bà sẽ gào lên chứ không thở dài như vừa rồi.

Hường mời Sơn ăn cơm. Anh ăn lấy có rồi xách xe đi, bỏ mặc bé Phước với bà nội nó ở nhà. Anh thương con, nhưng nếu bây giờ phải ngồi cạnh để cùng chơi với nó những trò ngớ ngẩn, chắc anh điên mất.

Ra tới đường, Sơn mới tự hỏi mình sẽ đi đâu. Ma đưa lối, quỷ dẫn đường, xe anh lại chạy ngang đường Võ Văn Tần.

Người ta xem kịch cũng đông đó chứ! Sơn chợt nhớ ra chưa khi nào anh đưa Ngân đi xem kịch vì cô: "Không thích nhìn thiên hạ diễn trò".

Đó là nguyên văn lời Ngân nói khi nghe ai đó đề cập tới bộ môn nghệ thuật này. Lúc đấy Sơn chỉ cười khi nghe cô cao giọng như vậy, bây giờ anh lại thấy cô ngạo mạn.

Mà sao anh không thử xem thiên hạ diễn trò trên một sân khấu, trong một rạp hát như thế nào nhỉ? Vòng xe lại, anh cho vào bãi gửi, mất dáo dác kiếm tìm rồi mua vé. Hầu như chỉ mỗi mình Sơn đi coi kịch một mình, còn lại thường là có đôi, có nhóm.

Sơn nhún vai. Anh bước lên tầng một, tầng hai... và vào một phòng với những dãy ghế sắt kê từ cao tới thấp.

Người ta chỉ anh vào vị trí trong cùng bên trái của hàng ghế sát vách cao lêu nghêu. Thật là một nơi diễn kịch lạ đời mà anh không tưởng tượng ra nếu không đi xem.

Yên vị, Sơn bắt đầu tìm. Khán phòng nhỏ thôi, nhưng đâu phải dễ tìm. Sơn thắc thỏm, loay hoay với chiếc ghế chân sắt cao cho tới khi vở kịch bắt đầu mà vẫn không thấy Lý.

Nội dung kịch loay hoay quanh đôi vợ chồng trẻ. Một đêm nọ, người chồng đi làm về rất khuya. Trên đường về vì vội vã, anh ta đã đụng chết một công nhân vệ sinh. Vì không ai nhìn thấy nên anh ta đã phóng xe chạy thẳng về nhà và kể cho vợ nghe.

Người vợ khuyên chồng nên ra thú tội, nhưng anh ta không đồng ý, cho đến khi phát hiện chiếc xe anh ta gây tai nạn đã bị rơi mất bản số, anh ta mới cuống lên bắt vợ đi tìm giữa đêm khuya vắng ngắt.

Thương chồng, người vợ đã làm theo ý chồng. Trên đường đi, chị gặp người công nhân vệ sinh, ông ta chỉ bị trầy trụa chứ không chết như người chồng tưởng. Ông ta đã nhặt được cái biển số xe và đã trả lại cho người vợ. Trên đường về, người vợ đã loé ra một ý tưởng để thử xem chồng mình là người thế nào. Thay vì nói sự thật, chị lại bảo là không tìm được bản số xe và lần nữa khuyên chồng nên đi khai báo. Ai ngờ người chồng nhất định không chịu. Anh ta đưa ra bao nhiêu là lý do để thoái thác... tất cả các lý do đó đều là vì bản thân anh ta. Anh ta bắt vợ nhận tội thay, người vợ không

chịu, anh ta tráo trở bảo sẽ làm chứng, sẽ tố cáo người vợ là người gây tai nạn chết người rồi bỏ trốn.

Màn kịch đã lên tới đỉnh cao trào, tới chỗ không còn gì để mất thì người vợ mới lật ngửa bài, chỉ cho chồng biết sự thật là vừa rồi là chị đã đùa chơi chớ thật sự người công nhân vệ sinh không chết, ông ta đã trả lại cái bản số xe... Người chồng xin lỗi vợ, anh ta xin vợ tha thứ, xin vợ bỏ qua những gì mình đã nói, hai người sẽ tiếp tục sống hạnh phúc bên nhau với đứa con trong bụng.

Chị vợ đã tha thứ cho chồng, hai người lại tiếp tục cuộc sống chung, nhưng những tháng ngày sắp tới chắc chắn không còn là những tháng ngày tràn trề hạnh phúc nữa.

Vở kịch khép lại, nặng nề, ray rứt, Sơn cũng nặng nề leo từ cái ghế cao xuống đất rồi lơ ngơ theo dòng người ra ngoài.

Cái cõi tình trong vở kịch mang tên "Cõi tình" ấy mới đáng sợ làm sao. Rồi suốt phần đời còn lại, người phụ nữ ấy sẽ sống thế nào cạnh người chồng đầu ấp tay gối với mình? Một người chồng mà chị biết rất rõ là rất xấu xa, đê tiện.

Sơn khẽ thở dài khi nghĩ tới Ngân, dù biết mọi sự so sánh đều khập khiễng, nhưng anh vẫn có sự so sánh và rút ra quyết định của riêng mình. Anh không bao giờ tiếp tục sống với người anh đã nhìn rõ bản chất và chân tướng xấu xa, cho dù sống là vì con. Người phụ nữ ấy thật sai lầm khi để con mình sống với một ông bố như thế.

Đây chỉ là kịch, ngoài đời làm gì có chuyện éo le đến như vậy! Sơn bước xuống nấc thang cuối cùng và ngay lúc đó, anh thấy Thiên Lý.

Cô vẫn đơn giản trong chiếc áo sơ mi hồng nhạt và chiếc quần tây màu nâu, nhưng giữa bon chen người, cô vẫn nổi bật trong mắt nhìn sừng sờ của Sơn.

Kê bên Lý vẫn là người đàn ông đó. Anh ta để cô đứng chờ rồi đi lấy xe. Sơn cũng vội đi lấy xe. Anh nhất định sẽ theo hai người để xem nhà ở đâu. Lý và anh chàng của cô cho xe chạy chậm, cô ngồi e ấp phía sau như những cặp đang yêu say đắm, kiểu ngày xưa Sơn và Ngân từng như vậy.

Họ ngừng lại quán hủ tiếu Nam Vang, Sơn đành đứng chờ ngoài gốc me tây như một tay xe ôm chờ khách. Anh theo họ để làm gì? Sơn không trả lời được. Có thể là anh muốn tận mắt thấy ngôi nhà hạnh phúc của Lý cũng nên.

Rồi hai người hạnh phúc ấy cũng ăn xong, Sơn lại... rề rề xe phía sau họ. Anh vờ chạy xe qua luôn khi hai người đã dừng lại trước một ngôi nhà có cổng rào, có khoảng sân nhỏ phía trước.

Sơn lại tấp xe vào một gốc cây và nhìn, anh lăm bắm số nhà cho thuộc rồi mới chạy đi.

Gã ấy và Lý ở chung nhà. Người ra mở cổng là một phụ nữ có tuổi. Đó đúng là một gia đình rồi, và Sơn hãy thôi nghĩ tới Thiên Lý. Trong đầu anh lại vang vang câu hát rất cũ:

"Nghìn trùng xa cách, người cuối chân trời, đường dài hạnh phúc cầu chúc cho người..."

Người không xa nghìn trùng, nhưng còn hơn là xa nghìn trùng.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 11 -

Sơn ngậm ngùi trở về nhà. Con bé Hường ra mở cổng cho anh với giọng thì thào như sợ ai đó nghe.

- Mẹ Ngân đang ở trong nhà.

Sơn khựng lại, cúi kính:

- Cô ấy tới làm gì?

- Cháu không biết, nhưng chắc là muốn gặp cậu rồi.

Sơn lăm bằm:

- Diên!

Con bé Hường tròn mắt:

- Sao lại mắng cháu?

Sơn làm thinh, anh lên lầu đẩy cửa phòng bé Phước và thấy Ngân đang nằm kế thằng bé.

Ngân nhồm dậy, cô đưa tay lên môi ra dấu im lặng, rồi rón rén bước xuống giường.

Giọng ngọt như hồi mới yêu nhau, Ngân nói:

- Em vừa dỗ con ngủ.

Sơn bỏ ra ban công đốt thuốc. Ngân đi theo bằng những bước nhẹ tênh. Cô khoe:

- Em kể chuyện, con thích nghe lắm!

Sơn nhếch mép:

- Vậy sao! Coi chừng lát nữa trời mưa đó.

Ngân tỉnh queo:

- Anh cứ tha hồ mai mĩ. Em không sao đâu.

Sơn khó chịu:

- Em đang bày trò gì vậy?

Ngân so vai:

- Có trò gì đâu. Chúng ta vẫn còn là vợ chồng. Em muốn bên cạnh anh và con.

Sơn khó chịu:

- Nhưng tôi không muốn. Em về ngay đi.

Ngân cười nhẹ:

- Sao lại gắt gỏng thế? Trước đây anh đâu hề nặng lời với em.

Sơn nhún vai:

- Vì em bây giờ và em ngày xưa khác nhau quá xa. Càng ngày tôi càng nhận ra giữa chúng ta chẳng còn gì chung hết, nhất là sau cái hôm em bảo tôi hãy mang thằng Phước đi càng nhanh càng tốt... Cha con tôi đã đi rồi, em còn muốn gì nữa mà níu kéo?

Kim Ngân tròn mắt:

- Em nói với anh hồi sáng rồi, em đã nghĩ lại, em vẫn cần anh và con. Hôm đó, vì bức bối nên em lỡ lời.

Sơn lắc đầu:

- Em luôn uốn lưỡi bảy lần trước khi nói. Em không lỡ lời. Tôi quá hiểu

em mà. Em phải có mục đích nào đó khi hạ mình bảo cần tôi và con. Em làm việc gì cũng có mục đích.

Ngân kêu lên:

- Mục đích gì cơ chứ? Tới từng tuổi này rồi, em muốn có một gia đình êm ấm như những phụ nữ khác.

Sơn đành giọng:

- Tôi không tin. Tôi không tin em từ bỏ quyền lực, danh vọng để chọn cuộc sống gia đình với đứa con không do em mang nặng đẻ đau.

Ngân liêm môi:

- Đành rằng bé Phước không do em sinh ra, nhưng em đâu có lỗi khi không thể sanh con cho anh. Đâu phụ nữ nào muốn mình vô sinh.

Sơn cười khẩy:

- Em có lỗi ở chỗ em không hề muốn có con. Đúng không?

Ngân hơi ấp úng:

- Anh nói vậy là ý gì? Không phải em đã điều trị vô sinh cả mấy năm ròng đó à?

Sơn hỏi tới:

- Tại sao em bị vô sinh?

- Anh hỏi lạ chưa? Làm sao em biết...

Sơn gần:

- Em nghĩ tôi có thể quay về sống với một người dối trá như em hả?

Mắt long lên phần uất, Sơn nói tiếp:

- Em đã tự ý bỏ bao nhiêu đứa con mà tôi không biết? Hừ! Em thật là độc ác.

Quá bất ngờ vì những lời kết tội đột ngột của Sơn, Kim Ngân ngồi im. Rồi ngay tức khắc, cô tự bào chữa:

- Lúc đó, em còn trẻ người non dạ...

Sơn xua tay:

- Em không làm chuyện đó một lần, mỗi lần làm em đều có lý do... Tôi không muốn kể ra đây vì tôi ghê sợ.

Ngân có cảm giác bị hạ đo ván. Cô thăm rửa bác sĩ Thuận, bà ta đúng là nhiều chuyện. Mà có đúng bác sĩ Thuận nhiều chuyện không, hay con mụ Hạnh đâm bị thóc, thọc bị gạo? Nhắc tới bác sĩ Hạnh, Ngân lại sôi máu. Cô nhìn Sơn:

- Anh tin người ngoài hơn tin em. Chị Hạnh lúc nào chả muốn mình bỏ nhau.

- Chị Hạnh không can dự vào chuyện này, đừng lôi chị ấy vào.

Ngân nhếch mép:

- Không có bà Hạnh làm quân sư, anh làm sao có được thằng Phước. Anh không tha thứ cho em để chúng ta lại là một gia đình đầm ấm, chỉ vì anh

nghe những lời ton hót của bà Hạnh.

Sơn quắc mắt:

- Em không bao giờ nhận phần lỗi về mình. Tôi chán ngấy khi nghe em phân bua, biện bạch rồi. Chúng ta không thể là một gia đình đầm ấm nữa. Hãy để tôi yên với thằng bé!

Kim Ngân nhíp tay lên ban công:

- Anh muốn nói tới ly dị à?

Sơn liếm môi:

- Em sẽ không còn trách nhiệm, bổn phận gì với cha con tôi hết. Em tự do làm theo ý mình. Như vậy tốt cho cả hai.

- Còn tài sản thì sao?

Sơn nói ngay:

- Nhà cửa, xe cộ, em được toàn quyền.

Kim Ngân gật gù:

- Anh quyết định nhanh thế sao? Hừ! Rõ ràng anh đã có chủ định. Anh muốn bỏ tôi để rước mẹ thằng Phước về chứ gì? Không dễ vậy đâu.

- Em giỏi tưởng tượng quá. Tôi không phải người làm gì cũng có mục đích như em.

Ngân thách thức:

- Đừng làm bộ thanh cao. Tôi không ly dị đâu, và pháp luật sẽ đứng về phía tôi. Giờ tôi về đây.

Sơn đập mạnh tay xuống thanh sắt ban công, anh luôn luôn thua Ngân vì sự ích kỷ và trơ tráo. Bữa nay cũng vậy, nhưng Sơn đã cương quyết, anh không thể tiếp tục sống với người vừa bị anh tháo rơi chiếc mặt nạ.

Thiên Lý sững sờ khi thấy người bước vào Trung tâm Tư vấn là Sơn. Cô cuống quýt đứng lên rồi chạy nhanh ra sau để mặc Mai Nhiên ở lại.

Vào nhà vệ sinh, Lý hồn hên thờ rồi nhìn gương mặt tái xanh của mình trong gương. Trời ơi! Lẽ nào bác sĩ Hạnh cho Sơn biết chỗ Lý đang làm việc?

Chắc không phải đâu. Bác sĩ Hạnh là bạn chị Thương, biết đâu Sơn và chị ấy cũng là chỗ quen biết, anh tới đây vì muốn được tư vấn về chuyện du học cho ai đó. Mà tại sao Lý lại sợ chớ? Sơn phải ngại gặp cô mới đúng.

Nhưng dù sao chẳng nữa, tránh mặt nhau vẫn hay hơn.

Đầu Lý quay mòng mòng những câu hỏi, những giải thích, những lo lắng rồi những trấn an chẳng đâu vào đâu...

Có tiếng gõ cửa rồi giọng Mai Nhiên chát chúa làm Lý giật mình:

- Có người muốn gặp kia? Đừng lánh việc nữa!

Thiên Lý liếm môi:

- Ai muốn gặp tao vậy?

- Thằng cha nào lạ hoắc, không biết phải khách hàng không. Mày ra xem đi.

Thiên Lý lại nhìn vào gương, cô vuốt lại tóc, sửa lại bầu áo cho ngay ngắn rồi hít vào một hơi thật dài.

Tránh mặt một lần chứ đâu thể tránh nhau cả đời, thôi thì cứ tự nhiên như hai người bạn cũ, thăm hỏi vài câu cho lòng bớt nặng, cho những giấc ngủ không ngập tràn huyễn mộng nữa.

Ra tới nơi, Lý thấy Sơn ngồi ở xa lộng, nơi dành để tiếp khách hàng. Cô bước tới thật nhẹ mà nghe tim muốn rơi ra ngoài.

Sơn đứng dậy như đón Lý, giọng anh xúc động:

- Chào Lý!

Cô run run:

- Vâng! Anh... anh vẫn khỏe chứ?

Sơn gật đầu. Hai người rơi vào hố sâu im lặng. Sơn trầm tư nhìn Thiên Lý, lâu lắm, cô mới nghe anh nói:

- Lý không khác trước đây chút nào. Vẫn y như trong tâm thức của tôi.

Lý chớp mi, cô bắt gặp ánh mắt tò mò của Mai Nhiên, con bé đang đông tai nghe xem cô và Sơn nói gì. Nó là chúa tò mò, giờ đây sự tò mò của nó còn nhân đôi nhân ba. Nhiên muốn biết nhiều chuyện về Lý để nó còn thù dệt, đặt điều thêm khi kể lại với Lâm.

Lâu rồi, nó và Lý đã qua rồi những ngày thân ái, Nhiên sẵn sàng bơi đến Lý để có được một chỗ trong tim của Lâm, bởi vậy với nó, Lý phải hết sức cảnh giác.

Cô cao giọng:

- Anh cần tư vấn về lãnh vực nào ạ?

Sơn tối sầm mắt, anh nói ngay:

- Anh muốn gặp em.

Lý thắc thỏm:

- Có chuyện gì không anh? Đây là nơi làm việc, mong anh hiểu cho.

Sơn nhìn cô:

- Hết giờ làm việc, anh chờ em ở quán "Sông trăng".

Thiên Lý nhỏ nhẹ:

- Chúng ta không thể vi phạm hợp đồng.

Sơn lắc đầu:

- Anh không tin em nguyên tắc đến mức vô cảm như vậy.

Thiên Lý nuốt nước bọt:

- Em không thể làm khác được.

Sơn nhỏ nhẹ nhưng dứt khoát:

- Anh vẫn chờ em ở quán "Sông trăng", bắt đầu từ năm giờ chiều. Anh đi đây!

Mai Nhiên nhìn theo Sơn rồi nhìn Lý:

- Ông ta hỏi gì mà mới hai, ba câu đã đi rồi? Không phải mày đuổi khách

chứ?

Thiên Lý cúi kính:

- Tao đuổi khách đó, rồi sao?

Nhiên kêu lên:

- Ngon quá há! Từ ngày được Lâm để mắt tới giờ, tao thấy mày có khác. Đừng chảnh quá, khó ưa lắm. Tao cũng cố chịu khó để coi rồi mày và Lâm đến đâu. Hừ! Đừng tưởng bở. Bác Bạch kén chọn lắm, mày không có cửa vào nhà đó đâu. Học xong Thạc sĩ, Lâm sẽ về quê, mày nhắm đủ sức giữ chân anh lại đất Sài Gòn này không?

Thiên Lý nhìn Nhiên:

- Đó là chuyện của tao và Lâm, mày quan tâm làm gì?

Mai Nhiên mỉa mai:

- Chà! Mày đã là của Lâm rồi à? Thảo nào dạo này hết nằm mơ thấy đàn ông rồi.

Mặt Lý nóng bừng bừng, cô mím môi lại. Một sự nhin, chín sự lạnh, mặc kệ Nhiên nói gì thì nói, Lý cắm cúi đọc chương trình du học cô vừa nhận được trong kế hoạch quảng cáo hệ thống các trường đại học ở Úc.

Đọc là đọc thế thôi chứ Lý chả hiểu chút nào. Đầu óc cô quay tròn vì Sơn. Anh tìm cô để làm chi nhi? Dường như Sơn vẫn có nghĩ tới Lý như Lý vẫn nghĩ tới anh. Ánh mắt Sơn đã nói lên điều đó, ánh mắt ấy đang thiêu cháy tim cô.

Lý vẫn muốn biết tin tức của anh, bây giờ đã có dịp, cô lại thấy sợ. Nỗi sợ lớn đang lấn áp cả tâm trí cô là nỗi sợ chính bản thân mình. Mỗi tình vòn vẹn một thoáng đã qua mấy năm dài lẽ nào vẫn còn nguyên trong tim Lý? Điện thoại reo, Lý giật mình nhưng không nhấc máy. Nhiên thùng thình bước tới chỗ để máy và nhấc ống nghe lên.

Nhiên nhào nhoẹt "alô" rồi bảo:

- Chị Thiên Hương gọi mày kìa.

Lý hốt hoảng bật dậy, cô hỏi hả:

- Mẹ có chuyện gì hả?

Hương ngập ngừng:

- Mẹ bình thường, chị muốn nói chuyện khác với em. Nói bây giờ có tiện không?

Thiên Lý liêm môi:

- Có quan trọng không?

- Quan trọng.

- Cứ nói đi. Em nghe đây.

- Ba đi tìm mẹ và chị em mình.

Tại Lý ù lên, cô hỏi lại:

- Ai cơ?

- Ba... ba của mình...

Giọng Lý đành lại:

- Em không biết người đó. Chị đừng nói nữa. Nếu mẹ khoẻ thì tốt. Em ngừng đây. Đừng bao giờ gọi điện để nói với em về ông ta, cũng như đừng bao giờ cho ông ta địa chỉ của em.

Ngồi phịch xuống ghế, Lý cố nuốt nỗi ghen đang ùn ùn dâng lên trong cổ. Cô căm ghét ba mình, người cô không thể hình dung được dù chỉ là gương mặt. Ông bỏ mẹ con cô đi có hai chục năm hơn, giờ lại tìm về để làm gì?

Mai Nhiên tò mò:

- Chị Hương hỏi ai vậy?

Thiên Lý nhún vai:

- Người quen nào của bạn chỉ mà tao không biết.

Nhiên bấu môi:

- Nếu vậy đâu cần thù người ra thế.

Thiên Lý làm thinh, dù cô đang muốn hét thật to để vơi bớt những nhọc nhằn đè nặng khiến tim cô muốn đập không nổi.

Trong vòng có mười mấy hai mươi phút, Lý vừa gặp lại Sơn, vừa nhận được tin của ba mình. Cô không sao tin được cuộc sống lại có những bất ngờ như vậy dành cho mình. Lý chợt cười chua chát, giữa Sơn và ba cô giống như trong một vòng tròn số mệnh. Nếu ông không bỏ mẹ con cô, thì cuộc sống của Lý đã khác rồi. Ít ra cô không phải hy sinh cả đời con gái để lấy một món tiền rất lớn và không phải gặp Sơn trong hoàn cảnh hết sức éo le. Nếu có cha, cô đã là người khác. Nhưng khổ nỗi, cô không có cha nên đã gặp Sơn.

Lý không hiểu sao vừa rồi cô lại phản ứng như thế với chị Thiên Hương?

Lẽ ra cô nên bình tĩnh để nghe hết, xem ba cô muốn gì ở mẹ và chị em cô.

Chị Hương gọi điện lên chắc chắn có nhiều điều muốn nói, giờ Lý muốn gọi về hỏi cũng khó, vì nhà mẹ cô không có điện thoại.

Đầu óc Lý rối lên, cô nhớ tới cuộc hẹn đơn phương của Sơn chiều nay.

Có nên đi tới đó không? Nếu đi, cô sẽ được trả lời rất nhiều câu hỏi. Nhờ những giải đáp đó, tâm hồn cô biết đâu sẽ thanh thản hơn.

Tối nay, cô có giờ dạy kèm bé Na. Nếu tới chỗ hẹn, cô phải nghỉ dạy, cô phải bịa ra lý do nào đó. Cũng đơn giản thôi, sao cô mãi do dự? Cô sợ bà Hạnh biết cuộc hò hẹn này chứ gì? Ồi chao! Nhắc tới Sơn, Thiên Lý sợ đủ thứ. Nếu vượt qua được nỗi sợ hãi, người ta sẽ mãi mãi sống yên bình. Gặp Sơn một lần này thôi, cô sẽ yên bình cho đến hết đời.

Mai Nhiên bỗng nói:

- Tuần sau, nhà Lâm có đám giỗ. Mà về Gò Công chơi một chuyến cho biết dòng họ Phạm của Lâm to cỡ nào.

Thiên Lý ậm ự:

- Tao đâu có thời gian.

Nhiên nhướn mày:

- Phải vậy không? Hay là không được mời, hoặc là không dám xuống? Mà cũng đúng thôi. Lâm là cậu út, dòng họ Phạm đang nóng ruột chờ ngày cậu út đưa nàng về dinh. Mày chưa đủ tiêu chuẩn để theo ảnh về dinh ra mắt họ hàng đâu.

Thiên Lý mỉa mai:

- Chắc mày đủ tiêu chuẩn. Vậy sao ở cạnh nhà Lâm bao nhiêu năm, mày vẫn không là gì của ảnh hết vậy?

Mai Nhiên thần nhiên:

- Chưa chớ đâu phải là không.

Thiên Lý hạ giọng:

- Nói thật, tao và anh Lâm chỉ là bạn. Không hiểu sao mày cứ thích phóng đại sự việc lên rồi chua chát với tao.

Nhiên cười khẩy:

- Chỉ là bạn? Mày tưởng tao là con nít chắc? Bạn gì mà mắt đầy đưa, môi nũng nịu. Mày biết tao quen Lâm mấy năm dài, nhưng mày lại cướp ảnh trên tay tao.

Thiên Lý lắc đầu:

- Mày lại quá lời rồi. Lâm không phải là món đồ để ai muốn cướp cũng được. Anh ấy thích ai là do ảnh chọn. Nếu mày cứ khăng khăng suy nghĩ Lâm là của mày, anh ấy không yêu mày vì bị người khác cướp thì mày còn khổ dài dài.

Nhiên nạt:

- Đừng lên giọng dạy đời.

Thiên Lý bực giọng:

- Mày đừng mang Lâm ra để kiểm chuyện với tao nữa. Từ giờ trở đi, tao không nhìn đâu. Chẳng hay ho gì chuyện hai đứa bạn trở mặt với nhau vì một người đàn ông.

Mai Nhiên trơ tráo:

- Nói nghe hay lắm. Nếu mày vì bạn thì hãy dang xa Lâm ra.

Lý phân bua:

- Tao từng làm thế, nhưng Lâm có buông tha đâu? Chẳng lẽ đó là lỗi của tao?

Nhiên lạnh lùng buông từng tiếng:

- Mày nên biến khỏi ngôi nhà của bác Hạc, tìm chỗ trọ khác đi.

Thiên Lý ghen lời:

- Mày... mày thật quá đáng.

Nhiên thần nhiên:

- Cờ nào tao cũng thua mày.

Lý tức muốn khóc, cô đứng lên đi vào toa-lét. Cô không ngờ đến nước này, Mai Nhiên đã cạn tàu ráo máng như thế. Cô khó lòng tiếp tục sống chung, thậm chí làm việc chung cũng khó. Khoảng thời gian gần đây, Nhiên luôn hạnh ngộ với Lý, nó tính toán từng chút, hơn thua từng chút khiến cô đau đầu. Chị Thương cũng đã thấy điều đó, nhưng chị không nói gì hết.

Từ khi Nhiên xin chị Thương để đưa mẹ Lâm đi khám mắt, Lý thấy chị ấy rất dè chừng Nhiên, còn nó thì tự đắc mỗi khi làm sai chuyện gì đó, chị Thương chỉ im lặng chứ không mắng nó như trước.

Lý đoán chắc bà Bạch đã kể chuyện gia đình chị Thương, rồi đưa ra lý do vì sao bà không ưng chị ấy làm dâu con cho Nhiên nghe. Chính vì vậy nên dạo này nó hay ca tụng rằng họ Phạm của Lâm là một họ lớn ở Gò Công, dòng họ này cũng thuộc hàng danh gia vọng tộc nên muốn làm dâu, làm rể họ Phạm không phải chuyện dễ. Thiên Lý nhếch môi. Cô quá biết phận mình nên dù có cảm tình với Lâm, cô cũng biết đâu là ngưỡng cửa để tự kiểm chế bản thân. Cô sống với chị và mẹ từ bé đã thiếu tình thương của một người cha, khi tới tuổi vào đời lại đến với Sơn trong một hợp đồng y như một hợp đồng mua bán. Cô sẽ sinh con cho anh để đổi lấy một món tiền lớn đến mức cả đời Lý nằm mơ cũng không dám mơ được.

Qua một tháng sống như vợ chồng với Sơn ở một vùng biển, Thiên Lý ngộ nhận đó là tình yêu, để khi chia tay và biết chắc không bao giờ được gặp lại nhau, Lý đã ôm nỗi nhớ nhung chất ngất người đàn ông đầu tiên của mình. Nỗi nhớ không hề vơi. Nó cứ một ngày một lớn lên theo giọt máu trong bụng Lý. Cô đã cho Sơn một đứa con mà cô không được quyền biết nó là trai hay gái.

Mang nặng chín tháng mười ngày rồi đau đớn sinh con, Lý chỉ nghe đứa bé khóc mà không được nhìn mặt một lần.

Cho tới bây giờ, trong mơ thì thoảng Lý vẫn thấy mình bế một đứa bé không rõ mặt. Đứa bé khóc không dứt và cô cũng khóc, nước mắt Lý ướt đầm cả gối khi tỉnh giấc. Đứa bé là giấc mơ Lý không bao giờ hé môi với bất cứ ai. Nó luôn là nỗi ám ảnh của Lý. Nó và Sơn là một phần cuộc đời cô, làm sao Lý có thể quên được, cô chỉ không dám nhớ đến để khỏi đau lòng thôi.

Nhìn vào gương, Thiên Lý trấn tĩnh lại. Cô không thể dối chính mình, cô rất mến Lâm, anh đang là chỗ dựa tinh thần của cô, là người cô có thể tựa đầu vào vai để khóc, nhưng nếu bảo anh là người cô yêu thì chưa phải.

Bên Lâm, Thiên Lý chỉ thấy mình được an ủi, được quan tâm và cô cảm động đón nhận tình cảm ấy một cách nhẹ nhàng. Trái lại, khi nghĩ tới Sơn, trái tim cô lại bùng lên ngọn lửa đam say da diết. Lý biết người ta gọi ngọn lửa ấy là lửa tình. Lửa ấy chỉ cháy trong tim những kẻ đang yêu điên cuồng. Lý không sợ ngọn lửa ấy, cô sẵn lòng tự cháy để được yêu một lần rồi tất cả sẽ trở thành tro...

Nước mắt Lý âm thầm rơi xuống mặt. Ngọn lửa âm ỉ lâu nay trong tim Lý đang bùng lên và cô biết mình rất sẵn lòng bốc cháy.

Lau nước mắt, Lý trở ra với chồng hồ sơ trước mặt. Mai Nhiên thấy tờ báo xuống bàn, giọng băng quơ:

- Lại một công ty tư vấn du học lừa đảo, không khéo trung tâm của mình cũng dẹp tiệm vì bị vạ lây mất. Thời buổi này, thiên hạ lừa nhau kinh quá! Có lẽ mình nên tìm một chỗ làm khác chớ ở đây vừa buồn, vừa chán vừa khó chịu vì cứ phải gặp mặt một đứa phản bạn.

Thiên Lý vờ như không nghe Nhiên nói gì. Cô kiểm tra xong hồ sơ và mang vào phòng giám đốc Thương và xin phép về sớm.

Bà Thương cười cười:

- Có hẹn với Lâm à?

Lý vội lắc đầu:

- Dạ không... Em có chút việc riêng.

- Vậy thì đi đi.

Lý thở phào nhẹ nhõm. Cô về nhà, tắm gội, thay bộ quần áo đẹp nhất của mình trước sự ngạc nhiên của bà Hạc.

Nheo mắt nhìn cô, bà hỏi:

- Này! Con đi chơi với Lâm à?

Thiên Lý liếm môi:

- Dạ không.

Rồi cô nói dối:

- Con dự sinh nhật cô bé học trò con dạy kèm.

- Ra là vậy! Bác cứ tưởng... Mà hai đứa sao rồi?

Lý nhỏ nhẹ:

- Anh Lâm xem con như em gái, với con vậy là tốt lắm rồi.

- Em gái thì có gì đáng nói, bác thấy nó thích con thì đúng hơn.

Lý lảng đi:

- Con phải đi kéo trễ giờ. Bác đóng cổng hộ con.

Bà Hạc vẫn chưa chịu ngừng:

- Mẹ Lâm cũng thích con lắm. Chị ấy ít khi khen ai, nhưng hôm đó đã không tiếc lời khen con.

Thiên Lý buột miệng:

- Nhưng phải xem con và anh có duyên không đã. Con không dám trèo cao đâu.

Bà Hạc chủ quan:

- Sao lại không? Chẳng phải hai đứa "hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" đó sao? Để bác nói vào với mẹ thằng Lâm, chắc hai đứa thế nào cũng thành đôi. Tuần sau nhà Lâm có đám giỗ, bác sẽ đưa cháu về Gò Công chơi một chuyến.

Thiên Lý nói ngay:

- Tuần sau cháu phải về Cai Lậy. Lúc này chị cháu mới điện thoại lên, nên chắc cháu không đi được.

- Ủng hông! Thôi, để dịp khác vậy.

Lý thở phào khi bà Hạc đóng cổng lại, cô gọi xe ôm để đến quán "Sông trắng".

Đã hơn năm giờ rồi, Lý đứng tần ngần trước quán. Cũng may quán này gần chỗ cô làm, nếu không Lý cũng chẳng biết nó ở đâu mà lần.

Lúc Thiên Lý còn ngỡ ngác như nhà quê lên tỉnh thì Sơn từ trong đẩy cửa bước ra.

Anh tự nhiên bảo:

- Vào đây với anh!

Chân Lý như rú lại, cô để anh nắm tay đưa mình đi.

Sơn kéo ghế cho Lý, hai người ngồi đối diện và rơi vào im lặng.

Thời gian trôi qua dường như rất chậm. Phải lâu lắm, Lý mới mở miệng hỏi:

- Anh cần gì ở em?

Không trả lời Lý, Sơn lại hỏi ngược:

- Em không mong gặp anh sao?

Thiên Lý lắc đầu và cảm thấy mình run rẩy vì ánh mắt Sơn.

Anh da diết:

- Tại sao vậy?

Lý cụp mắt xuống:

- Em sợ...

- Sợ anh à?

Thiên Lý mím môi không trả lời. Ký ức về một vùng biển có gió thổi lồng lộng qua cửa sổ khiến tấm drap trải giường được phủ cầu thả bông lên như những đợt sóng lại hiện ra trong cô. Nơi đó, trong căn phòng đơn sơ, lần đầu tiên Lý nhận một nụ hôn. Nơi đó, gió cũng có vị mặn của biển nên nụ hôn đầu của Lý cũng có vị mặn. Nụ hôn ấy không bắt đầu từ một tình yêu, nhưng không ngờ nó đủ sức trói đời cô vào Sơn đến tận bây giờ.

Sơn nói bằng giọng thật trầm:

- Hôm đó gặp lại em, anh về không ngủ được. Thấy cạnh em có một người đàn ông, anh mừng cho em, rồi sau đó cứ thắc thỏm mãi với biết bao nhiêu là câu hỏi. Thật ra em sống như thế nào? Có hạnh phúc không sau những gì em đã mang đến cho anh?

Thiên Lý lắp lửng:

- Anh không phải lo cho em. Em sống được.

- Anh ta rất yêu em, đúng không?

- Vâng! Thế còn anh? Gia đình anh chắc rất hạnh phúc với đứa bé? Đã rất

rất nhiều đêm, em luôn chập chờn với những giấc mơ về đứa bé. Nó như thế nào? Em có thể biết được không?

Mắt Sơn chột bùng lên tia âm áp:

- Nó rất đáng yêu.

Rồi lấy điện thoại ra, anh nhắn hình bé Phước cho Lý xem.

Cô chăm chú nhìn, giọng bồi hồi:

- Nó là con trai à?

Sơn ngạc nhiên:

- Ừa! Em không biết sao?

Lý lắc đầu:

- Người ta không cho em biết, ngay việc được nhìn mặt con, em cũng không có quyền.

Thiên Lý xúc động đến nghẹn lời:

- Nó đẹp quá!

Sơn thì thầm:

- Là con trai, nhưng nó có nhiều nét giống em.

Lý vẫn không rời mắt khỏi hình bé Phước:

- Em lại thấy nó giống anh, nhất là cái sống mũi cao. Suốt thời gian ở biển, người ta bảo em phải luôn nhớ tới anh để sinh con giống cha, và em đã cố làm thế, nên nó rất giống anh.

Sơn buột miệng:

- Là con, nó phải giống cả cha lẫn mẹ.

Thiên Lý chực khóc:

- Anh nói thế tội nghiệp em. Em được trả tiền để sinh ra nó, nhưng em không có quyền làm mẹ.

Sơn nảo lòng trước đôi mắt rướm lệ của Lý:

- Anh xin lỗi...

Thiên Lý chớp mi:

- Chị ấy yêu nó lắm, phải không?

Sơn im lặng. Anh nhỏ nhẹ:

- Em uống nước đi. Hồi ở biển, em rất thích uống nước dừa tươi. Anh vẫn nhớ, nhưng ở quán này, chỉ có nước cam tươi.

Lý nuốt tiếng thở dài:

- Anh nhớ những thứ con con ấy làm chi cho nặng lòng.

- Anh muốn quên lắm chứ, khổ nỗi anh không phải người vô tình. Hơn nữa, bé Phước luôn gọi cho anh hình ảnh em. Dù chúng ta chỉ sống với nhau một tháng, nhưng anh đã không thể quên.

Lý bảo:

- Như vậy là không công bằng đối với chị ấy.

- Anh không hề phản bội vợ, nhưng trong một góc sâu thẳm rất riêng của tim

anh, em vẫn tồn tại vì em là một phần đời của cha con anh.

- Cám ơn anh đã nhớ tới em. Thế là đủ lắm rồi. Em sẽ rất thanh thản trước những ngày tháng sắp tới. Chỉ mong anh thỉnh thoảng cho em biết những thông tin về bé Phước.

Sơn gật đầu. Anh bắt đầu nói về đứa con của anh và cô. Càng nói, anh càng thấy mình không thể quên Thiên Lý. Anh đau đớn vì đã gặp lại cô quá trễ.

Sơn không nén được khát khao:

- Thỉnh thoảng, chúng ta gặp nhau như những người bạn, được không Lý?

Thiên Lý cương quyết:

- Không nên. Chúng ta ai cũng có cuộc sống riêng, giữa chúng ta không là gì cả. Trước đây đã thế, sau này cũng vậy.

Sơn ngồi bất động trên ghế. Anh thấy mình đã đưa ra một đề nghị hết sức lỗ bịch. Biết Lý đã có hạnh phúc riêng, vậy mà anh ích kỷ chỉ nghĩ tới mình.

Anh muốn hẹn hò với Lý, vậy khác nào xúi cô và mình ngoại tình.

Anh và Ngân đang bất đồng sâu sắc, hai người đang sống ly thân, anh đâu thể vì thế mà tìm đến với Thiên Lý bất chấp hạnh phúc của riêng cô. Anh tham lam đến thế là cùng.

Thiên Lý nhìn Sơn. Dường như anh đang tuyệt vọng vì những lời cứng rắn của cô. Nhưng Lý đâu thể làm khác cho dù cô rất muốn thỉnh thoảng được gặp anh.

Lý chợt thắc mắc:

- Sao anh biết chỗ em làm?

Sơn lơ lửng:

- Tình cờ biết địa chỉ em ở, anh lần ra số điện thoại và gọi tới hỏi thăm. Chủ nhà cho anh địa chỉ nơi em làm.

Lý hỏi tới:

- Tình cờ nào đưa đẩy anh tới địa chỉ của em vậy?

Sơn ậm ừ:

- Anh tình cờ đi xem kịch, tình cờ thấy em và anh chàng của em, tình cờ anh về chung đường...

Thiên Lý kêu lên:

- Anh đi theo em à?

Sơn thở dài:

- Ma đưa lối quỷ dẫn đường, anh còn biết đi đâu khác khi đang mong mỗi gặp lại em.

Lý xốn xang trong lòng, cô uống một ngụm nhỏ nước, nhưng có cảm giác khô đắng trong miệng.

Giọng Sơn vang lên từ cõi xa nào đó:

- Anh luôn tin sẽ gặp lại em. Giữa chúng ta như có một định mệnh.

Lý gượng cười:

- Em luôn nhớ chúng ta có hai cuộc đời với hai thực tại. Thực tại của em tầm thường, cay đắng với nhiều giới hạn em không thể vượt qua. Thực tại của anh là một gia đình ấm êm hạnh phúc anh phải giữ lấy điều thiêng liêng này.

Sơn hỏi:

- Em không muốn gặp con sao?

Thiên Lý khó nhọc lắc đầu. Cô chỉ muốn khóc vì câu hỏi của Sơn.

Trần tĩnh lại, cô nói:

- Em chỉ muốn nghe anh kể về nó, em sợ gặp con rồi, em chịu không nổi.

Sơn tự trách:

- Anh đúng là hời hợt khi hỏi như vậy. Anh hứa thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại để kể về con cho em nghe.

Thiên Lý ngập ngừng:

- Có lẽ, em xin phép về.

Sơn nhìn cô:

- Trước khi về hãy trả lời anh một câu.

- Vâng!

- Em vẫn chưa lập gia đình phải không?

Thiên Lý ấp úng nói dối:

- Em sắp... rồi. Đợi anh ấy lấy bằng Thạc sĩ là cưới. Có lẽ là sang năm.

Sơn nói:

- Chúc mừng em! Anh sẽ đưa em về.

- Dạ, không cần đâu. Anh đừng làm em khó xử.

Dứt lời, cô đứng lên, Sơn cũng đứng lên và bất ngờ nắm tay cô siết mạnh.

Thiên Lý không đủ sức đẩy tay Sơn ra. Trong tích tắc thoáng qua của đời người, Lý chợt dấy lên một ước muốn điên rồ: được ở cạnh Sơn mãi mãi.

Dĩ nhiên điều đó là không thể, Lý mím môi quay đi, tay Sơn vượt khỏi tay cô, Lý bước đi và nghe chừng như tiếng sóng biển từ đâu vọng về làm ù cả hai tai mình.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 12 -

Thiên Lý ngập ngừng mãi mới nói với bà Hạnh:

- Anh Sơn tìm em. Chúng em đã đi uống nước và em đã từ chối đề nghị của anh ấy.

Mắt nhắm lại, bà Hạnh hỏi:

- Cậu ấy đã đề nghị gì với em?

Lý chép miệng:

- Anh ấy đề nghị thỉnh thoảng nên gặp nhau như những người bạn.

Bà Hạnh gật gù:

- Tôi biết em rất cứng rắn và kiên quyết, nhưng tại sao Sơn lại tìm được em?

Lý kể với bà Hạnh những gì Sơn nói với mình, cô thắc thỏm:

- Thật ra Sơn làm thế với mục đích gì? Em lo lắm.

Bà Hạnh trấn an Lý:

- Tôi hiểu tâm trạng của em. Không sao đâu, Sơn là người đa cảm, cậu ấy đâu thể một sớm một chiều đã quên em, mẹ của con trai cậu ấy. Có thể Sơn muốn gặp để thông tin với em về bé Phước, Sơn cần người chia sẻ về đứa con.

Thiên Lý tròn mắt:

- Thế vợ Sơn thì sao? Chị ấy phải là người cùng Sơn chia sẻ việc chăm sóc con chứ.

Bà Hạnh ậm ừ:

- Đúng ra là như vậy, nhưng thực tế có những điều không như người ta dự tính. Ngân, vợ Sơn lúc nào cũng rất bận rộn, cô ta không dư thời gian cho con cái.

Thiên Lý nuốt nghẹn xuống:

- Nhưng chị Ngân rất thương thằng bé, phải không?

Bà Hạnh ngậm ngùi:

- Vì ham mê công việc nên Ngân không nặng gánh gia đình. Cô ta sợ trẻ con nhiều hơn là thương yêu, gần gũi nó.

Thiên Lý nhoi nhói trong tim. Cô kêu lên:

- Trời ơi! Vậy là thằng bé đâu được mẹ yêu thương ấp ủ. Một mình Sơn làm sao lo cho nó.

Bà Hạnh ngắt lời cô:

- Thằng bé ở với bà nội. Đó là sự thật về hoàn cảnh của Sơn hiện tại. Trước đây, tôi giấu vì không muốn em suy nghĩ.

Lý hoang mang nhìn bà:

- Sao bây giờ cô lại nói với em? Rồi em phải làm gì đây?

Bà Hạnh thở dài:

- Tôi không biết. Tôi cũng là một người mẹ, tôi không đành lòng trước những nghiệt ngã của số phận. Bé Phước đang cần một người mẹ thật thụ, nhưng điều này không nằm trong quyền hạn của chúng ta.

Mắt Thiên Lý như nhòa đi. Cô khóc và nghe tiếng sơ sinh oa oa từ trong ký ức, cô khóc và nghe ngực mình nhức nhối những cơn căng sữa đến phát sốt. Tình mẹ thiêng liêng được Lý giấu kỹ lâu nay chợt bùng lên, cô thấy mình tội lỗi, thấy mình đáng khinh, đáng trách hết sức.

Hoàn cảnh túng cùng bức bối đã khiến Lý phải sanh con cho người ta nuôi để lấy một món tiền lớn. Lắm lúc ngẫm lại cô không biết phải trách ai đây? Nếu cô có một người cha như bao nhiêu đứa trẻ khác, chắc cuộc đời cô cũng khác. Thiên Lý nhớ tới ba mình và thấy hận, hận vô cùng. Ông đã bỏ mẹ con cô và không hề có trách nhiệm gì với giọt máu của mình.

Thế còn Lý thì sao? Cô cũng có một đứa con, lẽ nào cô phải tay bảo mình không trách nhiệm gì với nó?

Thiên Lý cố nén tiếng nức nở. Bà Hạnh nhỏ nhẹ như vỗ về:

- Rồi trái tim một người mẹ sẽ chỉ cho em biết phải làm gì.

Lý gượng gạo:

- Em cũng mong như vậy.

Cô ngập ngừng:

- Sơn vẫn chưa biết em có liên hệ với cô.

Bà Hạnh nói:

- Tôi vẫn giữ bí mật này. Nhưng điều đó còn cần thiết không khi Sơn đã biết chỗ em làm lẫn nơi em trọ?

Thiên Lý im lặng, cô đứng là lẫn thân trước những sự việc đã xảy ra. Từ giờ trở đi, cuộc sống vốn nặng nề với cô lại càng nặng nề hơn. Lý biết mình khó bảo trái tim nghe theo những lý lẽ cứng nhắc đến vô cảm mà cô đã ký trong một hợp đồng trị giá cả trăm triệu tiền cô mổ tim cho mẹ.

Đứa con của cô được mua bằng tiền, cô không có quyền đến gần nó, nói chi tới chuyện vỗ ngực xưng mình là mẹ.

Giọng bà Hạnh đều đều:

- Hãy sống như lâu nay em từng sống. Thằng bé đã có bà nội nó chăm nom, em không phải lo gì cả. Có thể những lời tôi nói với em này giờ mâu thuẫn với nhau, nhưng tôi nghĩ em cần nghe để có cách ứng xử thích hợp.

Thiên Lý về tới nhà trọ trễ hơn mọi ngày gần hai tiếng. Vừa vào tới sân, cô đã bắt gặp gương mặt nặng nề của Lâm.

Anh hơi xẵng giọng:

- Sao về trễ dữ vậy?

Lý nhỏ nhẹ:

- Em nói chuyện với mẹ bé Na.

Lâm cau có:

- Chuyện gì mà lắm thế? Em không biết anh lo à? Mai mốt nhớ về đúng giờ đây.

Thiên Lý nhìn anh:

- Em có phải trẻ con đâu. Em cũng không quen bị quản lý giờ giấc.

Lâm hơi khựng lại, anh phân bua:

- Tại anh lo cho em. Nếu lúc này biết chỗ em dạy kèm, anh đã tới đón em rồi.

Lý cau mày:

- Em không thích như vậy đâu.

Dứt lời, Lý bước đi, nhưng Lâm đã kéo tay cô lại:

- Chúng ta cần nói chuyện.

- Đi làm cho tới giờ này, em mệt mỏi lắm rồi, chuyện gì để ngày mai đã.

Giọng Lâm vừa quyền hành vừa cương quyết:

- Em phải dành cho anh nửa tiếng. Mấy ngày rồi chúng ta có trò chuyện gì đâu. Em có điều gì giấu anh phải không?

Thiên Lý mệt mỏi nhìn Lâm. Cô có thiếu gì điều giấu anh, chính vì vậy cô luôn ưu tư như người trăm cảm.

Ngồi xuống ghế đá, Lý im lặng. Lâm lại hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì với em?

Lý thở dài rồi nói:

- Em gặp lại người đó, lần này em và anh ấy nói chuyện khá lâu.

- Em gặp hồi nào?

- Cách đây mấy hôm.

Giọng Lâm không giấu được ghen tuông:

- Chắc là hôm em ăn mặc đẹp và nói với cô Hạc là đi sinh nhật chứ gì?

Thiên Lý gật đầu:

- Đúng vậy, vì em không biết nói thế nào với bác.

Lâm bực bội:

- Nhưng em cũng đâu nói thật với anh. Em xem anh như một gã ngố.

Lý kêu lên:

- Sao anh lại nghĩ vậy? Đây là chuyện riêng của em kia mà.

Lâm vắn vẹo:

- Nghĩa là bây giờ em không cần anh an ủi, vỗ về như trước đây?

Thiên Lý bối rối:

- Với em, anh như một người anh. Được anh an ủi, động viên lúc tuyệt vọng là một hạnh phúc, nhưng có những chuyện anh không thể nào hiểu để chia sẻ với em.

Lâm tha thiết:

- Sao em biết là không? Em cứ nói, anh luôn mở rộng lòng vì em.

Thiên Lý khẽ lắc đầu:

- Em không thể. Anh không giúp được em đâu.

Lâm nhếch môi:

- Vậy ai có thể giúp em? Người đó à? Anh ta là người thế nào? Sao hai người không đến với nhau? Anh nhớ em từng nói anh ta không là gì của em cả. Trước đây không, bây giờ không và sau này vẫn không. Vậy em trông đợi gì ở một người không bao giờ thuộc về mình?

Thiên Lý buông từng tiếng:

- Em không chờ gì cả. Chuyện em và người đó đã chấm dứt. Bây giờ em về phòng được chưa?

Lâm hồi hã:

- Chưa! Hãy trả lời anh. Em có yêu anh không?

Lý nhìn Lâm rồi cup mặt xuống:

- Em nói rồi, với em, anh như một người anh trai, em quý anh.

- Em quý anh, vậy là được rồi. Anh sẽ làm em quên gã đàn ông đó vì anh yêu em.

Lý nghe lời tỏ tình ấy trong sự lo lắng, cô bảo:

- Anh chưa hiểu hết về em đâu mà vội nói lời yêu.

- Em là một cô gái nết na, dịu dàng, chịu thương chịu khó. Với anh như vậy là đủ rồi. Mẹ anh cũng thích mẫu phụ nữ như em.

Thiên Lý bỗng nổi cáu:

- Anh đang nói chuyện chọn vợ với em à? Xin lỗi anh, em về phòng đây.

Mặc kệ Lâm, Lý xăm xăm đi một nước. Cô còn phải qua cửa ải tra tấn của Mai Nhiên nữa mới yên thân. Sống kiểu này, sớm muộn gì Lý cũng dọn đi chỗ khác thôi.

Nhưng hôm nay không giống thường ngày, Mai Nhiên nằm yên nghe nhạc chớ chẳng nói với Lý câu nào.

Cũng phải thôi, suốt ngày nay ở trung tâm tư vấn nó đã nói mĩa nói mai cô bao nhiêu là câu rồi.

Tắm xong, Lý nằm vật xuống giường, cô nhắm mắt, thả lỏng người để thư giãn. Thân xác được nghỉ ngơi rồi nhưng tâm trí thì không. Dẫu biết tới cuối đời mình vẫn không sao thanh thản, nhưng nếu trái tim cứ ứ đau mãi thế này, chắc Lý điên hoặc suy tim mà chết sớm mất. Lẽ ra vừa rồi cô không nên nói những lời như thế với Lâm. Anh quan tâm nhiều đến Lý nên mới thể hiện sự nóng nảy hơi quá. Anh nói yêu không đúng lúc khiến cô thấy anh vội vàng. Anh yêu mà đã hiểu nhiều về cô đâu? Giá mà Lâm đừng hỏi câu "Em có yêu anh không" nhỉ?

Trong một tuần lễ biết bao nhiêu chuyện dồn dập đã xảy đến với Lý, anh có

biết không?

Đầu tiên là sự xuất hiện đột ngột của Sơn, sau đó chị Hương gọi điện thoại... Ôi chào! Trong Lý ngập tràn mâu thuẫn. Cô không muốn nghĩ tới Sơn lẫn ba mình, nhưng liệu được không?

Từ hôm gặp anh đến nay, Lý có cảm giác mình trở thành người khác, cô trần trụi, vật vờ khi nhớ tới bé Phước. Chỉ nhìn hình nó qua điện thoại di động thôi, Lý đã cồn cào thương. Bây giờ biết vợ Sơn không ưa trẻ con nên nó phải sống với bà nội, Lý càng khổ tâm hơn. Lý thấy mình tội lỗi khi nghĩ mình đã bỏ rơi con dù hoàn cảnh của cô không đúng như vậy.

Ngày sau khôn lớn, khi biết sự thật, chắc chắn thằng bé sẽ nghĩ mẹ nó tham tiền. Nó sẽ hận mẹ như cô đang hận ba mình. Cho dù sau bao nhiêu năm bỏ rơi vợ con, bây giờ ông trở lại tìm, Lý cũng không tha thứ cho ông, Lý tin chắc con trai cô cũng như thế. Cái vòng tròn oan nghiệt ấy sẽ thắt lại chớ không mở cho sự oán hận thoát đi.

Thiên Lý thở dài. Khoảng thời gian gần đây cô không sợ phải ngủ mơ nữa, những gì có trong mơ đều đã xuất hiện ngoài đời. Mâu thuẫn thay bây giờ cô lại muốn nằm mơ, vì dù sao giấc mơ vẫn là không có thật, và sau khi thoát khỏi giấc mơ, ta vẫn còn thực tại để dung thân, chớ như lúc này đây, Lý không biết trốn vào cõi mơ hồ nào để có những phút giây thanh thản, yên bình.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 13 -

Kim Ngân trả tiền món hàng xong mà lòng vẫn còn lâng lâng thích thú. Đó là một bộ gồm kim cài cả vạt và nút tay áo manchette bằng thạch anh tím sậm đẹp tuyệt. Ngân dự định tặng ông Thời vào dịp kỷ niệm ngày cưới của vợ chồng ông. Quà cho bà Thời, Ngân đã mua, đó là xâu chuỗi ngọc trai màu đen cô mua tận Hạ Long trong chuyến công tác vừa rồi.

Cả hai món đều rất mắc tiền, nhưng với sếp không được bủn xỉn, keo kiệt. Ngân khám phá một điều: ông Thời rất nể nang bà vợ già, do đó cô phải tìm cách lấy lòng bà ta.

Chưa vội rời khỏi trung tâm thương mại sang trọng nhất nhì Sài Gòn này, Ngân rảo sang quầy bán mắt kính. Tuần sau cô lại đi Nha Trang, cô cần một kính mát có hiệu và dĩ nhiên cũng đắt tiền.

Đang soi vào chiếc gương bầu dục xem mặt mình có hợp với cái kính màu khói này không. Ngân chợt nghe tiếng trẻ con gọi:

- Mẹ Ngân!

Quay ra sau Ngân thấy bé Na, con bé thật dễ thương trong áo đầm trắng lấm tấm hoa hồng nhạt.

Dù rất ghét bà Hạnh, mẹ nó, Ngân vẫn tươi cười đưa tay vuốt nhẹ má con bé. Không thấy bà Hạnh đâu, Ngân ngạc nhiên hỏi:

- Con đi với ai vậy?

Na hớn hờ chỉ cô gái đứng gần đó:

- Con đi với cô Lý, là cô giáo dạy con buổi tối.

Ngân khẽ gật đầu đáp lại cái chào của Lý. Một cô gái đẹp nhưng chắc nghèo, nếu không đâu phải đi kèm trẻ ban đêm.

Ngân hơi khó chịu khi thấy Lý đang nhìn sững mình. Cô lại hỏi tiếp:

- Con định mua gì?

Na trả lời:

- Con nhờ cô Lý dẫn đi mua quà sinh nhật cho bạn.

- Mua được chưa?

- Dạ chưa.

- Con định mua gì?

- Dạ, đồ chơi.

Ngân mỉm cười:

- Món này mẹ chịu thua. Phải chi mua quần áo hay trang sức, mẹ có thể giúp con.

Na hồn nhiên:

- Khỏi mất công mẹ, cô Lý sẽ giúp con. Mà sao lâu quá, mẹ không dẫn bé Phước qua nhà con chơi?

- Mẹ bận lắm. Không tin hỏi ba con xem.

Mặt Na xụ xuống:

- Ba con thì nói làm gì.

Mắt Ngân lóe lên tia ranh ma:

- Sao thế? Con ghét ba Tiễn lắm à? Mợ nghe đồn ba Tiễn đang có một cô đẹp như mơ, vậy là con sắp có má hai rồi.

Na ấp úng:

- Mợ... mợ đừng chọc con.

Ngân nhấn mạnh:

- Mợ nói thật đó, mợ thấy cô ta rồi.

Đến lúc này, Lý đành chen vào:

- Thừa chị, cho phép tôi đưa bé Na đi.

Ngân cười hả hê:

- Cứ tự nhiên... Tôi có giữ nó đâu.

Vừa nói, Ngân vừa nhìn trả lại Lý như thách thức:

- Gởi lời thăm bác sĩ Hạnh hộ tôi nha, cô gia sư. Nếu thích, cứ kể cho bà ta nghe những gì tôi nói với bé Na.

Thiên Lý vẫn nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi chị, tôi không phải người nhiều chuyện.

Ngân dài giọng:

- Vậy hả! Hơi bị lạ nghe, người làm công nào không thích lấy lòng bà chủ.

Na kêu lên:

- Cô Lý là cô giáo của con.

Lý vội nắm tay con bé lôi đi. Giọng Na tức tưởi:

- Con ghét mợ ấy.

Lý vỗ về:

- Mợ ấy chỉ trêu Na thôi mà.

Na nhỏ từng tiếng:

- Mợ Ngân là người ác. Bà dì Tư Trà đã nói thế, người ác mới nói xấu ba mẹ trẻ con.

Thiên Lý thắc mắc:

- Bà dì Tư Trà là ai?

- Là dì của mẹ, là bà nội của bé Phước.

- Tức là mẹ chồng của mợ Ngân?

- Vâng! Trước kia cậu Sơn của con yêu mợ Ngân lắm, nhưng bây giờ hết rồi. Hai người gây lộn hoài, mợ Ngân cứ bỏ bê chồng con suốt.

Thiên Lý hơi bất ngờ vì những lời của con bé Na. Trẻ nhỏ bây giờ đúng là khôn trước tuổi, bé Na sắp học lớp bốn rồi, nó đâu phải là trẻ mẫu giáo.

Những lời nó nói làm Thiên Lý càng nghĩ nhiều hơn về bé Phước và Sơn.

Bé Na kéo tay Lý vào quầy bán búp bê. Những con búp bê nhồi bông, trai, gái đủ kích cỡ mới dễ thương làm sao! Lý không rời mắt khỏi một thằng nhóc ở trường khoe... chim với cái quần xà lỏn trên tay. Cô muốn mua cho

bé Phước quá... Nhưng làm sao gọi cho nó đây? Chẳng lẽ gọi Sơn? Mà cô cũng đâu có số điện thoại của anh, nếu hỏi bác sĩ Hạnh thì không nên. Tốt nhất là đẹp ý tưởng ấy đi. Nhưng con búp bê này dễ thương quá, cô mua cho mình cũng được chứ sao.

Na chọn một con búp bê tóc vàng rực và nói như đinh đóng cột:

- Chắc chắn bạn con sẽ thích.

Lý bỏ... thằng búp bê xuống. Cô sẽ mua nó ở dịp khác, không thôi nhỏ Na lại thắc mắc.

Lẽ ra hôm nay Lý về Cai Lậy, nhưng suy nghĩ lại cô lại thôi. Lý không muốn nghe muốn biết gì thêm về ba mình. Cô cũng không muốn về Gò Công theo bà Hạc và Lâm nên đã tới nhà bà Hạnh để suốt buổi sáng nay đi rong với bé Na. Cô không nghĩ mình sẽ gặp Ngân. Chị ấy cũng là một người đẹp nhưng có vẻ lạnh lùng quá, nhấn tâm quá khi nói những điều không biết là thật hay đùa với Na.

Hai cô cháu đi xe buýt về nhà. Vừa vào đến phòng khách, Na đã reo lên:

- Ôi! Thưa bà Tư.

Rồi nó buông một tràng:

- Hồi nãy con gặp mợ Ngân. Mợ ấy bảo ba con sắp cưới má hai. Mợ Ngân nói dối phải không bà Tư?

Mặt bà Hạnh biến sắc trong khi bà Trà tức tối:

- Sao lại nói với con nít như vậy? Đúng là ác!

Thiên Lý gật đầu chào bà Trà, mắt cô như dán chặt vào đứa bé đang ngồi chơi mấy món người nhện, siêu nhân dưới nền gạch.

Tim đập mạnh, cô ngồi thụp xuống, mắt rung rung.

Na cũng ngồi xuống, nó ôm thằng bé vào lòng rồi nói:

- Cô giáo của chị Na nè, bé chào cô đi.

Nhìn Lý bằng đôi mắt đen trong sáng, bé Phước cười rất dạn dĩ:

- Chào cô!

Lý run run vuốt má nó:

- Ngoan quá!

Bé Phước ngọng nghịu khoe:

- Con có Batman nè...

Thiên Lý gật đầu, cô nghe bà Trà nói:

- Không có mẹ kể bên, nó thêm mẹ lắm. Tội nghiệp! Tao già rồi, giữ nó một chút là mệt đứt hơi, sức đâu mà chơi trò Batman, Robin với nó. Bữa nay tao muốn đi chùa hết sức. Khổ nỗi phải mắc... của nợ này.

Bà Hạnh cười cười:

- Di cứ đi chùa, để bé Phước ở đây với con và bé Na.

Mặt bà Trà sáng lên:

- Được hôn đó? Nói là của nợ chứ nó là gia tài của di đấy?

Bà Hạnh cam đoan:

- Chắc chắn là được. Cô giáo cũng thích con nít lắm. Dì gởi nó ở đây là bảo đảm.

Na kéo tay thằng nhỏ:

- Lên phòng, chị Na mở phim "Gia đình siêu nhân" cho be coi.

Thằng Phước theo Na, bà Trà hôn hờ:

- Dì đi chừng hai tiếng là cùng. Có đồ chơi hay có phim coi là nó không khóc đâu.

Quay sang Lý, bà nhờ vả:

- Cô giáo chơi với nó giúp dì nhé!

Thiên Lý gật đầu:

- Dạ... dì cứ yên tâm, cháu trông bé Phước được mà.

Dứt lời, cô vào phòng Na. Bé Phước đang nhảy tung tung trên tấm nệm trải dưới sàn. Nó rất vui vì biết sắp được xem phim.

Lý chỉ muốn ôm thằng bé vào lòng. Nó đúng là thiên thần với gương mặt thông minh.

Thấy Lý nhìn, bé Phước nhe răng ra:

- Ta là yêu quái răng mè đây. Sợ không? Sợ không?

Lý và Na bật cười vì trò của nó. Na hỏi:

- Sao Phước lại là yêu quái răng mè?

Bé Phước hồn nhiên:

- Ba đó! Ba nói Phước là yêu quái răng mè, tại vì Phước bị sún răng.

Lý kéo thằng bé vào lòng, nó nói:

- Cô giáo xem phim với con.

Lý gật đầu, cô cầm tay nó lên và hôn từng ngón bé xiu mũm mĩm. Ba cô cháu cùng xem phim. Thằng bé luôn miệng hỏi tại sao, Lý kiên nhẫn giải thích. Cô muốn được ở cạnh nó hoài. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm nhận được tình mẹ con thiêng liêng thế nào. Thằng bé đáng yêu quá. Chỉ nghĩ một lát nữa, nó sẽ rời khỏi đây, Lý đã hốt hoảng.

Bà Hạnh vào phòng. Mỉm cười với Lý, bà hỏi:

- Thấy thằng nhóc thế nào?

Thiên Lý gượng gạo:

- Em đang lo phải nhớ nó đây. Thật không ngờ em được gặp nó.

- Tôi cũng bất ngờ khi đi Tư tới chơi. Em thấy đó, số phận cuộc đời điều chỉnh những điều người ta cố sắp xếp theo ý mình. Dì Tư không hề biết em, nhưng lại tin tưởng giao bé Phước cho em trông hộ. Làm thế, khác nào đưa con về với mẹ.

Lý thở dài:

- Cô nói vậy, em thật...

Bà Hạnh ngắt lời cô:

- Đừng tự trách mình nữa. Thằng nhóc đang cười tươi như hoa kìa, phải biết tận dụng thời gian quý giá bên nó chứ.

Thiên Lý bồi hồi vì những lời của bà Hạnh. Thời gian bên bé Phước đúng là quý giá, cô phải tận dụng nó thôi.

Xem hết phim, bé Phước tiếp tục chơi mấy món đồ chơi bà Trà mang theo cho nó. Lý ngồi xuống cùng chơi. Cô bày đặt ra một câu chuyện với những nhân vật có nó, vừa kể chuyện Lý vừa minh họa bằng cách cho các món đồ chơi cử động tay chân. Bé Phước thích lắm, nó cười thật to mỗi khi Lý để người nhện và người dơi leo lên ghế rồi té xuống đất.

Lý dỗ dành cho nó ăn cơm rồi hai... mẹ con lại giỡn đến khi bà Trà về.

Nghe nói bé Phước đã ăn cơm, bà khen:

- Cô giáo giỏi thật! Thằng bé này không dễ cho ai đút cơm đâu.

Bà Hạnh cười cười:

- Nhưng nó chịu cho cô giáo chăm sóc, di thấy lạ không?

Bà Trà vô tư:

- Chắc nó hạp tánh hạp nết với cô đây rồi. Phải với con Ngân nó cũng dễ bảo thì tốt biết mấy. Lúc này vào chùa, di cũng cầu xin cho ba mẹ với thằng bé hạnh phúc ấm êm.

Rồi bà thở dài:

- Cầu thì cầu vậy thôi, chứ có biết trời phạt nào để mất tới không. Di một mối với tụi nó lắm rồi.

Thiên Lý nao nao vì những lời của bà Trà, nao nao khi nhìn gương mặt sáng sủa, thông minh của bé Phước.

Cô ngỡ ngàng như vừa đánh mất vật gì quý giá nhất khi bà Trà và bé Phước về. Thằng bé quyến luyến cô như cả hai biết nhau lâu lắm rồi. Nó làm Lý đau lòng quá, cô cười với thằng bé nhưng nước mắt cứ chực rơi.

Bà Hạnh vỗ nhẹ lên vai Lý. Hai người bỗng rớt vào im lặng.

Lâu lắm, bà Hạnh mới nói:

- Tôi linh cảm thằng bé biết em là ai.

Thiên Lý nhìn bà rồi ấp úng:

- Cô đừng làm em sợ.

Bà Hạnh nhẹ nhàng:

- Trẻ con có giác quan thứ sáu đấy. Mà sao em lại sợ? Nó có quyền thương yêu chứ.

Lý nghẹn lời:

- Chẳng thà em đừng gặp thằng bé.

- Tôi đã nói, em cố tránh cũng không được. Cứ để dòng đời tự trôi.

Lý thở dài, cô ôm cái gối lúc này bé Phước nằm mà ngỡ như thằng bé còn quanh quẩn đâu đây.

Vẫn biết dòng đời cũng như dòng sông kia, nó sẽ tự trôi, nhưng chắc mãi

mãi Lý vẫn ở ngoài dòng sông ấy.

Ông Duyệt vừa khề khà nháp cà phê vừa nói với bà Hạc và Lâm:

- Con bé Lý dạo này là lạ sao ấy? Cách nhau chừng mười bữa nửa tháng mà có hai người đàn ông đến tận đây tìm nó.

Bà Hạc nhíu mày:

- Hai người đàn ông nào? Sao tôi không biết?

Ông Duyệt chậm rãi đáp:

- Họ gặp tôi chớ có gặp bà đâu mà biết.

Lâm không nén được tò mò:

- Hai người đó là ai? Họ tìm Lý làm gì?

Ông Duyệt nhún vai:

- Dượng không rành! Thật ra chỉ có một người đến đây hỏi con bé thôi, còn người kia gọi điện thoại. Họ tìm vào buổi sáng lúc bà đi chợ. Mai Nhiên, Lý và Lâm đều đi làm, nên đâu ai biết họ tìm con nhỏ. Họ hỏi, dượng cho địa chỉ chỗ nó làm. Họ muốn, cứ tới đó sẽ gặp.

Lâm hỏi tới:

- Người đến tận đây trông thế nào hả dượng?

Ông Duyệt nheo nheo mắt:

- Đó là một người trạc tuổi dượng, song trông lịch lãm, sang trọng lắm. Ông ta đi xe du lịch có tài xế đằng hoàng. Không gặp Lý, ông ta thất vọng thấy rõ. Dượng hỏi có gì cần gấp hay quan trọng không, ông ta chỉ lắc đầu rồi đi ngay. Có thể người gọi điện thoại và ông ta là một người không chừng.

Lâm buột miệng:

- Chắc ông ta đã gặp Lý?

- Dượng không hỏi Lý nên không biết.

Bà Hạc lầm bầm:

- Con nhỏ ấy ngoan lắm, sao tự nhiên dạo này lại quen đàn ông kia, mà lại là đàn ông lớn tuổi, có xe hơi nữa chứ.

Lâm nóng hơ vì những lời của bà Hạc. Bà lại tiếp tục nói:

- Nó đòi tánh rồi hồng chừng. Thảo nào hôm trước tôi rủ nó về Gò Công, nó không đi với lý do phải về Cai Lậy. Hừ! Tôi dám chắc nó ở lại Sài Gòn để đi chơi với ai đó.

- Sao bà lại nói như đinh đóng cột vậy? Cho dù thế, cũng là chuyện riêng của người ta. Bất quá bà cũng là chủ nhà trọ thôi.

Bà Hạc gắt:

- Ông thì biết gì cơ chứ!

Lâm lầm thinh. Anh hiểu vì sao bà Hạc bức bối. Đó là vì bà nghĩ tới Lâm.

Bà muốn vun vào cho anh và Lý nên đã không tiếc lời khen cô, khen đến mức mẹ anh vốn khó tính cũng có cái nhìn dễ dãi với Lý.

Bà cũng có nhận xét về Thiên Lý giống Lâm. "Cô ấy đã thay đổi". Thay đổi vì gặp lại người đàn ông đó?

Lẽ nào người làm Thiên Lý đau khổ đến mức khóc vùi trên vai Lâm lại là một người lớn tuổi, có gia đình rồi? Nếu đúng vậy thì thật đáng trách và đáng tiếc cho cô.

Lâm nắm chặt tay lại. Anh cố nén giận khi nghĩ mình thua một ông già. Về phòng, Lâm đi tới đi lui vì tức, vì ghen. Anh cũng phong độ chớ đâu thua kém ai, con gái mê anh cũng nhiều, dù họ là con gái tỉnh lẻ, nhưng không hiểu sao vừa gặp Lý, tim anh đã đập loạn cả lên. Anh thích cô ngay cái nhìn đầu tiên và chủ quan nghĩ cô cũng giống các cô gái tỉnh lẻ khác, chắc chắn sẽ yêu anh như Mai Nhiên đã tha thiết yêu.

Nhưng Thiên Lý lại khác xa điều Lâm nghĩ, cô đứng dưng trước anh, chính thái độ phớt lờ này khiến Lâm càng si Lý hơn. Anh mặc kệ Mai Nhiên khôn đốn vì yêu đơn phương, anh quyết... đốn cho bằng được Thiên Lý, một loài hoa nở về đêm thơm đến mê hoặc lòng người.

Giờ thì coi bộ kế hoạch chinh phục của Lâm bị... phá sản rồi. Thiên Lý không đơn giản như anh tưởng, cô làm anh nổi điên lên vì tự ái đây. Trong ngôi nhà này, ai chẳng biết Lâm thích Thiên Lý, ai cũng cho rằng được người đàn ông như Lâm để ý là phần phúc của Lý, ấy vậy mà Lý lại không cần điều đó, cô mù quáng với người đàn ông đáng tuổi cha chú mình.

Lâm vỗ mạnh vào trán. Chưa có gì chứng minh điều anh suy ra là đúng, có thể đó là khách hàng của nơi cô làm việc không chừng, hay là một người bà con nào đó ở quê lên tìm cô.

Dẫu gì tất cả cũng chỉ là dự đoán. Sao bỗng dưng Lâm dễ xao động đến thế? Bữa nay Lâm không phải đến lớp. Anh ở nhà học thi nhưng coi bộ, anh không có tâm trí để học. Anh lên đây đã hơn ba tháng nghĩa là anh biết Thiên Lý cũng gần ấy thời gian. Anh đâu phải thanh niên mới lớn, sao lại yêu vội thế.

Mà có thật anh yêu Thiên Lý không hay tại anh thích chinh phục? Suy cho cùng Lý có gì hơn các cô gái khác để anh quyết tâm đốn cho được cơ chứ?

Lâm gạt mọi câu hỏi ra khỏi tâm trí. Anh muốn có được Lý vì anh muốn thế, đơn giản vậy thôi. Với anh, muốn nghĩa là được.

Lâm li, anh nhấn máy số Trung tâm Tư vấn Du học Thế Kỷ.

Người nhắc máy là Nhiên. Cô nhõng nhẽo:

- Anh định mời em đi ăn trưa à?

Lâm khẽ gắt:

- Đừng đùa nữa. Cho anh gặp Thiên Lý.

- Nó ra ngoài rồi.

- Đang giờ làm việc, sao lại ra ngoài?

Lâm nghe tiếng Mai Nhiên cười:

- Có điện thoại, thế là nó đi... Sao với trăng gì, em không biết.

Lâm mím môi:

- Vậy thôi nhé!

Lâm ngả người xuống nệm. Anh nằm trong tức tối, chưa được bao lâu thì chuông điện thoại của anh reo.

Lâm nghe giọng Mai Nhiên:

- Nó về rồi đó.

Lâm nhòm người lên:

- Cám ơn em.

Nhiên cười thật khẽ:

- Chuyện nhỏ mà anh.

Lâm gọi cho Lý. Giọng cô đầy dè dặt:

- Em đang bận có khách, không nói nhiều được. Thôi nhé anh.

Lâm hấp tấp:

- Khoan đã! Anh sẽ đón em đi ăn trưa. Không được từ chối đâu. Anh đến ngay bây giờ đây.

Lâm thờ người ra, anh không biết Lý có nghe hết những lời anh nói không. Nhưng dù Lý nghe hay không, Lâm cũng tới trung tâm ngồi chờ cô. Nếu cần, anh sẽ xin phép chị Thương cho Lý về sớm để hai người có nhiều thời gian hơn. Anh tin chị Thương sẽ ủng hộ anh. Bữa nay nhất định Lâm sẽ dùng hết vốn ngôn ngữ rất ngọt của mình để trói buộc cô.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 14 -

Phấn chấn với những ý tưởng, những lời có cánh trong đầu, Lâm thay quần áo và giắt xe ra.

Tới nơi, Lâm thấy có mỗi Mai Nhiên trong văn phòng. Anh nóng mặt khi nghĩ Lý quá xem thường mình.

Cổ bình tĩnh lại, Lâm hỏi:

- Lý đâu Nhiên?

Mai Nhiên hất mặt vào trong:

- Trong phòng bà Thương ấy. Anh tới sớm thì ráng chờ đi.

Lâm ngồi xuống. Nhìn Nhiên, Lâm băng quơ:

- Sao bữa nay em tốt với anh và Lý vậy?

Nhiên thần nhiên:

- Vì em biết hai người rồi cũng chả tới đâu.

Lâm cau mày:

- Dựa vào đâu mà em nói như đinh đóng cột thế?

Mai Nhiên so vai:

- Chả dựa vào đâu cả. Rồi anh xem, em đúng hay sai. Dù đây là chuyện của anh và Lý, nhưng em thấy rõ kết cục như thế.

Lâm nuốt nghẹn xuống:

- Em biết gì về Lý nói cho anh nghe với.

Nhiên bữu môi:

- Tự anh tìm hiểu lấy, em mà lỡ lời lại mang tiếng nói xấu bạn.

Lâm hơi quē vì câu nói thẳng đuột của Mai Nhiên. Anh hậm hực ngồi chờ.

Lý bước ra với một xấp hồ sơ trên tay. Thấy Lâm, trán cô hơi cau lại.

Anh liền lên tiếng:

- Anh sẽ chờ, em cứ làm cho xong việc.

Lý thắc mắc:

- Em không biết anh cần gấp em làm gì khi chúng ta có thể gặp nhau ở nhà.

Lâm tha thiết:

- Anh muốn chúng ta nói chuyện trong một không gian khác ở nhà. Anh muốn chúng ta hiểu nhau hơn.

Thiên Lý im lặng. Cô vẫn còn giận Lâm khi nhớ tới buổi tối hôm anh hạnh học khi cô ở nhà bà Hạnh về trễ hơn thường ngày. Vì giận nên Lý thường lẩn tránh anh.

Cất hồ sơ vào tủ, Lý bảo:

- Anh không cần chờ nữa, mình đi được rồi.

Lâm tủm tỉm cười. Lý nói:

- Anh đừng đưa em tới quán hôm trước.

Lâm nhú mày:

- Sao vậy?

- Em không thích.

- Nhưng đó là nơi lần đầu chúng ta đi ăn với nhau mà.

Thiên Lý nhấn mạnh:

- Em sợ lại gặp người quen cũ ở đó.

Lâm thẳng thốt:

- Vậy sao!

Tăng ga cho xe chạy nhanh hơn, anh nói:

- Anh hiểu rồi. Anh sẽ tìm một quán không làm em choáng khi đang ngồi mà vội đứng dậy.

Lý buột miệng:

- Anh cũng nhớ chuyện nhỏ đó nữa à?

Lâm nói:

- Anh nhớ tất cả những gì liên quan tới em. Có điều hôm đó anh hơi ngốc nên đã không nghĩ tới nguyên nhân sâu xa khiến em choáng.

Chép miệng, Lâm nói:

- Tiếc thật! Nếu để ý, biết đâu anh đã thấy người đàn ông từng làm em điều đúng.

Lý gắt:

- Anh còn mịa mai nữa là em nhảy xuống đất ngay.

Lâm kêu lên:

- Ấy đừng!

Rồi anh vòng tay ra sau tìm tay Lý. Cô định rút tay lại, nhưng không hiểu sao lại không đành. Suy cho cùng tới tận bây giờ, Lâm vẫn là người gần gũi với cô nhất. Anh đã nói yêu Lý. Dù trong khung cảnh và thời điểm không thích hợp lắm, nhưng đã có ai ngoài Lâm nói lời yêu thương với Lý đâu?

Giọng Lâm trầm xuống:

- Anh xin lỗi tôi đó đã nóng nảy đến mức nói nhiều câu độc đoán với em.

Lý âm ứ:

- Anh cũng biết là mình độc đoán à?

Lâm ngập ngừng thú nhận:

- Tại anh ghen.

Lý thở dài:

- Em gặp anh ấy để nói hết những ám ức trong lòng. Bây giờ không còn gì nữa cả... Anh hiểu không?

Bóp nhẹ tay Lý, Lâm nói:

- Anh hiểu.

Hai người vào quán. Chọn món xong, Lâm nói:

- Anh không thể ăn ngon được nếu em chưa trả lời được câu hỏi này của anh.

Thiên Lý nhìn Lâm:

- Nếu đó là câu anh đã từng hỏi. Em sẽ không trả lời khác câu em từng trả lời anh đâu.

Lâm nghiêm nghị:

- Đây là câu hỏi khác.

- Vậy anh hỏi đi!

Lâm dịu dàng:

- Chờ anh lấy xong bằng Thạc sĩ, chúng ta sẽ đám cưới nhé?

Thiên Lý chớp mi. Cô im lặng một hồi mới nói:

- Hãy cho em thời gian. Cả anh cũng vậy. Biết đâu anh sẽ gặp một người khác hơn em về mọi mặt. Em sợ lúc đó, anh sẽ ân hận đã nói với em lời vừa rồi quá sớm.

Lâm nhăn mặt:

- Em nghĩ anh là trẻ con à?

Lý lắc đầu:

- Đâu có! Em chỉ lo thế thôi.

- Em không phải lo vì anh yêu em thật mà.

Lý thắc thỏm:

- Yêu cả những mặt xấu của em sao?

Lâm vội nói:

- Anh chưa thấy em có khuyết điểm nào hết. Anh tin em là người hoàn hảo.

Thiên Lý lắc đầu:

- Hoàn hảo à? Em không như vậy đâu.

Lâm thắc thỏm nhớ những lời lấp lửng của Mai Nhiên, rồi cả những nhận xét của bà Hạc về Thiên Lý thời gian gần đây.

Anh buột miệng:

- Hay em còn điều gì chưa nói với anh?

Lý lảng đi khi người phục vụ mang thức ăn ra:

- Mình ăn đã. Em đói rồi.

Lâm cầm đĩa lên. Anh vẫn chưa có câu trả lời cụ thể, chắc chắn của Lý.

Mà anh không thích mọi cái lơ lửng. Nhưng chẳng lẽ vì chưa nắm được mục đích nên Lâm không ăn?

Miếng thịt bò bống dai nhách, nhạt phèo trong miệng Lâm. Anh nhor nhor lấy có trước cái nhìn dò hỏi của Lý:

- Sao vậy anh? Em nhớ anh thích thịt bò mà.

Lâm ậm ự:

- Thì anh vẫn thích.

- Nhưng trông anh ăn chả có khí thế gì hết.

Lâm có vẻ dỗi:

- Tại em đó! Em vẫn chưa trả lời câu anh hỏi.

Thiên Lý phụng phịu:

- Em sẽ chờ anh... Trả lời thế anh chịu chưa?

Lâm tươi ngay nét mặt. Anh... chơi một thìa cơm thật to và nhai thật ngon. Lý tủm tỉm cười. Cô nhận ra hạnh phúc đang ở cạnh mình nên nhủ lòng: Thôi, đừng nghĩ xa xôi làm gì. Hãy bằng lòng với cái mình đang có. Chỉ cầu mong số phận đừng ghét bỏ một người như mình...

Lâm bỗng... ra lệnh:

- Bắt đầu ngày mai, mỗi sáng anh sẽ chở em đi làm. Chiều nào em không dạy thêm, anh sẽ đón về.

Lý cười cười:

- Em không muốn mất tự do sớm như vậy.

Lâm xù mặt:

- Anh chỉ muốn chúng ta gần nhau hơn, có cơ hội chăm sóc nhau hơn. Như vậy là mất tự do à? Em thích thả bộ trên phố cho thiên hạ ngắm hơn ngồi sau lưng anh phải không?

Thiên Lý nhỏ nhẹ:

- Em không muốn Mai Nhiên buồn. Chúng ta sống đâu phải chỉ cho riêng hạnh phúc của mình. Dầu sao Nhiên cũng là bạn em, con bé lại yêu anh từ lâu. Chúng ta giữ ý một chút vẫn dễ hơn. Thú thật, em ngại Mai Nhiên lắm.

Lâm thở dài:

- Yêu mà cũng phải nhìn trước nhìn sau rồi mới được yêu. Sao khổ sở vậy em? Anh không tin Mai Nhiên yêu anh. Cô ta luôn ảo tưởng rằng mình đẹp, mọi gã đàn ông đều yêu cô ta. Với anh, Nhiên cũng chủ quan nghĩ vậy. Khi anh nói rõ lòng mình cô ta mới nổi điên lên vì tức. Một người thật sự yêu không cư xử như thế.

Thiên Lý thắc mắc:

- Vậy theo anh, họ sẽ cư xử ra sao?

Lâm tình tứ:

- Như anh đối với em vậy nè.

Lý đỏ mặt. Đây là một lời tán tỉnh, nhưng khổ sao con gái lại thích nghe. Bưng ly nước lên, Lý uống từng ngụm nhỏ. Qua vành cong của miệng ly, cô thoáng thấy Ngân. Đúng là Ngân, vợ của Sơn rồi. Chị ta đi với một người đàn ông trông quen quen.

Lý định lơ đi như không thấy, nhưng Ngân lại bước về phía cô.

Giọng dài ra vừa kể cả vừa giễu cợt, Kim Ngân hỏi:

- Chào cô giáo? Đã chuyển những lời của tôi tới phụ huynh học sinh chưa?

Lý bối rối thấy rõ. Cô lo lắng nhìn Ngân. Chị ta có biết gì về Lý chưa? Sao chỉ gặp thoáng một lần mà Ngân lại nhận ra cô nhỉ?

Không trả lời Ngân, Lý liếc với Lâm xem thái độ anh ra sao. Cô thấy Lâm

tỏ vẻ rất khó chịu.

Kim Ngân phát tay:

- Không làm phiền cô giáo nữa. Nhưng cô nhớ gởi lời thăm bác sĩ Hạnh hộ tôi đó.

Thiên Lý áp ứng:

- Vâng!

Người đàn ông đi cùng Kim Ngân bỗng lên tiếng:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi, cô bé Tiền Giang. Rất vui, tôi rất vui.

Thiên Lý ngỡ ngàng một chút khi nhận ra người đàn ông nhờ cô lựa thiệp trong nhà sách Xuân Thu.

Giọng Kim Ngân chát chúa:

- Anh cũng quen cô giáo sao?

Ông Thời gật đầu:

- Ồ, quen.

Ngân nhếch môi:

- Chà! Cô giáo giao thiệp rộng nhỉ.

Thiên Lý gượng cười. Cô đành đón cái bắt tay của ông Thời trước cái nhìn không chút thiện cảm của Ngân lẫn Lâm.

Khi Kim Ngân kéo ông Thời đi khỏi, Lâm cau có:

- Họ là ai? Sao bắt lịch sự vậy?

Thiên Lý giải thích:

- Chị Ngân là em dâu của bác sĩ Hạnh.

Lâm mĩa mai:

- Dâu này chắc là dâu chua. Trông bà ta có vẻ ăn học, thành đạt, nhưng nói năng chả ra làm sao cả. Thế còn người đàn ông?

Lý kể lại lần cô gặp ông Thời cho Lâm nghe.

- Chỉ thế thôi mà nhìn thấy em, mắt ông ta sáng lên như mèo gặp mỡ.

Thiên Lý nhăn mặt:

- Anh lại quá lời.

Rồi cô im lặng. Lý nhận thấy Lâm thế nào ấy. Anh chưa là gì của cô nhưng luôn muốn thể hiện mình. Bỗng dưng Lý buồn buồn, cô bưng ly lên và nghe giọng Lâm xa xôi:

- Biết đâu ông ta từng tới nhà tìm nhưng em đã đi làm.

Thiên Lý kêu lên:

- Làm gì có chuyện đó. Em không dễ dãi như thế. Anh coi thường em quá.

Lâm nheo mắt:

- Anh chỉ nói đùa, em làm gì bức xúc dữ vậy? Mà Lý này! Trông ông ta và bà em dâu bác sĩ Hạnh có vẻ thân mật nhỉ. Cô ta tỏ ra khó chịu khi ông già bắt tay em. Sao lại thế?

Lý bực dọc:

- Anh đi mà hỏi họ.

Lâm cười cười:

- Anh thích trêu cho em giận ghê.

Thiên Lý vênh mặt:

- Em trêu lại anh đừng có trách đó.

Lâm tủm tỉm:

- Anh không dễ giận đâu em yêu.

Lý nóng mặt vì từ "em yêu" ngọt ngào thoát ra khỏi môi Lâm. Cô không hề biết anh đang nghĩ gì, nhưng cô mơ hồ cảm nhận Lâm không đang đùa, không đang trêu cho cô giận mà anh đang dò xét cô.

Điều đó cũng dễ hiểu. Lâm yêu cô cơ mà. Khi yêu ai lại không đa nghi, không ghen tuông chứ!

Giọng Lâm lại vang lên:

- Anh chỉ nổi trận lôi đình khi bị lừa dối. Anh sẽ không tha thứ cho những ai không thành thật với anh.

Thiên Lý chớp mi:

- Anh đang dọa em chắc?

- Sao lại dọa? Chẳng lẽ em đang dối anh chuyện gì?

Lý từ tốn đáp:

- Em không dối anh gì cả. Nhưng như em đã từng nói, có những chuyện thuộc về quá khứ, em chưa hề hé môi với bất kỳ ai không liên quan.

- Kể cả anh sao? Anh không liên quan tới em à?

Thiên Lý thở dài. Cô thú nhận:

- Em không đủ tự tin.

Mặt Lâm đỏ bừng lên:

- Em vẫn chưa quên người đàn ông đó sao?

Thiên Lý trầm giọng:

- Nếu em chưa quên, anh có yêu em không?

Lâm hùng hồn:

- Anh vẫn yêu em. Với tình yêu đó, em sẽ quên người ta và yêu anh.

Lý xúc động:

- Cảm ơn anh.

- Vậy hãy kể cho anh nghe chuyện quá khứ của em đi.

Thiên Lý thoái thác:

- Chuyện dài lắm. Để hôm khác đi anh.

Lâm miễn cưỡng:

- Đành vậy thôi, dù anh rất muốn nghe để hiểu và yêu em nhiều hơn.

Lý nhìn cảnh vật xung quanh vánh ly cong. Cô không biết khi đã rõ cuộc đời của cô, Lâm sẽ như thế nào? Anh có hiểu và yêu cô nhiều hơn không hay sau một đêm gác tay lên trán suy nghĩ gần xa, anh sẽ nói lời chia tay.

Cho dù thế nào chẳng nữa, Thiên Lý cũng không thể giấu Lâm chuyện đòi mình, nhưng nói hết với anh ngay bây giờ thì chưa phải lúc.

Mai Nhiên tò mò nhìn người đàn ông đứng trước cổng. Ông ta trông sang trọng và lạ lẫm. Ông ta tìm ai trong ngôi nhà này nhỉ? Ở trạc tuổi này, chắc ông khách là bạn của ông Duyệt rồi.

Người đàn ông nhìn cô hồi lâu và buột miệng nói bằng giọng run run:

- Cháu là Thiên Lý phải không?

Nhiên lắc đầu:

- Dạ không. Chú tìm Lý à? Để cháu gọi nó...

Mở cổng, Nhiên nói:

- Mời chú vào!

Mai Nhiên bước đi với hàng tỉ câu hỏi thắc mắc trong đầu. Con ranh đó quen thế nào với người đàn ông đó nhỉ? Chắc hẳn ông ấy không phải là khách hàng của trung tâm rồi. Nếu là khách hàng ông ta phải biết mặt Nhiên và không hỏi câu vừa rồi.

Gặp Lâm dưới bếp, Nhiên bỏ nhỏ:

- Có ông nào đến tìm Thiên Lý. Anh ra xem quen không.

Cô hả hê thấy mặt Lâm cau lại. Lên lầu, Nhiên gọi ầm lên:

- Có người tìm kìa Lý.

Đang ngồi xếp quần áo, Lý thẳng thốt:

- Ai vậy?

Nhiên nhún vai:

- Một ông chú ông bác nào đó, lạ hoắc.

Mặt Lý tái đi. Cô thù người ra khi nghĩ tới ba mình. Cô đã dặn chị Hương không cho ông địa chỉ nơi cô ở và nơi cô làm việc. Lẽ nào chị Hương làm trái ý cô.

Giọng Mai Nhiên thúc hỏi:

- Sao còn ngồi đó? Anh Lâm đang nói chuyện với ông dưới nhà. Mà mau đi chứ.

Nghe nhắc tới Lâm, Thiên Lý vội vàng bật dậy. Cô không muốn Lâm chen vào chuyện riêng của gia đình khi chuyện chưa tới đâu cả.

Ra tới sân, cô ngạc nhiên khi thấy Lâm đang đứng với ông Thời.

Lý ấp úng:

- Sao chú biết cháu ở đây?

Ông Thời không trả lời. Ông nói:

- Chúng ta cần nói chuyện riêng.

Thiên Lý đứng chết trân. Cô bán tín bán nghi về linh cảm. Lẽ nào... lẽ nào...

Ông Thời nói tiếp:

- Không thể trò chuyện ở đây. Chúng ta tìm một quán nào đó.
Lý gật đầu. Cô tránh cái nhìn đầy thắc mắc của Lâm. Quay lưng bước mới vài bước, Lâm đã kéo tay cô lại.

Giọng anh đành sắc:

- Tại sao em phải đi với ông ta? Anh không đồng ý đâu.

Thiên Lý nhỏ nhẹ:

- Em cần nói chuyện với ông ấy. Chuyện rất quan trọng.

- Anh sẽ đi với em.

- Không được.

Lâm cười khẩy:

- Vì đây là chuyện riêng của em và ông à?

Lý không trả lời. Cô bước vội lên lầu thay quần áo.

Mai Nhiên châm chọc:

- Ông nào ngồi xe hơi oách thế? Mà định đòi đòi nhờ vào bố già à?

Thiên Lý mím môi lại. Cô không hơi sức đâu mà tức những lời của Nhiên.

Cô còn bao nhiêu điều phải lo kia kìa.

Trở xuống nhà, Lâm đứng khoanh tay chờ cô ngay ngưỡng cửa. Anh nóng nảy:

- Ít ra em cũng phải cho anh biết em đi đâu với ông ta, một người em chỉ gặp qua loa hai lần.

Thiên Lý từ chối:

- Em không thể nói trước được chuyện gì với anh.

- Vậy thì đi làm gì?

Lý quanh co:

- Em không thể từ chối. Anh để em đi.

Lâm gằn:

- Sao lại không từ chối được? Em khiến anh nghi hoặc nhiều điều. Thật ra ông ta đã làm áp lực gì với em?

Lý nhìn Lâm:

- Anh đừng hỏi nữa! Em đang rối lên đây nè.

Lâm giận:

- Vậy em đi đi cho hết rối.

Thiên Lý biết anh nói lầy nhưng cô vẫn thản nhiên bước ra cổng.

Ông Thời ngồi trong chiếc xe du lịch trắng. Thấy cô ra, người tài xế vội mở cửa cho cô. Thiên Lý lúng túng quá. Cô rụt rè lên xe ngồi kế ông Thời.

Xe chạy mà Thiên Lý vẫn còn bàng hoàng. Cô không biết nói gì nên cứ im lặng nghe tim đập thình thịch. Ông Thời cũng lặng thinh, nhưng Lý biết tâm trí ông đang rối bời xúc cảm như cô.

Xe ngừng trước quán cà phê Mimosa. Tài xế lẳng xăng mở cửa. Ông Thời xuống xe trước, rồi Lý xuống sau. Cô không biết điều gì đang đợi mình đây

nữa.

Hai người vào một phòng riêng dành cho VIP.

Ông Thời cổ kềm xúc động đang ùn ùn dâng trào:

- Con ngồi đi!

Thiên Lý cố ý nhấn mạnh:

- Vâng, thưa chú!

Ông Thời nhìn cô:

- Con không thắc mắc vì sao à?

Lý chua chát:

- Cháu chỉ không hiểu sao không phải ai khác mà lại là chú.

Ông Thời thẳng thốt:

- Thì ra con đã biết...

Lý lạnh lùng:

- Cháu không biết gì cả.

Ông Thời ngập ngừng:

- Con và Thiên Hương rất khác nhau.

- Vâng. Mỗi người có một số phận, thưa chú.

Ông Thời đau đớn:

- Con hận ba lắm, phải không?

Thiên Lý từ tốn:

- Cháu không nhớ là mình có ba, nên hoàn toàn vô cảm với ông ấy. Cháu theo chú tới đây chỉ để nói như vậy.

Ông Thời nuốt nghẹn xuống. Ông nhìn Lý và tìm xem con gái giống mình ở điểm nào.

Dường như Lý giống mẹ nhiều hơn. Vợ ông hồi xưa cũng là một hoa khôi ấy chứ. Nhưng không hiểu sao ông không yêu bà. Khi được mối mai, ông ưng vì thấy bà đẹp, nghe nói rất đảm đang, chịu thương chịu khó. Hồi ấy, ông mới ngấp nghé hai mươi tuổi, suốt ngày cà kê các quán cà phê, các trường gà rồi học đòi theo người ta chạy mánh. Được tiền ông lại ăn chơi, em út chớ chả hề phụ vợ đồng nào. Vợ ông làm dâu bên chồng cực hơn con ở, đã vậy còn bị chồng hắt hủi nên nhan sắc nào không chóng tàn phai. Khi Thiên Lý được hai tuổi, ông vì thua một độ cá cược lớn, đành phải bỏ trốn đi, mặc kệ vợ con.

Qua Campuchia ông phải vất vả một thời gian dài với đủ công việc thương vàng hạ cám, lương thiện có, bần thủ có mới đủ sống. Mãi cho đến khi ông gặp bà Kim, người vợ sau này ông mới khá lên được như hôm nay.

Đó là chuyện của riêng ông. Còn chuyện của người vợ được cha mẹ đi cưới rồi hai đứa con gái nhỏ của ông như thế nào, ông chỉ mới biết thời gian gần đây. Lỗi của ông rất lớn, ông không mong được vợ con tha thứ. Ông chỉ mong được bù đắp những thiếu thốn mà vợ con ông đã chịu từ khi ông bỏ

mặc họ trốn sang xứ người.

Giọng ông Thời như nghẹn lại:

- Ba biết con đã sống rất khó khăn. Ba thật tệ. Hồi đó ba còn quá trẻ, chỉ biết sống cho mình. Giờ đây nghĩ lại, ba ân hận lắm. Ba đi tìm mẹ và hai chị em con đã mười năm nay. Bên nội con nói, ba mẹ con con về ở Biên Hòa. Ba thật không ngờ mẹ đưa hai đứa về Cai Lậy. Từ Chợ Gạo xuống Cai Lậy có bao xa, vậy mà tới bây giờ mới tìm ra các con.

Thiên Lý nhếch môi. Cô không chút xúc động về những lời của ba mình.

Giọng Lý như trêu chọc:

- Chú cứ nói những gì cần phải nói. Cháu vẫn nghe chuyện cuộc đời của chú đây.

Ông Thời đau thót cả tim. Giọng con bé mới dừng dừng làm sao. Nó không như Thiên Hương, vừa gặp ông là khóc. Thiên Lý rất mạnh mẽ. Hay là nó cố giấu con người thật của mình?

Ông liếm môi:

- Ba muốn nghe con nói về những nhọc nhằn khổ sở con và chị Hương đã nếm trải.

Thiên Lý nhỏ nhẹ:

- Cháu không kể được đâu ạ. Duy có một điều chắc chắn nếu có ba ở cạnh như những người khác, cuộc đời cháu đã không giống hiện tại.

Ông Thời buột miệng:

- Ba sẽ bù đắp cho chị em con.

Lý cười khẩy:

- Có những thứ thuộc về tinh thần, không thể nào bù đắp được. Mãi mãi cho tới chết, người ta vẫn không sao xóa khỏi tâm trí mình.

Ông Thời nuốt nghẹn xuống:

- Ba hiểu và không mong được mẹ và các con tha thứ. Nhưng chuyện đã qua hãy quên đi. Ba muốn lo cho hai đứa.

Lý hơi thách thức:

- Bằng cách nào?

Ông Thời nói nhanh:

- Nghe Thiên Hương nói con đang dành dụm để học tiếp. Ba sẽ tạo điều kiện cho con du học.

Thiên Lý bật cười:

- Du học? Cháu nghĩ chuyện viễn vông quá.

- Ba lo cho con được mà.

Lý mỉa mai:

- Ngoài những lời hứa ra, chú không còn gì khác để nói sao?

Ông Thời thờ dãi:

- Ba đã có một người vợ khác.

Lý thảo nhiên:

- Điều đó là tất nhiên. Làm sao chú có thể ở vậy như mẹ cháu được.

Rồi cô chất vấn:

- Mẹ cháu không có lỗi gì hết, sao chú lại đành đoạn bỏ đi?

Ông Thời ngậm ngùi:

- Hồi đó ba bài bạc, thiếu nợ người ta phải bỏ xứ trốn. Ba đâu ngờ ông bà nội cũng đuổi mẹ con con đi luôn. Khi ba trở về tìm thì mới hay mẹ con con bật vô âm tín từ đó. Mới đây, nhờ gặp lại bà con của mẹ, ba hỏi thăm mới được họ chỉ về Cai Lậy. Ba ghé nhà mấy lần, song không lần nào gặp con. Thiên Hương nói con không thích nhắc tới ba. Năn nỉ mãi, chị Hương mới cho ba địa chỉ con trọ. Ba đến tìm ngay nhưng lần đó không gặp. Ba phải đi Nha Trang, khi về ba tìm con nữa. Thì ra cha con gặp nhau những hai lần mà không biết.

Thiên Lý thoáng mềm lòng vì giọng của ông Thời tha thiết quá. Từ khi nghe chị Hương báo tin đã gặp lại ba, Lý vẫn tưởng tượng cảnh ngộ gặp ông rồi nói với ông những lời thật nặng nề, nhưng tất cả những cảnh cô tưởng tượng không có cảnh nào giống như vậy. Thật oái oăm sao mình đã gặp ba ruột mà lại không biết.

Lý nuốt con xúc động vào trong:

- Chú muốn gì ở cháu?

Ông Thời khá bất ngờ về câu hỏi này.

- Ba muốn biết con sống thế nào?

- Cháu sống được.

- Công việc con đang làm có nặng nhọc lắm không? Người ta đối xử với con thế nào?

Thiên Lý nói ngay:

- Dạ... giám đốc tốt với cháu lắm.

- Là đàn ông hay đàn bà?

- Là phụ nữ.

- Con làm ở công ty nào?

Lý hơi nhếch môi:

- Một trung tâm tư vấn du học. Trung tâm Thế Kỷ.

Ông Thời trầm ngâm:

- Không có tên tuổi gì cả. Chắc rất cò con. Làm việc ở đó, con không thăng tiến được.

Lý chua chát:

- Cháu chỉ cần kiếm cơm thôi ạ.

Ông Thời nói:

- Con phải học cao hơn nữa. Ngày xưa dù ham chơi hơn ham học, ba vẫn tốt nghiệp cấp ba. Nhờ có chút chữ trong đầu, khi tu tỉnh lại, ba mới đủ sức làm

ăn lớn mà không sợ nhân viên của mình qua mặt.

Thiên Lý mỉm cười:

- Chắc công ty của chú lớn lắm?

Ông Thời cười:

- Chắc lớn hơn trung tâm của con.

Rồi ông nghiêm mặt:

- Ba sẽ tìm một công việc khác cho con, chứ làm ở đây không lên nổi đâu.

Lý lạnh nhạt:

- Cám ơn chú đã nghĩ tới cháu. Nhưng cháu đã quen tự quyết định cuộc đời mình rồi. Giả như chú xuất hiện sớm hơn chừng năm năm thì hay biết mấy.

Ông Thời hỏi ngay:

- Năm năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Lý ra vẻ thản nhiên:

- Chuyện của cháu ấy mà. Nó thuộc về quá khứ rồi. Và quá khứ đó không có chú.

Ông Thời ngắt lời cô:

- Nhưng tương lai, con sẽ có ba. Con không có quyền chối bỏ cha mình.

Đừng ngang bướng nữa!

Lý khẽ lắc đầu:

- Có những thứ không thể sử dụng luật bù trừ. Không thể dùng tiền để bù đắp nỗi đau dù người ra rất cần tiền. Cháu đã từng đổi một thứ để lấy tiền. Dù cháu không ân hận vì biết mục đích của mình, nhưng mãi tới bây giờ, cháu vẫn sống với tâm trạng của một người bị mất cắp. Vàng, tiền không thay thế được thứ cháu đã đổi. Chú lo cho cháu như một sự bù đắp, như một trách nhiệm cho lương tâm thanh thản phải không?

Không để ông Thời trả lời, Thiên Lý nói tiếp:

- Cháu không cần đâu. Cháu đã quen không được cha chăm sóc rồi. Chú nên về lo cho vợ con mình. Họ mới là hiện tại và tương lai của chú.

Ông Thời lại thờ dài. Ông cần có thời gian để Thiên Lý chấp nhận ông. Và ông tin thời gian sẽ giúp ông, vì ông đã có Thiên Hương và mẹ con bé hậu thuận.

Giọng Lý vang lên:

- Gia đình hiện giờ của chú chắc rất hạnh phúc?

Ông Thời trầm ngâm:

- Ba không biết nữa. Dì Kim là người cứu mạng lúc ba trốn ở Campuchia. Dì Kim rất tốt bụng, chính dì đã tạo điều kiện để ba tìm cho được mẹ và chị em con.

Lý mỉm cười:

- Cũng là để lương tâm thanh thản thôi.

Ông Thời nghiêm mặt:

- Dì Kim không có lỗi gì với con hết. Con không được xúc phạm dì ấy. Thiên Lý im lặng. Cô thấy mình đúng là hỗn xược.

Lý nói ngay:

- Cháu xin lỗi.

Ông Thời im lặng. Một lát sau ông nói:

- Ba chờ tới lúc nào đó, con sẽ bỏ cách xưng hô này. Vì dù thế nào dòng máu đang luân chuyển trong tim con vẫn là của ba.

Thiên Lý chớp mi, cô không muốn nghe những lời rất ngọt từ ông Thời. Cô vẫn khao khát tình cảm cha con. Nhưng nghĩ lại số phận khốn khổ của mình, Lý vẫn thấy hận ba mình. Cô chưa quá già đời để hiểu cuộc sống sẽ cuốn người ta đi như thế nào mà ba cô biến biệt bao nhiêu năm, bây giờ lại xuất hiện và tha thiết đòi quyền làm cha.

Thiên Lý hỏi:

- Những đứa em sau này của cháu chắc là ngoan lắm.

Ông Thời từ tốn đáp:

- Ngoài chị em con ra, ba không có đứa con nào khác.

Lý buột miệng:

- Thì ra là vậy!

Ông Thời nhú mồm:

- Con muốn nói gì?

Thiên Lý nhếch môi:

- Con cái cũng là một thứ tài sản với người nhiều tiền.

Ông Thời cau mày:

- Ba cấm con nói như vậy! Đừng nghĩ rằng vì không có con với dì Kim, ba mới đi tìm tụi con. Điều đó là sai. Sai hoàn toàn. Ba hy vọng con sẽ nghĩ lại để thông cảm cho ba. Ba đi tìm vì tụi con là con của ba.

Thiên Lý đuối lý. Cô phải về thôi, nếu không tìm cô sẽ mềm vì những lời đượm tình nghĩa cha con của ông Thời. Cô muốn ông phải đau khổ vì bị con mình từ chối. Cô muốn ông ném mui có con mà không được nhận con giống như cô và bé Phước.

Nghĩ tới bé Phước, nước mắt Lý chọt rung rung. Giá mà... Lý cắn chặt môi. Chuyện đã qua rồi, nó không khác được. Người ta không thể thay đổi quá khứ.

Nhìn ông Thời, Lý nói:

- Cháu xin phép về.

Ông Thời gật đầu:

- Được! Nhưng ba nói, dù con không muốn, không thích và tìm cách chối bỏ, ba vẫn sẽ tiếp tục gặp và can thiệp ít nhiều vào đời sống của con. Đừng trách sao ba phải làm thế. Lúc nào, con cùng là con ba.

Thiên Lý đứng dậy. Ông Thời bảo:

- Tài xế sẽ đưa con về. Đừng nói là con thích đi bộ. Như vậy trẻ con và thiếu bản lĩnh lắm.

Lý làm thinh. Ba cô là một người thông minh nhưng lười biếng, mê chơi. Mẹ cô nói về ông như vậy. Thời lười biếng, mê chơi của ông qua rồi. Ông đã tu tỉnh làm ăn, đã biết nghĩ về những lỗi lầm thời trẻ nên mới đi tìm vợ con. Trước mặt Lý là một ông bố khác ngày xưa. Đó là một người thành đạt, tự tin nhưng nếu nhìn sâu vào tận bên trong, người từng trải sẽ nhận ra ông là người cô đơn.

Sao không cô đơn cho được, khi ra vào thui thủi chỉ hai vợ chồng. Tiền bạc, sự nghiệp rồi để cho ai? Lý hiểu quá tâm trạng những người không có nỗi dỗi nên cô chạnh lòng khi nghĩ tại sao ba cô đi tìm chị em cô.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 15 -

Suốt trên đường về nhà, Lý không nói thêm câu nào. Ông Thời cũng thế. Có thể ông ngại tay tài xế, cũng có thể ông thấy nói bao nhiêu là đủ rồi.

Tới trước nhà, ông Thời nói với Lý:

- Chúng ta sẽ còn gặp lại!

Thiên Lý không trả lời. Cô chào ông trước khi vào sân. Bà Hạc nhìn Lý bằng ánh mắt lạ lẫm.

Rồi bằng giọng chứa đầy ác cảm, bà băng quơ:

- Bữa nay lên xe hơi rồi đó. Con người ta thật khó biết đâu mà lần.

Thiên Lý đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Cô vừa bước tới ngưỡng cửa, bác Hạc kêu lên:

- Quên nữa! Lúc nãy bác sĩ Hạnh gọi điện tới nói có đứa cháu nào bị bệnh phải nhập viện. Cô ấy bảo con về gọi điện cho cô ấy ngay.

Thiên Lý nhúu mày. Cô nhìn bà Hạc:

- Bác cho con gọi điện thoại nhờ ạ.

Bà Hạc gật đầu. Thiên Lý nhún sổ nhà bà Hạnh với tất cả hoang mang... Chẳng lẽ bé Na ốm? Nếu là nó, sao bà Hạnh lại nói là đứa cháu nào?

Điện thoại reo từng chập đến là sốt ruột, Lý mới nghe giọng bé Na.

Con bé kêu lên:

- Cô ơi! Bé Phước nhập viện rồi. Cô vào với nó đi. Mẹ cháu và cậu Sơn đang trong bệnh viện Nguyễn Tri Phương.

Giọng Lý lạc đi:

- Nó bị làm sao?

- Dạ, bị sốt xuất huyết nặng lắm ạ.

Lý lắp bắp:

- Cô sẽ vào đó ngay.

Gác máy, Lý quay quả trở ra. Cô gặp Lâm, anh gần như chặn cô lại.

Giọng bất bình, Lâm hỏi:

- Em lại đi nữa hả?

Thiên Lý gật đầu. Cô không thể nói gì với Lâm vào lúc này. Cô phải vào bệnh viện nơi con cô đang ốm nặng.

Sơn chống tay nhìn Thiên Lý với tất cả thương mến. Cô đang ngủ bên cạnh Phước. Nhìn hai mẹ con như thế này, Sơn cứ rung rung trong lòng.

Nén tiếng thở dài, anh bước ra hành lang đốt thuốc. Bé Phước đã qua cơn nguy kịch. Anh và Lý đã thức trắng ba đêm để theo dõi nó. Thằng bé bị sốt xuất huyết, đã vậy còn bị sốc khi truyền dịch. Sơn muốn điên lên khi thấy thằng bé vật vã trong phòng cấp cứu. Mẹ anh đi chùa Hương tận ngoài Bắc. Một mình Sơn không biết xoay xở làm sao. Anh phải cầu cứu chị Hạnh. Chị Hạnh đã cấp tốc gọi Lý cho cha con anh. Cô đúng là một thiên thần đúng nghĩa nhất.

Hai người ở suốt bên thằng nhỏ, mất thâm quầng vì mất ngủ, người nhẹ tênh vì mất sức. Ngược lại hai người được ở cạnh nhau để cùng lo lắng, sợ hãi và thương con đến đứt ruột.

Giá mà Lý cứ ở mãi với cha con anh nhỉ?

Điện thoại reo. Sơn nhìn số gọi đến. Là của Ngân. Anh nửa muốn nghe nửa muốn không. Thằng bé Phước nằm viện, Sơn không hề gọi Ngân vì anh

rất khó chịu khi cô luôn coi chuyện bé Phước bệnh là không quan trọng, là kiểu "Nhà giàu đứt tay bằng ăn mày đổ ruột". Hơn nữa, hai người đang trong giai đoạn ly thân. Sơn không muốn liên quan, liên hệ gì với Ngân hết.

Sơn áp má vào tai. Giọng Ngân ngọt y như ngày xưa hai người vừa yêu nhau:

- Anh đang ở đâu vậy?

Sơn ậm ừ:

- Ngoài đường...

- Ủa! Sao lại ngoài đường? Vừa gọi về nhà, em nghe con Hương nói bé Phước nằm viện mà. Chắc nó lại viêm họng phải không?

Sơn cộc lốc:

- Ồ.

- Vậy thì không sao. Em đang ở Vũng Tàu, không về chăm sóc con được đâu.

Sơn lạnh lùng ngắt lời cô:

- Em không phải bận tâm. Tôi tự lo cho con mình được mà. Thôi nhé! Không để Ngân kịp nói thêm lời nào, Sơn cúp máy. Anh chán nghe kiểu môi mép rắc sự giả dối của Ngân. Lẽ ra vừa rồi cô đừng gọi cho anh thì hơn. Gọi điện hỏi thăm con bệnh bằng giọng điệu phủ đầu ấy, thật chẳng làm sao hết.

Xuống đất, Sơn đi ra ngoài tới gian hàng bán trái cây. Anh mua xoài, cam, nho rồi trở lên lầu. Vào phòng anh thật nhẹ nhàng vì nghĩ Lý và bé Phước còn ngủ. Anh vừa đặt bọc trái cây lên băng thì Lý nhồm dậy. Về ngờ ngác của cô trông tội làm sao.

Sơn dịu dàng:

- Em ngủ nữa đi.

Thiên Lý chớp mắt:

- Em đủ rồi. Bây giờ anh ngủ thì đúng hơn. Mà anh vừa đi đâu về à?

Sơn trả lời:

- Anh mua trái cây. Để anh gọt cho em ăn.

Thiên Lý nói:

- Anh chớp mắt một chút đã.

Sơn cười cười:

- Anh làm sao ngủ được khi có em bên cạnh. Bên em, anh phải tranh thủ

từng giây từng phút chớ!

Thiên Lý trấn tĩnh lại trước những lời mật ngọt của Sơn:

- Rồi cũng tới lúc người một nơi. Em luôn dặn mình phải nhớ mình đang làm gì, cho ai. Bé Phước đã bớt nhiều. Chiều nay, em sẽ về. Em rất sợ lâu ngày sẽ không rời xa thằng bé nổi.

Sơn buột miệng:

- Vậy em đừng rời xa nó và cả anh nữa.

Lý nhìn anh:

- Chúng ta đều biết rõ là không được. Em có cuộc sống riêng. Anh có gia đình riêng, em không thể chen vào làm kẻ thứ ba.

Dứt lời, cô chạy vào toa lét. Mở rôbinê, vốc nước lên mặt cho tỉnh táo. Lý hít một hơi dài và nhìn mình trong gương.

Suốt ba ngày ròng, cô không về nhà trọ dù là để tắm giặt. Quần áo Lý mặc do bác sĩ Hạnh mang tới. Cô chỉ có việc cùng Sơn lo chăm sóc bé Phước. Ở bệnh viện này, ai cũng nghĩ cả ba là một gia đình hạnh phúc.

Lý nhếch môi chua chát. Quả thật cô không bao giờ dám nghĩ tới hạnh phúc đó.

Lau mặt cho khô, lấy tay xoa vết thâm quầng quanh mắt, Thiên Lý trở ra.

Cô vói tay lấy túi xách:

- Em về!

Sơn thẳng thốt:

- Sao em bảo chiều mới về?

Lý quay mặt đi và nghe giọng mình run lên:

- Em đã nghĩ lại. Em nên đi càng sớm càng tốt.

Sơn tha thiết:

- Đừng bỏ anh và con.

Thiên Lý nhìn bé Phước nằm trên giường mà nước mắt lưng tròng. Nó còn bé quá để hiểu những uẩn khúc của ba mẹ mình. Mấy ngày liền nó quăn lấy cô. Ngủ mê thì thôi, mở mắt là nó khóc đòi Lý, cô kể chuyện, dỗ nó ngủ rồi sụt sịt khóc khi thấy nó phải truyền dịch liên tục.

Tình mẹ con vốn rất thiêng liêng. Thiên Lý đã nhận ra điều đó nên với cô phải rời xa bé Phước lúc này là chuyện khôn khổ nhất. Thà Lý đừng gặp, đừng nghe những lời ngây ngô con trẻ, đừng chứng kiến lúc nó bệnh, đừng nghe nó khóc đòi cô dỗ dành. Lý sẽ dễ dàng biết mấy.

Sơn đến bên Lý, anh đứng gần đến mức cô cảm nhận được hơi thở của anh phả vào mình. Lý run rẩy khi tay anh ôm vòng lấy cô và kéo sát vào người.

Sơn thì thảo bên tai Lý:

- Anh cần có em. Con cũng thế.

Lý như mềm nhũn trong tay anh:

- Chúng ta không thể.

Sơn tha thiết:

- Chúng ta có thể... Số phận đã đưa đẩy chúng ta đến với nhau. Bé Phước chính là sợi giây thiêng liêng nối liền hai chúng ta. Chúng ta không thể từ bỏ nhau.

Thiên Lý nghe nước mắt rơi xuống mặt môi. Cô không cưỡng được lòng khi tay Sơn nâng mặt cô lên rồi lau nhẹ nước mắt cho cô.

Giọng Sơn khàn đi:

- Anh đã quá ích kỷ chỉ nghĩ cho riêng phần mình. Từ khi chia tay em ở biển, anh không khi nào thôi ray rứt. Anh luôn bị ám ảnh về em, về nỗi đau khi mang nặng đẻ đau mà không có được con kế bên. Anh lo em sẽ không tìm được hạnh phúc riêng.

Lý ấp úng nói cho lấy có:

- Những điều anh lo không hề nằm trong hợp đồng.

- Nhưng nó nằm trong tim anh. Lý! Anh chưa bao giờ quên em. Anh không phải hạng đàn ông đa tình nay quen người này, một cặp người nọ, nhưng anh lại luôn mơ về em. Thoạt đầu anh rất mặc cảm vì nghĩ anh có lỗi với vợ. Nhưng cuộc sống vợ chồng giữa anh và Ngân ngày càng rạn nứt trầm trọng. Những lúc đó, em như một cứu cánh để anh tìm sự yên bình. Anh hỏi rất nhiều lần, song chị Hạnh đều lắc đầu. Anh tuyệt vọng vô cùng vì những cái lắc đầu ấy. Ngân càng ngày càng quá đáng khi buộc anh giao bé Phước cho bà nội, bằng không cô ấy sẽ bỏ anh. Anh và con về ở với bà nội vì anh không thể làm theo ý Ngân được.

Thiên Lý đành giọng:

- Nhưng anh đã từng rất yêu chị Ngân. Hai người mới là vợ chồng, mới là ba mẹ của bé Phước chứ không phải em. Chúng ta không đề cập tới chuyện này nữa. Em phải về.

Sơn nhếch môi:

- Vì có người mãi đợi em à? Nếu thế, anh không dám giữ đâu.

Thiên Lý hơi hẫng vì Sơn đột ngột buông cô ra. Cô vừa dậm bước trong chông chênh thì Sơn bỗng kéo cô thật mạnh. Lý ngã vào người anh. Chưa kịp trấn tĩnh Sơn đã hối hả tìm môi cô. Thiên Lý như không còn sức để đẩy anh ra. Cô từng được hôn như vậy trong mơ để khi tỉnh giấc thấy tự thương mình. Cô từng khao khát đến se lòng cơ mà.

Thiên Lý đáp lại môi Sơn bằng tất cả nồng nàn của trái tim. Cô đang buông thả và sẵn sàng rơi xuống vực sâu cho phút giây này.

Nụ hôn mê đắm sau năm năm dài xa cách. Nụ hôn đắm nước mắt, nghẹn đốn đau khiến hai người bỗng chốc không thể rời nhau.

Thiên Lý chợt thảng thốt nhận ra cô chưa bao giờ thôi nhớ về Sơn cho dù bây giờ bên cạnh cô đã có Lâm.

Lý đã hứa sẽ chờ Lâm xong bằng Thạc sĩ sẽ đám cưới, cô không thể xem lời hứa đó là trò đùa vì anh đối với cô rất chân tình.

Lý khẽ xô Sơn ra, cô mở cửa phòng và đi như chạy trên hành lang. Gọi xe ôm, Lý ngồi như tượng cho đến khi về nhà.

Bà Hạc kêu lên:

- Dữ ác hôn! Thằng Lâm muốn điên lên vì ba ngày liền không thấy con đâu.

Thiên Lý gượng gạo:

- Con có gọi điện về nhà một lần mà.

- Gọi điện thì ăn thua gì. Tại sao con phải ở suốt trong bệnh viện vậy?

Thằng nhỏ đó là cháu bác sĩ Hạnh chứ có phải con bà đâu. Đúng là con bị người ta lợi dụng rồi.

- Dạ, tại con thấy tội nghiệp thằng bé nên tình nguyện ở lại giúp.

Lý chưa nói hết câu đã thấy Lâm. Anh lừng lững bước tới, mặt nặng trĩu.

Lý mỉm cười, giọng tự nhiên:

- Anh không đi học à?

Lâm cộc lốc:

- Không.

Rồi giận dỗi bỏ về phòng mình. Bà Hạc lắc đầu nhìn theo Lâm:

- Đàn ông lắm khi y như trẻ con. Liệu mà dỗ dành nó đi.

Thiên Lý mệt mỏi buông người xuống giường. Lâm đâu phải trẻ con, sao cô phải dỗ dành khi cô chẳng làm gì có lỗi với anh.

Tắm, thay quần áo, Lý vẫn còn nghe phảng phất mùi của bé Phước quanh quẩn mình. Chưa chi mà cô đã nhớ nó quá. Vợ cái gối ôm vào người, Lý

rung rung nhớ dáng thẳng nhóc nằm ngủ. Một mình, Sơn sẽ không kham xuể việc chăm con ốm. Lý thấy cô thật nhẫn tâm khi nhất định bỏ về mặc kệ bố con thẳng bé.

Lặn qua trở lại, Lý không sao nằm được. Tâm trạng cô rối bời. Cô muốn gần con nhưng lại sợ sẽ không vững vàng trước Sơn. Anh hùng hực như ngọn lửa, còn cô khác nào cọng rơm khô. Cô sẽ bốc cháy trước anh, dù đã nhiều lần cô khao khát được như thế.

Mai Nhiên bước vào phòng. Con bé nói:

- Tao tưởng mày quên đường về rồi chứ. Hừ! Bà Thương thật bất công. Tao xin nghĩ một ngày là bả mặt nặng mặt nhẹ. Mày nghĩ ba ngày liên tục, bả chẳng nói một lời.

Lý chống chế:

- Tại tao có lý do chính đáng.

Nhiên bấu môi:

- Đi chăm con thiên hạ mà chính đáng. Hừ! Càng ngày càng giỏi việc tào lao. Ông Lâm chịu mày hết nỗi rồi. Cũng phải thôi! Yêu một người như vậy chỉ có... thua lỗ.

Thiên Lý làm thinh. Nhiên cao giọng:

- Gia đình Lâm có một truyền thống cưới một người vợ cúc cung tận tụy cho chồng con, không màng đến chuyện xã hội. Lâm từng... chắm mày vì nghĩ mày là mẫu phụ nữ của gia đình. Giờ Lâm nghĩ khác rồi. Anh không chọn mày nữa.

Thiên Lý khó chịu:

- Tao không phải món hàng để người khác lựa chọn.

Nhiên nhấn mạnh:

- Nhưng Lâm đã chọn và vứt thứ mình chọn nhầm.

Lý nóng mặt vì cách nói của Mai Nhiên. Cô đứng phắt dậy. Nửa muốn gặp Lâm, nửa muốn không vì tự ái. Lý bực bội bồn chồn trước nụ cười khinh khỉnh của Nhiên.

Cô nàng nói:

- Anh Lâm bảo mày có nhiều bí mật mà anh không hiểu được. Thế thì thôi xù đẹp cho rồi.

Lý hỏi:

- Lâm nói hay mày nói?

Nhiên so vai:

- Ai nói chẳng quan trọng. Nhưng đúng là như vậy chứ gì? Hà! Một người đàn ông giàu có xuất hiện rồi mày biệt tăm ba ngày ba đêm với lý do đi nuôi bệnh cháu bà bác sĩ Hạnh. Ai có thể tin được điều này nhỉ. Chẳng lẽ cháu bác sĩ Hạnh không có ba mẹ sao mà cần tới mày.

Thiên Lý không trả lời. Cô qua phòng Lâm gõ cửa.

Anh bước ra, môi nhếch lên:

- Em đã chịu sang đây rồi sao?

Lý ngồi xuống ghế:

- Anh giận em à?

Lâm cười mỉm:

- Anh mà có quyền gì để giận với hờn.

Lý nhỏ nhẹ:

- Ai lại nói thế. Rõ ràng anh đang giận em mà.

Lâm quắc mắt:

- Em nói đi! Em đã làm gì mấy ngày qua?

- Em trong bệnh viện.

- Thế em để ông khách đi xe du lịch đời mới ấy cho ai? Anh cần một lời giải thích khác.

Thiên Lý im lặng. Cô phải giải thích thế nào đây khi không muốn người khác biết về ba mình, về đứa con trai của cô. Lâm không thể chia sẻ với Lý chuyện này. Lý nhìn anh rồi buông ra một quyết định.

- Anh hãy quên em đi!

Lâm buột miệng:

- Tại sao lại như vậy?

Lý từ tốn:

- Vì em không hề yêu anh.

Lâm tái mặt:

- Thì ra là thế. Em tự cao quá đấy.

Rồi anh nghiêng răng:

- Em từ chối anh vì ông ta hả? Hừ! Thật tồi tệ. Anh đã cố không nghĩ xấu về em, nhưng giờ thì rõ rồi. Anh hiểu những lời lơ lửng trước đây của em có ý nghĩa gì rồi. Thì ra em còn tệ hơn những cô gái đứng đường thất học nữa. Anh khinh bỉ em... nghe rõ chưa.

Thiên Lý nuốt nghẹn xuống:

- Anh nói hết rồi phải không?

- Vẫn chưa. Anh nghĩ em nên rời khỏi ngôi nhà này trước khi cô Hạc lên tiếng. Gia đình anh, họ hàng anh không thích dây dưa với những hạng gái như em.

Thiên Lý đau nhói vì những lời của Lâm. Anh đang mất khôn vì ghen và anh đang để lộ bản chất mình vì ghen. Đến từng tuổi này mà anh còn nông nổi đến thế sao?

Trước một vấn đề chưa rõ ràng của Lý, Lâm đã thể hiện như vậy thì làm sao anh có thể chấp nhận Lý khi biết cô đã có một đứa con.

Thôi thì nhân cơ hội này chia tay cho xong. Chỉ có điều, anh không thể nặng lời với cô như vậy.

Thiên Lý nói một hơi:

- Anh đã quá nặng lời rồi. Chuyện của em không như anh tưởng đâu. Khi tới đây ở, em đã nghe bác Hạc nói rõ những quy định của bác về cách ở, cách sống. Em thấy mình không vi phạm gì về những quy định ấy hết.

Lâm ngắt lời cô:

- Vậy là anh đã nói oan cho em à? Cái mặt nạ ngoan hiền của em rơi xuống rồi, em đã không lừa được tôi thì không lừa được ai nữa đâu.

Thiên Lý nhìn thẳng vào Lâm:

- Giờ thì em đã hiểu rõ tại sao em đã rất cố gắng nhưng vẫn không thể yêu anh.

Dứt lời, Lý trở về phòng. Cô thay quần áo rồi xuống nhà thưa với bà Hạc tối nay cô không về nhà.

Gọi xe ôm đến bệnh viện. Thiên Lý bước nhẹ tênh trên hành lang. Mở cửa phòng bệnh. Cô như tan biến trong mắt nhìn của Sơn. Anh ôm choàng lấy cô giọng đầy cảm xúc:

- Anh biết em sẽ quay lại với con và anh mà...

Hồi hã, môi hai người quần lấy nhau. Mặc kệ ngày mai sẽ thế nào, Lý muốn được một lần sống thật với những khao khát lâu nay của mình.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 16 -

Bà Hạc nheo mắt nhìn cho rõ người đàn ông đứng sau cửa sắt. Là người đàn ông tìm Thiên Lý hôm trước. Tự dưng bà thấy ghét ngang ông ta. Có lẽ vì những lời Lâm hăm hực nói về Lý hôm trước cũng nên. Hôm đó bà không đồng ý việc bảo Lý đi ở chỗ khác vì con bé đâu làm gì khiến bà phiền lòng...

Giọng ông Thời vang lên cắt ngang suy nghĩ của bà Hạc:

- Chị cho phép tôi gặp Thiên Lý.

Bà Hạc hơi bối rối vì giọng lịch sự quá mức của ông khách. Bà hơi lấp vấp:

- À... ừm... Thiên Lý không có ở nhà.

Ông Thời hỏi tới:

- Bao giờ Lý về, thưa chị?

- Tôi không biết.

Nhìn về thất vọng của ông khách, bà Hạc thấy ái ngại. Bà chợt nói:

- Ông cần nhắn gì không? Tôi nhắn giúp.

Ông Thời ngần ngừ:

- Tôi hỏi thật một câu, nếu có sai xin chị bỏ qua cho... Có thiệt Thiên Lý không ở nhà không?

Bà Hạc lộ vẻ bất bình:

- Tôi nói dối ông làm gì? Đạo này con nhỏ vắng nhà luôn. Nó qua đêm chỗ nào, tôi chả biết.

Ông Thời thở dài:

- Chắc Lý muốn tránh mặt tôi.

Bà Hạc nhún vai:

- Biết vậy ông còn tới làm gì. Tha cho con bé đi, nó còn trẻ quá mà.

Ông Thời nhìn bà Hạc với vẻ sừng sốt. Bà Hạc nói tiếp:

- Thiên Lý là đứa nết na hiền lành, ông đừng làm hư con bé.

Ông Thời cau mày:

- Chị hiểu lầm rồi.

Bà Hạc hơi thách thức:

- Ông đọc được suy nghĩ của tôi à? Xin lỗi nếu ông không nhắn gì, tôi vào đây.

Ông Thời vội vàng:

- Tôi muốn được nói chuyện với chị để xin chị giúp đỡ.

Bà Hạc ngớ ngàng:

- Tôi giúp gì được cho ông chứ.

Ông Thời từ tốn:

- Qua cách chị nói, tôi nghĩ chị rất quý Thiên Lý. Tôi tin chị sẽ giúp được tôi.

Ngần ngừ một chút, bà Hạc mở rộng cổng:

- Vậy tôi mời ông vào.

Ông Thời nói ngay khi ngồi xuống xa lông:

- Để chị khỏi suy nghĩ lung tung, tôi xin tự giới thiệu tôi là Thời, ba ruột của Thiên Lý.

Bà Hạc trợn mắt:

- Cái gì! Ba ruột hả? Tôi chưa nghe Lý nói tới ông bao giờ.

Ông Thời gượng gạo:

- Điều này đúng. Cha con tôi mới gặp lại nhau đây thôi.

Rồi không đợi bà Hạc hỏi, ông Thời kể chuyện của mình bằng giọng ân hận, ray rứt, bồi hồi.

Ông trầm giọng:

- Tới bây giờ, Lý vẫn gọi tôi là chú. Con bé nhất định không tha thứ cho

tôi. Nó làm tôi đau lòng quá, nhưng có lẽ nỗi đau này chẳng thấm gì với những nhọc nhằn nó từng trải qua.

Bà Hạc hết sức bất ngờ với những thông tin vừa nhận được. Bà áp ứng:

- Thật không thể nào ngờ. Tôi xin lỗi đã có cái nhìn sai lệch về ông và Thiên Lý.

Ông Thời vội vàng nói:

- Xin chị đừng gọi tôi là ông mà tội nghiệp. So tuổi tác, chắc tôi đáng là em chị.

Bà Hạc chớp mắt:

- Vậy anh muốn tôi giúp anh thế nào đây?

Ông Thời thở dài:

- Nhờ chị khuyên Lý hộ tôi. Tôi muốn được lo lắng, thương yêu chăm sóc nó.

Bà Hạc phân bua:

- Tôi không ngại giúp anh. Tôi chỉ sợ mình không đủ lực. Lý là đứa rất mạnh mẽ.

Nhíu mày, bà Hạc nói tiếp:

- Tôi biết có hai người phụ nữ Lý rất quý là Thương, giám đốc trung tâm nó đang làm việc và bác sĩ Hạnh, người đã giúp Lý rất nhiều trong việc chạy chữa bệnh tim của mẹ nó.

Ông Thời buồn buồn:

- Thiên Hương, chị nó chấp nhận tôi rất dễ dàng. Tôi không nghĩ Thiên Lý lại khó khăn đến thế. Tuy là em, nhưng Lý vất vả, lận lộn với cuộc sống nhiều hơn Hương. Có lẽ vì thế nên nó hận tôi nhiều hơn.

Bà Hạc an ủi:

- Dầu gì Lý cũng còn trẻ người non dạ. Rồi dần dà nó sẽ hiểu. Tôi nghĩ anh nên nhờ Thương và bác sĩ Hạnh nói vào thêm.

- Chị có thể cho tôi địa chỉ của họ không?

- Tôi chỉ biết địa chỉ của giám đốc Thương. Tôi lấy cho anh.

Tới chỗ để điện thoại, bà Hạc lấy quyển sổ ghi số điện thoại rồi đọc lên cho ông Thời ghi vào máy di động.

Ông Thời gởi cho bà Hạc một danh thiếp:

- Cảm ơn chị đã lắng nghe tôi. Giờ tôi xin phép cáo từ.

Ông Thời về văn phòng giám đốc của công ty. Vừa ngồi xuống ghế ông đã nghe gõ cửa.

Ông đang háng:

- Mời vào!

Kim Ngân xuất hiện với gương mặt thâm quầng mệt mỏi:

- Đây là toàn bộ dự án khu định cư Tâm An Bình ở Vũng Tàu. Trình để anh xem.

Ông Thời khẽ nhú mày:

- Trông em không được khỏe?

Ngân gượng gạo:

- Vâng. Em bị mất ngủ mấy ngày rồi.

- Vì sao vậy? Vì áp lực công việc à?

Kim Ngân lắc đầu:

- Dạ không.

Im lặng một vài giây, Ngân bỗng nói:

- Gia đình em có chuyện buồn lắm.

Ông Thời cười cười:

- Chắc là cãi nhau với cậu Sơn rồi. Ôi dào! Gia đình nào lại không có lúc buồn như thế. Đầu lại sẽ vào đây thôi. Em suy nghĩ làm chi đến mất ngủ dữ vậy. Ngày mai thứ bảy, vợ chồng con cái đưa nhau đi chơi một chuyến.

Kim Ngân chớp mi:

- Chuyện không đơn giản như vậy đâu ạ. Anh Sơn dứt khoát đòi ly dị. Em năn nỉ cỡ nào anh cũng không chịu.

Ông Thời ngạc nhiên:

- Gia đình em trông hạnh phúc đến thế sao tự nhiên cậu Sơn lại đòi ly dị.

Em có lỗi gì à? Chậc! Chắc là vì em nặng công việc hơn gia đình chớ gì?

Kim Ngân nghẹn ngào:

- Không phải vậy đâu anh.

Rồi Ngân khóc sụt sùi khiến ông Thời bối rối hết sức.

Kim Ngân vốn lạnh lùng, bản lãnh, vậy mà hôm nay lệ đổ như mưa rào.

Giọng Ngân đầy nước mắt:

- Số em khổ lắm anh ạ. Em bị vô sinh nên đã nén hết mọi đau đớn ghen tuông xuống tận đáy lòng để Sơn có con với một người phụ nữ khác.

- Nghĩa là nhờ người ta đẻ mượn à?

- Vâng!

Ông Thời nhú mày:

- Vậy thằng nhóc đó là con của Sơn và người phụ nữ kia?

Kim Ngân gật đầu:

- Vâng. Bé Phước không phải con em, nhưng em đã nuôi nấng và thương yêu nó như một người mẹ. Ấy vậy mà Sơn vẫn chưa vừa lòng. Anh muốn ly dị em để chính thức sống với mẹ ruột của bé Phước.

Ông Thời kêu lên:

- Chà! Vậy là cậu ấy bậy quá! Em phải tìm sự ủng hộ từ gia đình chồng.

Ngân chua chát:

- Gia đình Sơn chính là hậu phươn lớn của anh. Hồi đó, chính vợ anh Tiền,

bác sĩ Hạnh đã làm cái việc nôm na là môi giới cho Sơn và người phụ nữ kia. Không ai ủng hộ em đâu. Mẹ Sơn muốn có nhiều cháu cơ.

Ông Thời gật gù:

- Đúng là gay go.

Giọng Ngân hết sức thăm thương:

- Em cũng muốn có nhiều con, nhưng số em vô hậu. Em sẵn sàng để Sơn có thêm con nữa, em sẵn sàng nuôi con anh ấy, hai đứa, ba đứa cũng được nhưng Sơn dứt khoát không chịu. Anh bị bùa mê thuốc lú từ người phụ nữ đó rồi. Cô ta đâu thương con mình mang nặng đẻ đau. Cô ta chỉ cần tiền, chỉ thương tiền mà thôi.

Ông Thời nhìn Ngân và thoáng chạnh lòng. Ông hiểu tâm trạng của cô. Vợ ông hiện tại cũng bị vô sinh. Ông bỏ công sức đi tìm người vợ trước cùng hai đứa con cũng vì sợ mình không người thừa kế... Đàn ông nào cũng sợ tuyệt tự. Tuy không có con trai, nhưng ông vẫn có người thừa kế. Sơn muốn có con thì đã có rồi dù không phải với vợ thế nhưng Ngân đã nhượng bộ, cậu ta có nhẫn tâm khi đòi bỏ vợ.

Ông Thời hỏi:

- Em đã gặp mẹ của bé Phước chưa?

Ngân lắc đầu. Ông Thời mách nước:

- Em nên gặp cô ta. Nếu đó là người ham tiền, em hãy cho cô ta một số tiền kha khá.

Kim Ngân rầu rĩ:

- Em đã nghĩ tới giải pháp này, nhưng chắc không được. Sơn đang mê một cô ta.

Có tiếng gõ cửa. Ông Thời lại mời vào, ông Tiễn xuất hiện với nụ cười hết cỡ. Ông có hơi lúng túng khi thấy Ngân với gương mặt u ám.

Nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên, ông nói:

- Ủa! Có Ngân ở đây nữa hả. May quá, anh định tìm em để xin một bản dự án khu định cư Vũng Tàu.

Ngân nhìn ông Tiễn:

- Em đã trình lên anh Thời.

Rồi cô đứng dậy:

- Em xin phép...

Ông Tiễn kêu lên:

- Sao vậy? Anh em gặp chưa hỏi thăm câu nào, em đã xin phép.

Ngân nói:

- Em đang bận mà.

Khẽ gật đầu chào ông Thời, Ngân bước ra ngoài.

Ông Tiễn để lên mặt bàn một chồng hồ sơ:

- Anh ký duyệt giùm em.

Ông Thời khoát tay:

- Cứ để đó. Tôi có chuyện muốn hỏi cậu.

Ông Tiễn hơi ngạc nhiên:

- Vâng! Anh cứ hỏi ạ.

Ông Thời hỏi ngay:

- Tôi vừa nghe chuyện của cô Ngân. Có đúng là cậu Sơn đòi ly dị không?

Thấy Tiễn ngần ngừ, ông nói tiếp:

- Không phải tôi tò mò, nhưng thấy Ngân xuống sắc quá cũng tội. Tôi muốn biết để xem có giúp được gì không.

Đan hai tay vào nhau, ông Tiễn chép miệng:

- Dạ, đúng là như vậy. Hai người bắt đầu cũng ba, bốn năm nay. Sống với nhau không được thì nên ly dị cho nhẹ lòng.

Ông Thời tỏ vẻ bất nhẫn:

- Nếu vì Ngân không có con mà cậu Sơn bỏ cô ấy thì tôi thấy cậu ta tệ quá. Dẫu sao thì Ngân cũng ép lòng để Sơn có con với người khác rồi.

Ông Tiễn trầm giọng:

- Thật ra chuyện gia đình Ngân có nhiều uẩn khúc lắm. Sơn đâu tệ như anh nghĩ. Cậu ấy thương vợ lẫn thương con, nhưng Ngân thì khác. Cô ấy vốn là người ham danh lợi, quyền uy nên trước kia từng phá thai nhiều lần để dành thời gian cho những đợt đi học ở nước ngoài, hậu quả là cô ấy bị vô sinh.

- Vậy sao! Có chuyện đó nữa à?

Thấy ông Thời có vẻ không tin lời mình, ông Tiễn liền kể cho ông nghe những gì mình biết về vợ chồng Ngân.

Ông Tiễn kể:

- Hai người sống như ly thân cả năm nay rồi chứ đâu phải khi Sơn gặp lại mẹ của thằng bé Phước.

Ông Thời ngờ vực:

- Vậy mà Ngân kể với tôi hoàn toàn khác.

Ông Tiễn so vai:

- Kim Ngân là người thế nào, anh biết rõ mà. Cô ta làm ra vẻ tội nghiệp trước mặt anh vậy thôi, chứ thật ra người đáng tội nghiệp chính là mẹ thằng bé Phước, người đã hy sinh cho Sơn và cũng là cho Kim Ngân một đứa con. Cô gái ấy là người tốt. Vì cần tiền lo thuốc cho mẹ, cô ấy mới phải làm thế. Nếu so sánh, còn khôn khổ khôn nạn hơn Thúy Kiều bán mình nhiều.

- Cậu có vẻ rành về cô gái ấy nhỉ!

- Thì cô ấy đang dạy kèm bé Na con em mỗi tối mà. Dù vợ chồng em không sống với nhau nữa, nhưng tối tối em vẫn ghé thăm con. Bé Na quần cô giáo Lý lắm.

Ông Thời lạnh cả người khi nghe tên Lý được Tiễn nhắc đến bằng giọng triu mến.

- Cô Lý với nó là số một.

Ông Thời ú ớ:

- Cậu vừa bảo cô giáo tên gì?

- Dạ, tên Thiên Lý...

Ông Thời bấu tay vào thành ghế:

- Vậy còn vợ cậu?

Ông Tiễn nhìn gương mặt trắng bệch của ông Thời và cố đoán xem điều ông vừa hỏi mang ý nghĩa gì, nhưng anh không đoán ra.

Ông Tiễn đành nói:

- Vợ em tên Hạnh.

Ông Thời rên lên:

- Vậy là đúng rồi.

- Sao ạ? Em chưa hiểu ý anh.

Ông Thời lăm bầm:

- Cậu làm sao hiểu được... Trời ơi! Thật là oan nghiệt.

Ông Tiễn nghếch mặt ra:

- Dạ... vợ em làm điều gì sai ạ?

Ông Thời xua tay:

- Không, không... À! Cậu về được rồi... Bữa nay thứ bảy, lẽ ra mọi người được nghỉ.

Ông Tiễn bối rối:

- Vâng! Em về... Mà anh không sao chứ?

Ông Thời lắc đầu. Tiễn nhìn ông rồi mới ra khỏi phòng với nhiều điều thắc mắc.

Còn lại một mình, ông Thời như hoá đá, nước mắt hối hận cứ thế mà tuôn trào. Có khóc như trời mưa dầm thì cũng thừa. Tất cả đã muộn, ông không làm sao giúp con mình có được những cái nó đã mất.

Đau đớn, vật vờ hồi lâu, ông Thời như tỉnh táo lại. Ông cần kiểm tra xem Thiên Lý con ông và cô giáo Thiên Lý của bé Na phải là một người không đã. Muốn thế, ông phải nhờ đến Tiễn.

Nghĩ là làm ngay. Ông nhấn số di động của Tiễn và chờ. Ông hy vọng sẽ tìm được một giải pháp cho ông và Thiên Lý.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- 17 -

Sơn nhắc ông nghe. Giọng ông Tiến ào ào vang lên:

- Rảnh không? Lai rai với anh một chút.

Sơn cười:

- Sao hôm nay anh có hứng thú lai rai với em nhỉ?

Ông Tiến cười hề hề trong máy:

- Câu hỏi chí hay! Càng hay hơn nếu em biết câu trả lời... Hì hì...

Sơn nôn nóng:

- Câu trả lời là gì vậy? Anh câu giờ hoài.

- Là bà chị bác sĩ của cậu lệnh cho anh rủ cậu đi nhậu đây.

- Xạo hoài!

- Biết ngay là cậu hồng tin mà. Hạnh bỏ anh vì ghét thói nhậu nhẹt bết nhè của anh. Nhưng bữa nay khác rồi, bà bác sĩ nhận ra nhậu đôi khi cũng có lợi. Cậu ra đi, quán... phòng... Anh chờ cậu đó!

Sơn từ chối:

- Không được. Nhóc Phước không ai trông.

- Láo nha! Tối nay cô giáo Lý không dạy bé Na. Anh cá một ăn mười, cô nàng đang chăm nhóc Phước... Mà thôi, không đùa nữa. Anh nghiêm túc đây. Chị Hạnh muốn anh dàn xếp để em gặp một người có liên quan tới chuyện của gia đình em.

Sơn nhúm mày:

- Anh muốn nói tới ai?

- Ra đây em khắc biết. Nhanh nhen! Anh chờ đó.

Sơn gác máy. Anh vào phòng bé Phước, nơi Lý đang ngồi chơi với con trai.

Sà xuống ngồi kế Lý, anh choàng vai cô và thì thào vào tai:

- Anh có tí chuyện phải đi... Em chơi với con một mình được không?

Lý phụng phịu:

- Thì anh cứ đi. Em có phải trẻ con đâu mà anh lo.

- Ý anh là sợ em buồn.

- Có anh đương nhiên là vui rồi.

Nhóc Phước đang chơi siêu nhân liền ré lên:

- Hồng cho ba đi.
- Nếu ba không đi thì cô giáo đi... Con chọn ai? Ba hay cô giáo?

Phước ôm Lý và xua Sơn ra:

- Vậy ba đi đi.

Sơn cười. Anh hôn tới tấp vào mặt thằng nhỏ rồi bảo:

- Ra đóng cổng hộ anh.

Thiên Lý đứng lên bước theo Sơn. Xuống tới sân là anh đã kéo cô vào lòng và định hôn cô. Lý đẩy Sơn ra:

- Coi chừng mẹ thấy!

Anh lì lợm:

- Mẹ bận coi phim rồi. Em đừng hù anh.

Lý chớp mắt. Cô kiễng chân lên vòng tay qua cổ Sơn và khép mi lại. Mỗi Sơn lúc nào cũng nồng nàn, quyến rũ đến cháy bỏng. Đã bao nhiêu lần Lý ước được cháy bởi anh.

Cô như mê đi trong vòng tay Sơn, trong cô và quanh cô chỉ tồn tại anh. Bóng tối âm âm của khoảng sân giấu kín hai người. Lý chợt bàng hoàng nhận ra cô không được quyền cho và nhận như vậy.

Cô đẩy mạnh Sơn ra, anh hơi hẫng:

- Sao vậy em?

Thiên Lý lắc đầu:

- Chúng ta không thể sa đà... Anh đi đi.

Sơn khựng lại. Anh hiểu ý cô nên nói:

- Anh không để em thiệt thòi đâu.

Sơn phóng xe đi. Anh không biết chị Hạnh muốn anh gặp ai, để làm gì, sao anh Tiễn có vẻ bí mật thế.

Vào nhà hàng Ven Biển, tới phòng bày trí kiểu Nhật, Sơn kéo cửa. Anh khựng lại khi nhận ra người ngồi với Tiễn là ông Thời.

Ông giám đốc Thời thì liên quan gì tới chuyện gia đình Sơn kia? Chẳng lẽ

Ngân định mượn tay sếp mình để khuyên anh gác chuyện ly dị lại. Tự nhiên Sơn khó chịu hết sức. Anh có cảm giác bị Tiền lừa.

Cố gắng hết mức, Sơn nở nụ cười gượng khi bắt tay ông Thời. Nếu biết ông ta là người mà Tiền úp úp mở mở nói lúc nãy, Sơn đã không đến đây.

Dường như biết Sơn không hài lòng, ông Tiền nheo nheo mắt:

- Cậu ngạc nhiên lắm phải không? Chưa đâu! Rồi cậu phải kêu trời với những gì sắp được nghe.

Ông Thời cho khui một chai rượu Tây rồi bảo các tiếp viên ra ngoài.

Ông cũng không biết mở lời thế nào. Ngần ngừ một lát, ông nói:

- Mấy bữa thằng nhỏ bệnh, chắc cậu đỡ đỡ.

Dè dặt, Sơn âm ừ:

- Vâng. Thân gà trống nuôi con mà anh.

Ông Thời nói bằng giọng chân tình:

- Tôi đã nghe qua chuyện của cậu và Ngân. Tôi thấy tiếc cho cô cậu.

Nhưng chẳng lẽ vợ chồng đầu ấp tay gối bao nhiêu năm, khi nói ly dị, cậu không nghĩ gì tới Kim Ngân?

Sơn buồn buồn:

- Em nghĩ nhiều lắm chứ. Nhưng đã không cùng quan điểm sống, cố níu kéo chỉ làm khổ nhau. Cho tới bây giờ, em vẫn nghĩ ly dị là giải pháp tốt nhất cho bọn em. Không là vợ chồng cũng là bạn bè tốt.

- Cậu nói nghe đơn giản quá. Biết được mấy cặp vợ chồng sau khi ly dị trở thành bạn bè tốt như cậu Tiền và bác sĩ Hạnh. Lỡ Ngân không muốn làm bạn mà thích là kẻ thù của cậu thì sao? Cậu đã có người phụ nữ khác và Ngân đang đau khổ, ghen tuông với người phụ nữ đó. Cậu nghĩ mình sẽ có một gia đình mới yên ổn trên nỗi đau của người vợ cũ sao?

Sơn cau mày:

- Xin lỗi, em có cảm giác anh đang làm nhiệm vụ của thư ký công đoàn. Em không nghĩ Ngân nhờ anh đến gặp em.

Ông Thời lắc đầu:

- Không ai nhờ tôi cả. Ngược lại, tôi nhờ cậu Tiền sắp xếp để tôi được gặp riêng cậu. Chuyện của vợ chồng cậu còn liên quan đến một người thứ ba. Đó là Thiên Lý.

Sơn kêu lên:

- Anh biết Thiên Lý à?

Ông Thời buông từng tiếng:

- Con bé là con gái của tôi. Nó đã bị thiệt thòi quá nhiều trong cuộc sống,

tôi không thể để nó chịu thêm thiệt thòi nữa.

Sơn không tin vào tai mình. Anh nhìn sang ông Tiễn và thấy ông khẽ gật đầu như xác nhận điều ông Thời vừa nói là đúng.

Mấy đêm thức vì bé Phước trong bệnh viện, Lý có nói với Sơn là cô vừa gặp lại ba mình nhưng cô không lấy đó làm vui. Qua cách Lý nói, Sơn hiểu cô rất hận ba mình. Không ngờ ông bố đó lại chính là ông Thời. Ông ta muốn gì khi nói câu vừa rồi?

Ông Thời ray rút:

- Trước đây, tôi đã không tròn trách nhiệm làm cha với Thiên Lý, bây giờ tôi phải làm gì đó cho con tôi hạnh phúc.

Ông Tiễn nâng ly lên:

- Nào! Xin mời anh và cậu Sơn cạn ly để mừng mối quan hệ hi hữu này.

Sơn ngơ ngơ nâng ly. Anh nghe giọng ông Thời trầm hẳn xuống:

- Tôi không biết mình nên vui hay buồn trước những chuyện đang xảy đến với cha con tôi. Nhưng tôi lo cho Thiên Lý lắm. Nó không phải là đối thủ của Ngân. Cô ta sẽ không để con bé yên. Nếu chuyện đó xảy ra, Lý sẽ bị tổn thương, cậu và nó cũng chẳng đi tới đâu.

Sơn chép miệng:

- Em cũng hiểu, nhưng Kim Ngân cứ kéo dài thời gian hòa giải mãi.

- Ngân sẽ không ly dị. Cô ấy sẽ gài cho cậu vào thế ngoại tình để bêu xấu, để làm cậu mất uy tín. Cô ấy sẽ hạ nhục Lý cho bỏ ghét. Trong thời gian này chỉ cần gặp cậu và Lý ngồi ở quán cà phê thôi, Ngân cũng có thể làm âm ỉ lên. Dĩ nhiên cậu và Lý phải có những cuộc hẹn hò, những thời gian bên bé Phước chứ. Chỉ cần thế, hai người cũng phạm pháp rồi. Cậu và Lý sẽ mệt mỏi với trò chơi mèo vờn chuột của Ngân. Cậu không thể để Lý mặc cảm khi đến với cậu một cách lén lút.

Uống cạn phần rượu trong ly, Sơn nói:

- Nhóc Phước quần mẹ Lý lắm. Đạo này Lý cũng quen hơi con. Nhiều bữa nhìn Lý về trong nước mắt thương con mà em đứt ruột.

Ông Tiễn nhẹ nhàng:

- Cái gì cũng cần có thời gian của nó. Tạm thời cậu và Lý đừng gặp nhau. Tôi biết nói nghe dễ lắm. Khổ sao trái tim luôn có lý lẽ của nó, bởi vậy hai người phải tìm cách nào đó xa nhau một thời gian.

Sơn cười méo xẹo:

- Anh đùa em hoài. Xa Lý chắc cha con em héo mắt.

Ông Tiễn điềm đậm:

- Cậu phải tính tới sự lâu dài chứ.

Sơn áp ứng:

- Nhưng xa Lý bằng cách nào? Thú thật lúc này em nghĩ không ra.

Ông Thời nói ngay:

- Tôi đã nghĩ ra cách cho con tôi, cho cậu và cũng là cho Kim Ngân. Sống trên đời phải có tình có nghĩa, có trước có sau. Cậu không thể cưới Lý ngay sau khi ly dị Ngân. Như vậy ác với người vợ cũ của mình lắm.

Nhâm nhi chút rượu, ông Thời nói tiếp:

- Tôi đã nhẫn tâm với mẹ của Lý, tôi đã ray rứt ân hận cả nửa đời. May sao tôi vẫn tìm được hai mẹ con. Tôi không muốn cậu phải ray rứt hay ân hận mỗi khi nghĩ tới Ngân. Tôi muốn cậu, Thiên Lý và Ngân sẽ là bạn tốt của nhau. Điều đó cần phải hy sinh một chút.

Sơn không nói không rằng. Anh uống liên tiếp mấy ly rồi nghiền ngẫm những lời của ông Thời.

Anh đâu phải hạng đàn ông bạc tình vô nghĩa. Anh vẫn nghĩ tới Ngân rồi đau đớn trước sự đổ vỡ không thể tránh khỏi của hai người. Anh nghĩ rất kỹ và nhận ra nguyên nhân không phải từ bé Phước. Sự mâu thuẫn của hai người tiềm ẩn lâu lắm rồi. Đó là những lần Sơn khó chịu trước những phát ngôn của Ngân về những người thuộc tầng lớp thấp của xã hội. Nói về họ, cô rất khinh bỉ. Đó là những lúc anh thấy tiếc tiền trước thói mua sắm phung phí, cách ăn xài, học đòi thói trưởng giả của cô, và đó cũng là những lúc vì yêu anh cho qua tất cả, bất chấp lời dè bĩu của mẹ mình.

Giờ thì hết thật rồi. Trái tim Sơn đã hóa đá trước Ngân. Anh nghĩ tới những đứa con chết từ trong trứng nước của mình mà phẫn uất.

Sơn thở dài. Anh muốn tắt cả nỗi đau, chuyện buồn cũ lắng xuống đáy ký ức. Thời gian sẽ giúp Ngân chấp nhận thực tại cô đang không chấp nhận. Sơn tin thế!

Bà Thương nhìn Thiên Lý rồi nói:

- Em nên suy nghĩ thật kỹ. Đây là cơ hội có một không hai mà không phải với nhân viên nào, tôi cũng ưu ái dành cho đâu.

Thấy Lý ngồi im lặng, bà cười cười:

- Hay em sợ Lâm không đồng ý? Tôi không nghĩ Lâm cũng hẹp hòi như anh Hai của cậu ta.

Lý nhếch môi:

- Gia đình Lâm là như vậy. Anh ấy cũng giống anh Hai mình thôi. Họ đều là những người đàn ông độc đoán, gia trưởng. Em không phụ thuộc bất cứ

điều gì vào Lâm. Em không hợp với cá tính của Lâm.

Bà Thương nhìn Lý:

- Vậy em bận tâm gì? Em còn trẻ, chưa lập gia đình, được một xuất du học hai năm là cả một giấc mơ đấy. Tôi tài trợ cho em vì em có năng lực, chịu cực, ham học hỏi. Sau này khi học xong, em lại về làm việc cho trung tâm. Tôi đâu thiệt thòi gì khi đầu tư cho người có chí tiến thủ như em.

Thiên Lý ngập ngừng:

- Nhưng trung tâm đâu cần nhân viên có bằng nước ngoài, em ngại chị phải quá tốn kém.

- Bây giờ thì chưa, nhưng tương lai sẽ khác. Tôi đã có hướng phát triển trung tâm, chúng ta không chỉ tư vấn về du học mà còn những thứ khác như pháp luật, thương mại, địa ốc chẳng hạn... Muốn thế thì phải có người giỏi.

Thiên Lý nói:

- Em sẽ suy nghĩ thêm và trả lời thật sớm với chị.

Bà Thương gật đầu:

- Tôi chờ tin vui ở em.

Thiên Lý ra bến xe buýt và đứng chờ. Chưa được mấy phút đã thấy Lâm trở xe tới.

Vẫn giọng điệu trịch thượng, quyền hành, Lâm nói:

- Anh cần nói chuyện với em.

Lý im lặng lên ngồi sau anh. Sự... tuân lệnh nhanh chóng của cô khiến Lâm nhẹ nhõm. Anh cười hớn hờ:

- Anh biết em đâu thể nào giận anh lâu được. Nhưng dù sao anh cũng xin lỗi đã nghĩ sai về em.

Lý nhếch môi. Cách Lâm xin lỗi mới đáng trách làm sao. Anh luôn coi mình cao và xem thấp người khác, dù người đó là người anh luôn mồm nói yêu.

Hai người vào quán "Mùa thu vàng". Lâm kéo ghế cho Lý. Anh trịnh trọng:

- Chúc mừng em đã gặp lại ba mình. Về Gò Công nửa tháng hơn, anh buồn đứt ruột khi nghĩ tới em. Sáng nay trở lên, anh nghe cô Hạc kể mọi chuyện, anh mừng như điên. Cảm giác tìm được vật đã mất khiến anh lâng lâng hạnh phúc. Anh thật đáng ghét phải không?

Lý so vai:

- Em chả nghĩ gì cả.

Lâm hạ giọng:

- Thôi đừng giỡn nữa mà. Quên nữa! Em uống gì?

Thiên Lý lơ lửng:

- Như lần trước?

Lâm gõ nhẹ vào trán:

- Như lần trước là gì nhỏ? Chanh Rhum hay trà Lipton?

Lý nhìn anh chua chát:

- Thứ nào cũng được. Em dễ lắm!

Lâm búng tay gọi người phục vụ:

- Cho hai chanh Rhum em ơi!

Lý buột miệng:

- Trông anh hôm nay lạ quá!

Lâm nói:

- Vì anh đang vui mà. Sao hôm đó em không nói thật với anh, làm hai đứa buồn héo cả tim.

Thiên Lý chạm tay vào đóa hoa cúc Hà Lan trên bàn:

- Em đã nói thật với anh rồi còn gì.

Lâm ngờ ngàng:

- Em nói hồi nào?

Lý từ tốn đáp:

- Em đã nói thật lòng và bị anh quát là "Em tự cao quá đấy!" Anh quên rồi sao?

Lâm khựng lại:

- Vẫn còn giận anh à?

Thiên Lý lắc đầu:

- Không. Em không giận! Em nghĩ kỹ lắm rồi. Em chỉ xem anh như anh trai. Chuyện em gặp lại ba mình không ảnh hưởng gì tới chuyện của em và anh cả.

Lâm nóng mặt. Anh không ngờ Lý nói thế với mình. Hừ! Cô ta thay đổi vì đã có một ông bố giàu có, hay cô ta muốn thử lòng kiên trì của anh?

Lâm nhỏ nhẹ:

- Em đừng nói như vậy. Chúng ta đã từng có những lúc rất đẹp bên nhau.

Em đã đồng ý tiến tới hôn nhân khi anh học xong bằng Thạc sĩ. Chúng ta đã rất vui vẻ cho đến khi anh hiểu lầm em và bác trai.

Ra về ân hận, Lâm khổ sở nói tiếp:

- Tại anh quá ghen nên không phán đoán được gì hết. Đã thế anh còn nói nhiều lời không phải xúc phạm em. Anh rất tiếc...

Thiên Lý nhìn anh:

- Em cũng rất tiếc...

Xoay xoay ly chanh Rhum trên bàn, cô nói:

- Anh đã biết gì về quá khứ của em đâu. Em đã giấu anh nhiều điều.

Lâm ngắt lời cô:

- Anh biết em có yêu một người nhưng không đi tới đâu cả. Anh tin chắc sẽ giúp em quên anh ta.

Lý lắc đầu:

- Em không quên được, dù đã nhận lời của anh. Chính vì vậy em mới xin

anh hãy quên em. Em chưa hề yêu anh như em tưởng. Em không thể dối lòng và dối anh. Hơn nữa, cách sống của chúng ta rất khác nhau. Em không phải mẫu phụ nữ lý tưởng của anh. Em nhiều khuyết điểm lắm.

Lâm ngắt ngang lời Lý:

- Khuyết điểm nào anh cũng chấp nhận hết.

Thiên Lý cười buồn:

- Anh nói vậy thôi, nhưng em hiểu, khi đã là vợ chồng, sẽ không dễ chút nào.

- Chẳng lẽ vì những khuyết điểm đó mà em không yêu ai nữa sao?

Thiên Lý thoái thác:

- Em không trả lời anh được.

Uống một ngụm nước, Lý bảo:

- Chúng ta nói chuyện khác đi. Lấy xong bằng Thạc sĩ, anh có định học lên nữa không?

Lâm trả lời:

- Chắc là có. Thời buổi này không bằng cấp, học vị khó có chỗ đứng lắm.

Gia đình muốn anh lấy bằng Tiến sĩ, anh cũng muốn vậy.

Lý buột miệng:

- Em chúc anh sẽ đạt được ước muốn để em còn vinh hạnh có người bạn là Tiến sĩ chứ.

Lâm gượng gạo:

- Em mĩa mai anh làm chi.

- Em nói thật đó. Chẳng lẽ anh không thềm làm bạn em?

Lâm thở dài:

- Anh thềm được cạnh em với danh phận khác kia. Anh nhất định chờ tới ngày đó. Hai năm, ba năm gì anh cũng chờ.

Thiên Lý nhăn mặt:

- Em xin anh mà.

Lâm hạ giọng:

- Anh nói thật đấy.

Lý đành lảng đi bằng cách nhìn đồng hồ:

- Tới giờ em dạy thêm rồi. Em đi nhé!

Lâm nói ngay:

- Đợi anh chờ!

Thiên Lý lắc đầu:

- Gần đây thôi. Em đi bộ cho đỡ cuồng chân.

Lâm gượng cười:

- Với em, bao giờ anh cũng nhận được lời từ chối. Buồn thật!

Lý chớp mi:

- Em không hề muốn như vậy.

Mỉm cười với Lâm, cô xốc túi xách lên vai và bước đi. Cô biết khi nói buồn, Lâm đã thật lòng. Nhưng anh không buồn lâu. Rồi anh sẽ quên nếu không có cô ở cạnh. Rồi anh sẽ tìm một cô gái có đủ những điểm tiêu biểu mà anh và gia đình anh thích để cưới làm vợ. Những mẫu phụ nữ như thế vẫn còn nhiều trong xã hội này. Lý mong anh sẽ hạnh phúc. Còn cô, cô phải chọn cho mình một con đường đi đến tương lai có nhiều niềm vui nhất. Cô bây giờ đâu chỉ sống cho riêng mình nữa. Nghĩ tới bé Phước, tim cô dâng trào niềm yêu thương kỳ lạ. Cô sẵn sàng đánh đổi tất cả những gì thuộc về mình để có được nó. Song ao ước ấy không dễ trở thành hiện thực chút nào khi Ngân đang làm đủ cách để quay về.

Thời gian gần đây, Lý ít được gặp Sơn và thằng bé vì Ngân luôn xuất hiện cạnh cha con Phước. Cô ta đang thực hiện "chiến dịch trái tim bên trái", đó là cách gọi đùa của bác sĩ Hạnh.

Theo bác sĩ Hạnh, Ngân đang cố làm lạnh với Sơn, đang cố thu phục tình cảm của nhóc Phước. Thằng bé luôn nhắc tới cô giáo và đòi gặp cô giáo chớ không chịu gặp mẹ Ngân. Điều này khiến Ngân tức tối vô cùng. Cô đang điều tra xem cô giáo là ai? Bác sĩ Hạnh khuyên Lý không nên gặp bố con Sơn vì không có lợi cho cô.

Thế là Lý nuốt hết nhớ thương vào lòng mà nước mắt cứ chực ứa ra khi nhớ con. Cô không biết phải sống và chờ đợi như vậy đến bao giờ. Ngày qua ngày, cô thấy mình mòn mỏi héo khô. Con đường đi đến tương lai có nhiều niềm vui nhất của Lý coi bộ xa xôi quá!

Vào phòng khách, cô thấy bà Hạnh và bé Na đang ngồi xem ti vi.

Bác sĩ Hạnh bảo:

- Chúng ta nói chuyện một chút!

Nghe thế, bé Na liến lên lâu. Thiên Lý ngồi xuống đối diện với bà trong tâm trạng thắc thỏm.

Bà Hạnh vào đề ngay:

- Tôi đã nghe Thương kể về chuyện của em. Nếu em cần một lời khuyên, tôi rất sẵn lòng.

Lý nhìn bà:

- Vâng! Lúc nào em cũng cần lời khuyên của cô. Em tin cô.

Bà Hạnh nói:

- Theo tôi, giải pháp đi học nước ngoài là tốt nhất cho em và Sơn ở thời điểm này.

Lý cup mi xuống:

- Bé Phước còn nhỏ quá, em không nỡ xa nó.

- Nhưng bây giờ em cũng có ở gần nó được đâu? Đã thế em và Sơn còn dễ bị rơi vào bẫy của Kim Ngân. Lúc này, ngày nào Ngân cũng ghé nhà đi Trà. Hết giờ làm việc là có mặt Ngân, cô ta vồ vập, tíu tít với chồng con

và với cả dì Trà mà không cần biết mọi người đã quá ngán ngẫm mình. Em và bố con bé Phước khó lòng đến với nhau lắm.

Thiên Lý tuyệt vọng:

- Sơn nói đã đưa đơn ly dị mà.

- Đành là như vậy. Nhưng đó không phải chuyện một sớm một chiều. Phải để thời gian làm phần việc của nó trước khi em về với bố con bé Phước.

Thiên Lý hoang mang:

- Thời gian sẽ làm việc gì? Em không hiểu ý cô.

Bà Hạnh nhẹ nhàng bảo:

- Người ta ví von " Thời gian là liều thuốc nhiệm màu nhất để chữa lành vết thương tâm hồn". Em nên cho Kim Ngân thời gian. Thời gian sẽ giúp Ngân lấy lại thăng bằng sau khi ly dị.

Im lặng một chút, bà Hạnh nói tiếp:

- Thời gian cũng giúp em chuẩn bị tinh thần để bước vào cuộc sống với vai trò làm vợ, làm mẹ tốt hơn.

Thiên Lý im lặng. Cô biết những gì bà Hạnh vừa nói đều phát xuất từ trái tim bà. Tuy là chị em bạn dì, song bà thương Sơn như em ruột. Bà muốn Sơn và Ngân hạnh phúc nên mới tìm cho Sơn một đứa con. Không ngờ điều này lại làm cho hai người đi tới bất đồng. Bà không nói ra, nhưng Lý biết bà ray rứt khi thấy Sơn một mình với đứa con lẽ ra là niềm hạnh phúc của hai người.

Giọng bà Hạnh lại vang lên:

- Tôi luôn muốn Sơn và em đến với nhau thật tự nhiên không chút mặc cảm nào khi nghĩ tới Kim Ngân.

Thiên Lý thở nhẹ:

- Em hiểu rồi. Em sẽ nghe lời khuyên của cô.

Bà Hạnh cười:

- Tôi rất mừng!

Thiên Lý chớp mi. Cô cũng cười nhưng trái tim nặng như đeo đá. Cô vừa quyết định một vấn đề lớn cho tương lai mình và hai người cô yêu thương nhất. Quyết định ấy sai hay đúng, có lẽ còn do số phận có ưu ái với Lý sau những truân chuyên cô đã trải qua hay không.

Lý tin số mệnh không trêu ngươi mình nữa và cô sẽ đường hoàng bước trên con đường dẫn tới tương lai đã chọn.

Gọi Giấc Mơ Xưa

- KẾT -

Hai năm sau...

Thằng Phước nhảy chân sáo quanh gốc cây mận trắng hoa. Vừa nhảy nó vừa hét:

- Ba nhanh lên, cô giáo nhanh lên...

Sơn cột dây giày rồi nhìn đồng hồ. Vẫn còn sớm, nhưng thằng nhóc nôn đi chơi lắm rồi.

Gọi nó vào, Sơn nghiêm mặt:

- Con vừa gọi cô giáo nào thế?

Thằng Phước cười toe:

- Cô giáo mẹ đó.

Bẹo tai con, Sơn lừ mắt:

- Ai lại gọi mẹ là cô giáo.

Thằng Phước gân cổ lên:

- Chị Na gọi mẹ là cô giáo đó.

- Thì tại mẹ là cô giáo của chị Na.

- Sao mẹ là cô giáo của chị Na vậy?

Sơn nói:

- Tại mẹ dạy chị Na học... Mà con không được hỏi nữa. Phải nhớ gọi mẹ là mẹ, nếu không, mẹ đi cho con xem.

Thằng Phước vênh mặt nhìn Sơn:

- Mẹ không đi đâu, vì đi mẹ sẽ nhớ con. Mẹ nói rồi.

Sơn tủm tỉm cười. Anh chịu thua thằng nhóc. Nó bây giờ nói nhiều đến mức bà nội nó phải sợ, còn anh phải quát cho nó... stop để anh có khoảng im lặng để làm việc.

Từ khi Thiên Lý về tới nay, Phước tha hồ nói vì đã có người nghe. Lý say sưa nghe nó bô lô ba loa chuyện trường, chuyện lớp, bạn bè và chuyện những siêu nhân, Batman, người nhện của nó.

Thiên Lý về nước đã hai tháng rồi. Cô đang ở tạm nhà chị Hạnh và đã trở lại công việc trước đây tại Trung tâm Tư vấn Du học.

Mọi việc đã diễn ra tốt đẹp...

Giọng Lý vang lên cắt ngang hồi ức của Sơn:

- Em xong rồi. Mình đi!

Sơn nhìn Lý say đắm:

- Trông em thế này, cha con anh lép vế mất.

Lý lườm anh:

- Chỉ giỏi trêu người ta. Nhà có ba người, em vừa là phái yếu, vừa là thiếu số, cha con anh ăn hiếp em thì có.

Nhóc Phước lên giọng nịnh đầm:

- Mẹ đẹp nhất, ba không được ăn hiếp mẹ.

Sơn bật cười thích thú. Anh công kênh nó lên vai rồi ra chiếc tắc xi đang chờ ngoài cổng. Cả nhà anh sẽ đến thăm ông Thời. Từ trưa tới giờ, bé Phước chỉ nôn có chuyện đó. Nó rất... mê ông ngoại. Chả là suốt thời gian Lý đi học ở Singapore, tuần nào nó không đến nhà ông. Ông Thời cưng quý nó hơn vàng. Hình như bao nhiêu tình thương lẽ ra trước kia dành cho chị em Thiên Lý, bây giờ ông dồn hết cho bé Phước. Bà Kim - vợ sau của ông cũng thế. Tuần nào Sơn không đưa nó sang, hai ông bà như... thất tình. Xe ngừng trước một biệt thự nhỏ, sang trọng. Vừa xuống xe, bé Phước đã chạy về phía cổng, mồm gọi inh ỏi.

Bà Kim đi như chạy ra mở cổng. Ôm nó vào lòng, bà hôn lấy hôn để vào má nó.

Hôn đã rồi bà mới bảo:

- Vào nhà đi ba mẹ thằng Phước.

Thiên Lý nghe giọng bé Na trong phòng khách. Bước vào cô thấy ông Tiễn, bà Hạnh đang ngồi với ông Thời.

Ông Tiễn oang oang:

- Đi trễ! Phải phạt cô cậu mới được.

Lý gọi Phước vào cho nó làm... thủ tục thừa gởi xong nó với bé Na ra sân vườn, nơi có cái hồ cá nhỏ chơi.

Không gian ở đây tuyệt quá. Lý thoáng chạnh lòng khi nhớ ngôi nhà nhỏ của mẹ mình. Sau này, nhất định cô sẽ đón mẹ lên sống với mình.

Ông Thời nói:

- Bữa nay cuối tuần, bà nhà tôi có chuẩn bị mấy món nhâm nhi. Mọi người cứ tự nhiên nha.

Ông Tiễn cười cười:

- Người nhà cả mà. Nhưng xin phép anh, em bỏ rượu rồi nên anh miễn cho.

Ông Thời xua tay:

- Cậu thì tôi không ép, nhưng Sơn thì phải uống với ông ngoại thằng Phước là tôi đây mới được.

Ông Tiễn nheo nheo mắt:

- Ông ngoại với bố vợ cũng như nhau. Sao anh không xưng ba cho gọn.

Ông Thời ậm ự:

- Cậu nói vậy chớ tôi có phải là ba vợ cậu Sơn đâu.

Thiên Lý thắc mắc hỏi:

- Nhưng ba thích làm ông ngoại hơn hay làm ba vợ hơn?

Ông Thời xoa cằm:

- Dĩ nhiên là thích làm ông ngoại hơn rồi, vì đôi khi là ba vợ nhưng chờ mãi vẫn không lên chức ông ngoại.

Sơn rót rượu vào ly cho ông Thời và nói:

- Bữa nay con và Lý sang đây, vì tụi con có chuyện muốn thưa với ba.

Lý ngập ngừng:

- Trước tiên, con xin cảm ơn ba đã tạo điều kiện cho con đi học. Con cảm ơn ba đã âm thầm lo cho con lẫn bé Phước suốt hai năm qua.

Ông Thời trầm giọng:

- Con hiểu được lòng ba là ba vui rồi.

Bà Hạnh nói vào:

- Nhưng con cháu phải có bổn phận, làm ba mẹ đã vui phải vui hơn nữa chứ.

Sơn gật đầu:

- Vâng! Chị nói đúng.

Quay sang ông Thời, Sơn nói:

- Chuyện của con và Kim Ngân đã giải quyết xong cả năm nay rồi. Hiện giờ Ngân rất bằng lòng với cuộc sống, với chức vụ, với công việc đang có. Con biết ba cũng đã tạo điều kiện tốt cho Ngân để con và Lý bình tâm đến với nhau. Tụi con cảm ơn ba đã nghĩ xa trông rộng, nhìn đời thấu đáo để bây giờ tụi con không mặc cảm hay vướng bận chuyện gì.

Ngập ngừng một chút, Sơn thưa:

- Chúng con định cuối năm nay sẽ đám cưới.

Ông Thời nhú nhú mày:

- Cuối năm à? Cũng được, có thời gian để chuẩn bị chu đáo, tổ chức cưới sẽ long trọng hơn.

Lý nhìn ông:

- Con muốn đưa mẹ và chị Hương lên đây ở.

Ông Thời chép miệng:

- Ba đã mua cho chị Hương và mẹ con một ngôi nhà. Hương lên đây sẽ có việc cho nó làm. Điều quan trọng là con phải thuyết phục mẹ. Bà ấy chưa chắc đã thích sống ở đây.

Thiên Lý nhỏ nhẹ:

- Chuyện đó, con sẽ lo ạ.

Ông Thời nâng ly lên:

- Nào! Chúng ta uống chứ.

Ông Tiễn nâng ly nước ngọt lên trước cặp mắt hài lòng của bà Hạnh.

Thiên Lý tủm tỉm cười. Cô nhìn ra sân, nơi bé Phước đang ngồi đong đưa trên xích đu cùng bé Na.

Sau cùng Lý cũng đi đến đích con đường mình đã chọn. Cuối con đường là một ngôi nhà cổng hé mở, bên trong vang ra giai điệu ngọt ngào của một bản tình ca.

Thiên Lý biết mình không mơ, mà giấc mơ ngày nào của cô đã thành hiện thực. Một giấc mơ nhỏ bé và bình thường mà ai cũng mong muốn có.

Hết

Nguồn: DeeCee/ VNthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 04/05/2010 11:27:03 CH